Elogii la adresa lui Charles Martin

„Alt roman remarcabil zămislit de Charles Martin. Talentul său fenomenal de a plăsmui personaje emană din fiecare pagină a romanului. Strat cu strat, firul poveştii scoate la iveală adevărul spiritual ascuns dedesubtul intrigii captivante. Avem de-a face cu o repunere în scenă a pildei fiului rătăcitor din Biblie şi, drept rezultat, credinţa cititorului nu poate fi decât îmbogăţită şi stimulată după această lectură. Cooper este un personaj complex, cu o poveste extraordinară, iar restul personajelor au un aport la fel de important în a conferi profunzime şi înţelepciune întregii poveşti. Romanul de faţă ar trebui să facă parte din biblioteca oricărui amator de lectură bună”.

— *RTB – ook Reviews*, 4V2 STELE, TOP PICK!
pentru romanul
Niciodată prea departe

„Martin creează o poveste dinamică, captivantă despre fiul risipitor”.

— *Publishers Weekly* despre romanul *Niciodată prea departe*

„Povestea lui Cooper şi Daley te va face să crezi că până şi. Instrumentele muzicale stricate pot încânta auzul, dacă ajung pe mâinile potrivite. Charles Martin reuşeşte de fiecare dată să formuleze şi să răspundă la întrebări care ne bântuie pe noi toţi. În această poveste, minunat depănată, a fiului rătăcitor care se întoarce acasă, cititorii îşi vor regăsi fărâmele spulberate şi mai apoi puse din nou laolaltă ale propriilor inimi”.

— Lisa Wingate, autoarea romanului bestseller *Before*

we were yours, despre romanul *NICIODATĂ PREA DEPARTE*

„Romanul *Niciodată prea departe* ne transportă pe culmi înalte ale simţirii omeneşti, pe măsură ce Martin explorează profunzimile relaţiei, atât de complicate, dintre tată şi fiu. El ţese urzeala acestei povestiri pe un minunat portativ muzical şi, pe măsură ce ultimele iţe se aşază la locul lor, sfârşim lectura cu senzaţia că am fost martori la ceva supranatural, la o experienţă multi-senzorială destinată tuturor amatorilor de poveşti cu final eliberator”.

— Julie Cantrell, autoarea romanului bestseller *Perennials*

„O poveste superbă despre dragostea şi izbăvirea odată pierdute, dar acum regăsite, romanul *Niciodată prea departe* demonstrează două lucruri: că muzica ne curăţă sufletul şi că povestirile lui Charles Martin au, de asemenea, un efect purificator”.

— Billy Coffey, autorul romanului *Steal awayhome*

„Povestea lui Martin plonjează impetuos pe tărâmul sentimental al romanului bestseller *The Notebook*, fapt care va duce, fără doar şi poate, la o ecranizare de mare succes”.

— *Kirkus* despre romanul *Nescris*

„Charles Martin înţelege puterea naraţiunii şi o foloseşte pentru a transforma vieţile şi sufletele personajelor, dar şi pe ale cititorilor săi”.

— Patti Callahan Henry, autoare ale unor bestselleruri *New York Times*

„Martin este noul rege al romanului de dragoste… *A Life Interceptând* este o carte care te va ţine cu sufletul la gură

şi te va captiva iremediabil”.

— Jackie K. Cooper, critic literar, *The Huffington Post*

„Forţa lui Martin sălăşluieşte în memorabilele sale personaje…”

— *Publishers Weekly*, despre romanul *Goană după licurici*

„Charles Martin redefineşte proza de inspiraţie spirituală cu fiecare nou roman al său. *Învăluiţi în ploaie* este o poveste de dragoste care nu trebuie ratată”.

— Michael Morris, autor al romanelor *Live like you were dying* şi *A PLACE CALLED WIREGRASS*

„Martin născoceşte o poveste captivantă despre vindecare şi despre triumful dragostei… Plină de o fermecătoare culoare locală”.

— *Publishers Weekly*, despre *învăluiţi în ploaie*

„Charles Martin scrie cu pasiune şi delicateţe despre asfinţitul serilor din Louisiana, despre avertismentele unui cioban şi despre promisiunea unor trăsnete înainte de ora amiezii”.

— John Dyson, *Reader’s Digest*, despre *învăluiţi în ploaie*

Atunci am auzit glasul ei este o lectură captivantă pentru amatorii de ficţiune spirituală… cu personaje fermecător de excentrice… care ţin de o imaginaţie cât se poate de ingenioasă”.

— *Publishers Weekly*

TRIMITE
PLOAIA
PE PĂMÂNT

Alte romane de Charles Martin

Niciodată prea departe
Apă din inima mea

Nescris
Muntele dintre noi
La capătul răului
Goană după licurici
Atunci am auzit glasul ei
Când greierii plâng
Acolo unde locuieşte dragostea mea învăluiţi în ploaie
TRIMITE
PLOAIA
PE PĂMÂNT
CHARLES MARTIN
Traducere din engleză deADANIAFOLEA

KERIGMA
Oradea, 2018
Redactare: Ana Corlan Tehnoredactare: Cornel Ţicărat Coperta: James W. Hall
Charles Martin
Send Down the Rain
Copyright © 22018 by Charles Martin
Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.
© Kerigma Beletristic, 2018, pentru prezenta versiune românească
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Martin, Charles
Trimite ploaia pe pământ / Charles Martin; trad. din engleză de Adania Folea – Oradea: Kerigma Beletristic, 2018 ISBN 978 – 606 – 8626 – 52 – 9 I. Folea, Adania (trad.)
821.111

Kerigma Beletristic este un imprint al SC Kerigma SRL.
Editura Kerigma Beletristic
O.P. 2 – C.P. 16, 410670 Oradea, România
Tel.: 0359 800174 / 0728 310385
Comenzi online: www.kerigma.ro Comenzi prin e-mail: officekerigma.ro Comenzi telefonice: 0359 800174 / 0728 310385

Se dedică lui Lonnie

PROLOG

Ferice de cei ce-şi pun tăria în Tine,
în a căror inimă locuieşte încrederea.
— PSALMUL 84: 5

NOIEMBRIE 1 964

Briza îmi răvăşea părul şi-mi răcorea pielea. Valurile se rostogoleau la picioarele mele, scăldându-mi călcâiele şi gambele. Scoicile scrâşneau sub costumul meu de baie. Aerul avea un gust sărat. Cu bustul gol şi pielea bronzată, stăteam întins pe nisip, proptit în coate, cu un creion într-o mână şi o bucăţică de hârtie în cealaltă. Era o hârtie groasă, un carton mai degrabă. O rupsesem de pe spatele unei cărţi. Soarele, de culoarea chihlimbarului, se pregătea să apună printre degetele mele de la picioare, trecând de la un portocaliu aprins la un roşu sângeriu în timp ce se scufunda în Golful Mexic, sub tălpile mele. Mâna mea încerca să aştearnă pe hârtie imaginea tulburătoare, oferindu-i minţii pauza de care avea atâta nevoie.

Am auzit pe cineva apropiindu-se şi în clipa următoare Bobby se aşează lângă mine, cu picioarele încrucişate sub el. Îşi şterse nasul cu dosul palmei, mânjindu-se cu muci pe faţa-i brăzdată de lacrimi. Ţinea strâns la piept o sticlă de lapte şi un pachet de biscuiţi Oreo.

Eu aveam nouă ani. Bobby, cu doi mai mult.

Amândoi o auzeam pe Mama plângând în casă, în spatele nostru. Soarele coborî până aproape de linia orizontului şi briza deveni brusc mai răcoroasă.

Lui Bobby îi tremura buza de jos. „Tata… tata… a

plecat”.

„Unde s-a dus?”

Bobby vârî mâna în pachet şi, clătinând din cap, îşi îndesă în gură un biscuit.

Din bucătărie se auzi spărgându-se o farfurie.

„Când vine înapoi? 64

Încă un biscuit. În bucătărie, altă farfurie spartă. Un nou clătinat din cap.

„Ce face Mama?

Bobby aruncă o privire cu coada ochiului peste umăr. „Se pare că spală vasele.

Când se căsătoriseră, Tata îi dăruise Mamei un set de vase din porţelan. Pe dosul fiecăreia era ştanţată inscripţia FABRICAT ÎN BAVARIA. Mama le aranjase frumos în bufet, la vedere, şi ţinea uşile încuiate cu cheia. Noi, copiii, nu aveam voie să le atingem. Niciodată. Era clar că acum le spărgea, una câte una, de chiuveta din bucătărie.

„Tata a zis ceva?

Bobby îşi vârî mâna în pachetul de Oreo şi începu să azvârle biscuiţii în valuri. Aceştia pluteau prin aer asemenea unor Frisbee-uri[1] minuscule. Bobby clătină din nou din cap. Desfăcu capacul sticlei de lapte şi şi-o duse la gură. Alte două farfurii fură izbite de chiuvetă.

Bobby tremura din tot corpul. Vocea i se frânse. „Şi-a împachetat lucrurile. Aproape tot ce-avea.

Valurile se învolburau în jurul picioarelor noastre. „Şi cum rămâne cu… cealaltă femeie?

Bobby îmi întinse sticla de lapte. Cuvintele îi ieşeau cu greutate, copleşite de durere. „Frăţioare, nu ştiu…

Am luat o duşcă şi laptele mi se prelinse pe bărbie.

---

1 Frisbee - un disc zburător de 20-25 cm confecţionat din plastic (n.tr)

Bobby azvârli încă un biscuit. Mi-am vârât şi eu mâna în pachet, am băgat în gură un biscuit şi apoi am aruncat câţiva în valuri, cum făcea el. Discurile mici de ciocolată se intersectau în aer, ca nişte colibri.

Undeva în spatele nostru, Mama plângea în hohote. Mai sparse o farfurie de chiuvetă. Apoi încă una. Şi încă una. Sunetul, acum altfel decât la început, arăta că isprăvise cu farfuriile şi trecuse la ceşti şi farfurioare. Larma ce răzbătea dinspre bucătărie era parcă în ton cu bătăile neregulate ale inimilor noastre plăpânde, răvăşite de durere. Am aruncat o privire peste umăr, dar n-am văzut acolo nimic care să mă aline.

Ochii lui Bobby erau plini de lacrimi. Buzele îi tremurau. Iar când Mama scoase un ţipăt, urmat de un suspin adânc, amândoi izbucnirăm într-un plâns necontrolat.

Mi-am pus creionul după ureche şi am ridicat desenul cu asfinţitul în dreptul ochilor, unde vântul se repezi la el numaidecât. Captivă între degetele mele, bucata de hârtie se zbătea asemenea unui zmeu zburător. Am desfăcut degetele şi, ca eliberat din temniţă, desenul copilăresc îşi luă numaidecât zborul, aterizând în valuri. Am aruncat o privire peste umăr. „Ar trebui să mergem să vedem ce face”.

Bobby îşi trecu din nou dosul palmei peste nas şi peste gură, mânjindu-se şi pe mână, şi pe faţă. Părul de pe frunte îi cădea peste ochi. La fel ca al meu, era blond deschis, de la soare şi de la apa sărată a oceanului. Am sărit în picioare şi i-am întins mâna, ajutându-l să se ridice. Soarele dispăruse aproape de tot de-acum, proiectând umbre lungi asupra casei, asupra lumii noastre, care fusese spulberată în mii şi mii de cioburi, precum scoicile zdrobite de la

picioarele noastre.

Bobby privea absent la drumul pe care Tata plecase din viaţa noastră. O dâră subţire de fum albăstrui, de la eşapament, era tot ce lăsase în urma lui. „A rostit nişte…” Trase adânc aer în piept, cutremurându-se, şi încercă să-şi înăbuşe plânsul care îl gâtuia. „Nişte lucruri groaznice”.

L-am cuprins pe după umeri şi în clipa aceea îşi dădu frâu liber, izbucnind în hohote de plâns. Eram pe plajă, singuri. Doi orfani. Cu sufletele pustiite şi pline de furie.

Am strâns un biscuit în pumn, cu toată puterea, zdrobindu-l. Fărâmele mi se scurseră printre degete, împrăştiindu-se pe nisip, şi în momentul acela am simţit o durere cruntă, cât se poate de reală, de palpabilă, străpungându-mi pieptul.

Ea avea să înceteze abia peste cincizeci şi trei de ani.

1

ÎN PREZENT

Martorii afirmă că apelul telefonic a avut loc în jurul orei şapte p.m. şi că discuţia a fost aprinsă. În timp ce bărbatul aşezat la tejgheaua localului pentru camioane era calm şi vorbea cu voce joasă, femeia de la celălalt capăt al firului părea foarte nervoasă. Ţipa strident şi undeva în fundal se auzeau zgomote ca de lucruri sparte. Şapte dintre persoanele aflate în local, inclusiv chelneriţa, susţin că Jake Gibson a încercat în repetate rânduri să o calmeze, dar ea i-a retezat-o de fiecare dată. Aşa că bărbatul nu putea face altceva decât să asculte, să dea din cap, să-şi mute şapca de baseball de pe o ureche pe cealaltă şi să încerce să strecoare câte un cuvânt, pe ici, pe colo.

— Allie… iubito, ştiu, dar… dacă m-ai lăsa o clipă… îmi pare rău, dar… sunt la volan de patruzeci şi două de ore… sunt…” Se frecă la ochi cu pumnii, „… mort de oboseală”. Mai trecu un minut sau două, răstimp în care omul stătu chircit, cu telefonul îndesat în ureche, căznindu-se să înăbuşe bolboroselile incoerente ale femeii. „Ştiu că e o chestie importantă şi ai făcut eforturi ca să…” Din nou, pauză. Din nou, încuviinţă din cap. Se frecă din nou la ochi. „Invitaţii… decoraţiuni… lumini. Da, îmi aduc aminte cât ai plătit pentru orchestră. Dar… „îşi scoase şapca şi începu să-şi frece creştetul chel. „La Flagstaff am fost direcţionat pe alt traseu şi asta m-a dărâmat”. Închise ochii. „Iubito, n-am cum să ajung. N-am cum, în seara asta. O să-ţi pregătesc nişte ochiuri bune mâine dim”.

Şi tot aşa mai departe. Discuţia continuă în acelaşi fel până la final.

Allie Gibson nu-l asculta, oricum. Ea ţipa fără întrerupere. Cât o ţineau puterile. Căsnicia lor era cam „pe butuci”, aşa că deciseseră să ia o pauză de şase luni. El se mutase de acasă şi locuia în cabina autocisternei sale, străbătând ţara în lung şi-n lat. Însă timpul şi distanţa le făcuseră bine.

Ha se îmblânzise. Făcea cursuri de Pilates şi pierduse din kilograme. Îşi cumpărase lenjerie nouă, ca să-i trezească lui amintiri plăcute. Aveau să sărbătorească, deopotrivă, ziua lui de naştere şi întoarcerea acasă. Iar petrecerea avea să fie simbolul unui nou început.

Localul era mic şi Jake se simţea din ce în ce mai stânjenit. Îşi îndepărtă telefonul de la ureche, aşteptând ca ea să-şi termine tirada. Allie era prima lui soţie. Erau căsătoriţi de zece ani. El, în schimb, era al doilea soţ al ei.

Vecinii încercaseră să îl avertizeze. Şuşoteau, pe ascuns. „Tipul celălalt a avut motivele lui să plece”. Şi de fiecare dată accentuau cuvântul *motive*.

Jake nu mai apucă să-i spună la revedere. Femeia îl împroşcă cu un ultim jet de venin şi apoi îi închise telefonul în nas. Când se aşternu liniştea la capătul firului, el aşteptă stingher. Se întrebă dacă ea o mai fi acolo sau nu. Nu mai era. Chelneriţa îşi făcu numaidecât apariţia, cu ibricul de cafea şi ochii lacomi. Bărbatul nu arăta rău. Nu era el rupt din soare, dar văzuse şi mai rău la viaţa ei. Mult mai rău. Pe chipul lui se citea bunătatea şi, judecând după mâinile şi după bocancii din picioarele lui, nu se dădea în lături de la muncă. Femeia i-ar fi luat locul lui Allie fără să stea pe gânduri.

„Mai vrei cafea, scumpule?” Pronunţase cuvântul *cafea* în dialectul languros al sudiştilor. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, bip-ul enervant din casca telefonului îi dădu de ştire că Allie închisese de ceva vreme. Asta îl făcu să se simtă şi mai stânjenit. Şopti, deci, la întâmplare, „îmi cer scuze”, apoi se ridică de pe scaun, se aplecă deasupra tejghelei şi puse telefonul în furcă, după care îi mulţumi tăcut chelneriţei.

Lăsându-şi friptura neatinsă, Jake îşi umplu termosul cu cafea, puse o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea pentru consumaţia lui de şapte dolari şi ieşi tăcut din local, atingându-şi şapca în semn de salut când, la uşă, dădu peste un cuplu mai vârstnic care tocmai intra. Afară, paşii îi fură însoţiţi de cadenţa bastonului pe asfalt – rezultatul unei răni de război nevindecate.

Alimentă rezervorul autocisternei şi apoi plăti pentru motorină şi patru pachete cu pastile antisomn, după care se

duse la baie şi se stropi pe faţă cu apă rece. Cei de la poliţie, verificând înregistrările camerei de supraveghere din faţa localului cu patruzeci şi opt de ore mai târziu, aveau să-l vadă pe Jake făcând douăzeci de sărituri şi tot atâtea flotări înainte de-a se urca la volan. În ultimele şaizeci de ore, adică două zile şi jumătate, omul condusese din Arizona până în Texas şi, în final, până în Mississippi, unde făcuse plinul la rezervor, ca să ajungă în Miami. Făcuse tot posibilul să ajungă acasă pentru cea de-a şaizecea aniversare a zilei sale de naştere, dar pur şi simplu nu mai fusese în stare. Avea senzaţia că pleoapele sale cântăreau o tonă. Întrucât mai avea de parcurs mai bine de o sută de kilometri, o sunase pe Allie ca să-i spună că deja aţipise de două ori la volan şi, cu toată părerea de rău, nu mai era-n stare să continue drumul.

Soţia sa nu primise vestea prea bine.

Văzu, din mers, un motel pe marginea şoselei, însă vocea ei încă îi răsuna în minte. Ştia că absenţa lui avea să o supere.

Aşa că Jake Gibson cel cumsecade apăsă cu putere pedala de acceleraţie. Avea să fie ultima oară când făcea asta.

O luă spre sud, pe autostrada 98. Urmă linia coastei, traversând în cele din urmă México Beach, în drum spre Apalachicola.

De pe autostrada 30E o coti spre vest. Mai avea zece kilometri şi ajungea în braţele lui Allie. Conducea tot mai iute mastodontul pe optsprezece roţi, trecând într-un răstimp foarte scurt prin toate cele zece viteze de care dispunea. Deşi mai fusese pe autostrada asta de sute de ori, nu ştie nimeni de ce gonea atât de tare sau de ce a

ignorat luminile galbene, intermitente şi cele şapte încetinitoare de viteză montate pe strada îngustă. Orice şofer cu experienţa lui ar fi ştiut că un vehicul atât de voluminos, cu aşa o inerţie şi rulând cu o asemenea viteză nu va putea să ia curba. Echipajul de poliţie a estimat că autocisterna circula cu o viteză de peste o sută şaptezeci de kilometri pe oră în momentul în care autostrada 30E o cotea brusc la dreapta, spre nord. Aici, în punctul cel mai îngust al peninsulei, şoseaua ajunge cel mai aproape de ocean. Drept balustradă de protecţie, cei de la drumuri îngrămădiseră bolovani de granit masivi, de mărimea unor automobile, pe marginea din stânga a autostrăzii. Sute de blocuri de piatră, cântărind câteva tone fiecare, aşezate unele peste altele cât mai stabil cu putinţă, formau un zid de vreo zece metri lăţime şi în jur de şase metri înălţime. Un zid impenetrabil, menit a împiedica apele golfului să inunde şoseaua şi vehiculele să intre în ocean. „Pietrele” erau locul preferat al îndrăgostiţilor, care veneau aici să savureze un pahar cu vin. Ţinându-se de mână, aceştia se căţărau pe bolovanii enormi, în tovărăşia pelicanilor, în timp ce soarele cobora spre asfinţit, scăldând golful într-un roşu sângeriu.

Marele Zid de la Capul San Blas supravieţuise multor uragane, precum şi sutelor de mii de turişti care îi dădeau târcoale neîncetat.

Nimeni nu ştie cu precizie când a adormit Jake Gibson. Cert e că a făcut-o. Cu puţin timp înainte de ora zece p.m., autocisterna Peterbilt se izbi de zid, intrând din plin cu botul în grămada de bolovani, cu toată forţa şi viteza Titanicului. În momentul când bucăţile de stâncă spintecară vehiculul, la câţiva paşi în spatele lui Jake, explozia se auzi şi fu

resimţită până la o depărtare de cincizeci de kilometri, în Apalachicola, iar focul fu văzut din Tallahassee, de la o sută şaizeci de kilometri distanţă. Începură să răsune sirenele şi fură trimise la faţa locului mai multe echipaje de pompieri şi de poliţie, însă nu se putură apropia din cauza căldurii mistuitoare, aşa că se dispuse închiderea şoselei pe o distanţă de opt terenuri de fotbal într-o parte şi cealaltă a accidentului. Nimeni nu putea să pătrundă în zona respectivă. Tot ce puteau face era să privească cisterna arzând.

Allie stătea jos pe duşumeaua băii din staţia de metrou, chircită după al cincilea păhărel de whisky. Cu faţa schimonosită şi brăzdată de lacrimi. Undeva la cinci kilometri depărtare, zări explozia reflectându-se în plăcile de faianţă albă de pe perete. Când văzu mingea de foc, ştiu numaidecât ce s-a întâmplat.

Temperatura, de câteva mii de grade, era atât de ridicată, încât Allie – împreună cu ceilalţi petrecăreţi – fu silită să rămână dincolo de bariera amplasată la opt sute de metri distanţă şi să inhaleze mirosul de cauciuc ars. Situaţia asta dură toată noaptea. În zorii zilei următoare, focul se mai domolise, permiţând maşinilor de pompieri să se apropie de locul accidentului. Din autocisternă nu mai rămăsese mare lucru. Câteva bucăţi de oţel. Una dintre roţi explodase şi fusese azvârlită la patru sute de metri mai încolo, în mocirlă. Partea din spate a vehiculului arăta ca o doză de bere sfâşiată în două. La locul exploziei nu rămăsese decât o pată mare de asfalt pârjolit.

Cu doi kilometri înainte de curbă, camerele video amplasate pe stâlpii de semnalizare înregistraseră imaginea lui Jake la volan. Programul de identificare facială, precum şi

Allie, după vizionarea casetelor, confirmară că devotatul Jake Gibson, cu nelipsita lui şapcă de baseball, era cel care conducea autocisterna şi schimba de zor vitezele, în timp ce rula pe autostrada 30E.

Nu fu descoperită nicio bucată din trupul său şi nici vreun obiect de-al său.

Nici măcar catarama de la curea. Sau talpa vreunui bocanc. Sau ceasul lui din titaniu. Sau verigheta de platină. Sau vreun dinte. Sau măciulia de bronz a bastonului său. La fel ca cea mai mare parte a cisternei, Jake se evaporase. Moartea lui îngrozitoare a dat naştere multor speculaţii. Se vehiculară multe teorii. Părerea generală era că Jake adormise cu mult timp înainte de curbă, prăbuşindu-se peste volan şi, în consecinţă, apăsând şi mai tare cu picioru-i bolnav şi cu toată greutatea sa corporală, deloc neglijabilă, asupra pedalei de acceleraţie. Asta era singura explicaţie rezonabilă pentru viteza fantastică a vehiculului. Altă teorie era că, după patru zile de exces de cofeină, inima lui Jake cedase şi el murise cu mult înainte de curbă – ceea ce îl făcuse să se prăbuşească peste volan. În fine, altă teorie, mai puţin populară, dar totuşi plauzibilă, era că Jake suferise un anevrism, care dusese la acelaşi rezultat. În realitate, nimeni nu putea spune cu precizie ce se întâmplase. Tot ce se ştia era că Jake Gibson avusese parte de un sfârşit atât de violent, încât fusese înregistrat şi de sateliţii militari, fapt care atrăsese atenţia şi stârnise uimirea Departamentului de Apărare şi a Agenţiei pentru Securitatea Naţională. „Mare păcat”, şopteau toţi.

Deşi zona fusese înconjurată cu bandă galbenă şi lumini de avertizare, tot era prea cald ca să te poţi apropia. Pompierii spuneau că avea să treacă cel puţin o săptămână

până să se răcească locul şi să se poată aventura cineva acolo. Privitorii clătinau din cap şi se gândeau la Allie, mormăind în barbă, „Femeia asta e blestemată. Omoară tot ce atinge”.

Echipajele de salvare şi cele ale pazei de coastă cercetară plaja şi apele oceanului pe tot cursul nopţii. Presupuneau că, dacă Jake ar fi fost propulsat prin parbriz, la viteza cu care circula, trupul său ar fi fost azvârlit peste stânci, în apele golfului, unde se ştia că era un curent foarte puternic, care l-ar fi tras la fund.

Dar la fel ca restul cercetărilor, nici acestea nu avură niciun rezultat. Şi, ca de fiecare dată, eşecul căutărilor întări convingerea înfiorătoare că Jake avusese parte de o moarte cumplită, chinuitoare.

Pentru Allie, povara era zdrobitoare. Jake, soţul ei cel cumsecade, care muncea din greu ca să-i pună mâncarea pe masă şi zâmbetul pe buze, n-avea să se mai întoarcă acasă. Niciodată. Ultimii doi ani sau poate chiar trei nu fuseseră deloc uşori. El fusese mai mult pe drumuri decât acasă, lipsind săptămâni, ba chiar luni în şir. Allie ştia ce vorbea lumea… că era greu de trăit cu o soţie ca ea.

Se văzu nevoită să pregătească înmormântarea şi să hotărască ce să pună în sicriu. Dar de fiecare dată când încerca să-i spună lui Jake, mai bine zis amintirii lui, că îi pare rău, o bântuia gândul tulburător că ultimele cuvinte pe care i le adresase soţului său nu fuseseră „Te iubesc”, ci un şuvoi de ocări şi reproşuri.

Iar pentru asta nu mai era leac.

2

La nouă sute de kilometri nord-est de Capul San Blas, pe coastele Muntelui Mitchell din Carolina de Nord, Juan Pedro Pérez îşi aprinse o ţigară. Articulaţiile degetelor îi erau zgâriate, la fel şi fruntea, iar pe sub cămaşă avea încă vreo douăzeci de cicatrice asemănătoare. Era mândru de măiestria cu care mânuia cuţitul, însă asta venise cu un preţ. Născut în Juárez, trecuse pentru prima oară frontiera la vârsta de şase ani şi, cea mai mare parte a drumului, îşi cărase sora în spate. Azi avea treizeci de ani şi trecuse dincolo de atâtea ori, încât nu mai ţinea socoteala. Crescuse la câmpie şi, sătul de orele nesfârşite petrecute în arşiţă şi de nenumăratele sale aşteptări neîmplinite, îl jefuise pe un fermier de la graniţă, îi luase puşca şi învăţase să o folosească. În curând, începu să-şi câştige traiul din asta. Un cărăuş de droguri cu pedigree-ul unui luptător de gherilă. Talentul şi atitudinea lui nepăsătoare îl ajutară să se remarce în scurt timp. Cei din vârful „piramidei trofice” îl luară sub aripa lor, facilitându-i accesul în medii importante, unde îşi făcu rapid relaţii. Aşa că, deşi vânat de mulţi, se bucura de protecţie. În scurtă vreme începu să lucreze pe cont propriu.

Şedea pe scaunul din faţă al unui Ford vechi, cu mâna dusă la gură, obrajii traşi, ochii reci şi întunecaţi. Expiră pe nas fumul de la ţigară, care pluti în aer şi se strecură afară, pe geam. Începu să învârtească bricheta Zippo de alamă pe coapsa sa dreaptă. La fiecare răsucire îi deschidea capacul, îi aprindea flăcăruia şi o închidea la loc, cu o mişcare bruscă. Apoi o lua de la capăt. Femeia aflată alături, pe bancheta din faţă, urmărea nu atât lanterna, cât mai degrabă mâna în care se afla aceasta.

Cătălină avea douăzeci şi opt de ani – cel puţin ea aşa

credea. Cei doi se cunoscuseră, culmea, la biserică. Ea lua parte la funeraliile soţului său, în timp ce Juan Pedro avea de livrat „marfă” şi folosea biserica pe post de paravan şi de adăpost, totodată. Ea habar n-avea de asta. Diego, răposatul ei soţ, cu care fusese măritată timp de cinci ani, fusese un bărbat bun şi îl iubise. Când se căsătoriseră, ea avea optsprezece ani, iar el, douăzeci şi opt. Diego era dentist şi, datorită onestităţii, preţurilor sale decente şi vizitelor la domiciliu pe care le făcea la orice oră, avea o grămadă de pacienţi şi bani, mai deloc.

Juan Pedro se uitase la rochia ei lungă şi la ochii ei negri, frumoşi, apoi la sicriul simplu, de lemn, în care se afla trupul soţului ei. Făcuse semn cu capul spre nord, în direcţia graniţei. „America?”

Ea îşi privise cei doi copii, care stăteau cu ochii pironiţi pe sicriu. Apoi contemplă haosul din jurul ei şi-şi zise că mai rău de-atât nu poate fi.

Dar se înşelase amarnic.

Cinci ani mai târziu, Cătălină trăia în America, locuia într-o camionetă prăpădită, cu toba de eşapament spartă şi dormea cu pistolul lui Juan Pedro sub pernă. Rutina era aceeaşi de fiecare dată – Juan Pedro îi ducea pe ea şi pe copii într-o comunitate de oameni simpli, ce se ocupau cu strângerea recoltei, îi lăsa într-o baracă şi dispărea din peisaj mai multe săptămâni sau luni la rând, răstimp în care doi dintre „locţiitorii” lui îi păzeau cu străşnicie, până când el reapărea pe nepusă masă, plin de bani şi îmbibat în tequila. Până acum locuiseră în Texas, New Mexico, Alabama, Louisiana, Georgia, Carolina de Nord şi de Sud. Îl văzuse luând parte la mai bine de douăzeci de încăierări cu cuţitul, brutale şi sângeroase. Îi făcea plăcere să stea

aplecat deasupra adversarului său, în timp ce acesta zăcea la pământ, cu trupul tremurând şi plin de sânge. Cu un zâmbet ironic în colţul buzelor şi cu lama cuţitului năclăită de sânge. Preferatul lui era un cuţit marca Dexter-Russell, cu lama lungă de cincisprezece centimetri. Un cuţit de măcelărie. Prima oară pusese mâna pe un astfel de cuţit pe vremea când lucra la abator. Avea lama curbată şi mânerul din lemn. Oţel inoxidabil. Ascuţit ca un scalpel. Era prieten şi cu pistolul, dar cuţitul îi era ca un frate.

Cătălină încercase de două ori să fugă, dar ambele tentative se sfârşiseră prost. Abia după o lună de zile reuşise să tragă ca lumea aer în piept. A treia oară aproape că o ucisese, iar asta sub ochii copiilor ei. Dacă ar fi fost doar ea, ar fi închis ochii liniştită şi s-ar fi dus după Diego, însă spaima din ochii copiilor săi nu-i îngăduise să facă una ca asta. Prin urmare, îşi adunase restul puterilor şi supravieţuise. Până în ziua de azi nu vedea prea bine cu ochiul stâng, din cauza loviturii.

Lui Juan Pedro nu-i plăceau copiii ei. De fapt, nu-i plăceau copiii, în general. Câtă vreme nu-i dădeau bătaie de cap şi nu-l costau prea mult, îi tolera prin preajmă, însă Cătălină ştia că asta n-avea să ţină la nesfârşit. În lumea în care se învârtea el, existau indivizi de cea mai joasă speţă care cumpărau copii şi Cătălină suspecta că Juan Pedro luase deja un avans pentru copiii ei.

Diego avea zece ani, părul negru ca pana corbului, tuns scurt şi maxilarul pătrat. Purta nişte ochelari cu rame groase, de culoare neagră. Ochii-i blânzi semănau cu ai tatălui său. Stătea pe bancheta din spate cu picioarele încrucişate sub el, cu un volum necartonat de Louis

L’Amour[2] în mână şi îşi muşca buza de jos, abia abţinându-se să nu facă pipi pe el. În public, îi spunea lui Juan Pedro *Papa*. Când erau doar ei, nu-i spunea nicicum.

Gabriela avea şapte ani. Părul lung şi negru îi cădea pe umeri, în bucle încâlcite. Era murdară din cap până-n picioare; ultima dată făcuse baie în urmă cu trei săptămâni şi avea pe piele o erupţie de care se simţea foarte ruşinată. Stătea aşezată cu fundul pe călcâie, muşcându-şi în tăcere buza de sus şi scărpinându-se pe furiş de mama focului.

În afară de pistolul lucios pe care îl ţinea sub curea, în dreptul buricului, Juan Pedro mai avea unul la spate. Al treilea era lipit cu bandă adezivă sub scaunul şoferului şi al patrulea, sub bord. Alte două revolvere erau dosite sub bancheta din spate, în timp ce dedesubtul scăunelului pentru copii se aflau trei arme automate. Cât despre bena camionetei, aceasta avea o podea falsă, dedesubtul căreia erau depozitate cantităţi considerabile de muniţie şi bani. Deşi era detestat şi vânat de mulţi, Juan Pedro nu era prost şi, dacă tot era să moară la un moment dat, avea de gând s-o facă într-un stil spectaculos.

Afară erau sub zero grade. Cătălină se uita pe geam, la ploaia îngheţată ce se lipea de parbriz. Merseseră cu maşina toată noaptea. La fel şi în noaptea precedentă. Pe vremea asta nu putea fi vorba de strângerea recoltei, însă nu îndrăznea să spună asta, oricât era de evident. Juan Pedro fusese trimis fie să ducă marfa, fie să ridice banii. Viaţa lor devenise o înşiruire fără noimă de destinaţii imprevizibile.

Îl atinse uşurel pe braţ şi şopti: „Juan, copiii nu au haine pentru vremea asta”. El o privi cu coada ochiului, apoi

---

2 Louis L’Amour - romancier şi nuvelist american, 1908 - 1988 (n.tr.)

aruncă o privire peste umăr, pe bancheta din spate, unde Gabriela începuse să tremure de frig. Porni motorul, aruncă pe geam mucul ţigării şi băgă în viteza întâi… Cătălină şopti din nou, „Diego trebuie să meargă la baie”.

Juan Pedro se uită în oglinda retrovizoare, cu un aer dezaprobator. I se părea că băiatul e prea moale, aşa că nu-i strica un tratament mai dur.

Încetini viteza când intră în Spruce Pine şi trase pe dreapta în faţă la Blue Ridge, un magazin de haine la mâna a doua. Scoase din buzunar un sul de bancnote de o sută de dolari şi răsfoi printre ele până dădu peste una de douăzeci. I-o întinse Cătălinei, făcându-i semn cu capul spre uşă. Când femeia dădu să-şi îndemne copiii s-o urmeze, Juan Pedro ridică mâna şi scutură din cap. Copiii aveau să rămână în maşină.

Cătălină găsi rapid două geci de bărbaţi folosite şi două perechi de pantaloni de trening, de femeie. Erau prea mari şi prea lungi pentru cei doi copii, dar puteau să-şi suflece mânecile şi crăcii pantalonilor. Aşeză maldărul de haine pe tejghea, fără să spună un cuvânt şi vânzătoarea, pe nume Myrtle, potrivit ecusonului, bătu preţul în casa de marcat. „Douăzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi şase de cenţi”.

Cu spatele întors spre camionetă, Cătălină scoase pe furiş şapte dolari de sub elasticul lenjeriei intime, îi împătură şi, tot fără să rostească un cuvânt, îi întinse lui Myrtle douăzeci şi şapte de dolari. Femeia îşi ridică privirea şi o privi pentru prima oară, pe deasupra ramei ochelarilor. Nu păru impresionată. Îşi lovi încetişor dinţii cu un creion, apoi aruncă o privire la camioneta care aştepta afară, cu motorul pornit, iar şoferul tocmai îşi aprindea o ţigară. Apoi îi zări pe copii. Ridică dintr-o sprânceană, scărpinându-se în

cap, prin cocul voluminos şi apoi apăsă pe mai multe butoane ale casei de marcat, cu un aer preocupat.

„Îmi pare rău, draga mea, a fost o zi lungă. Nu mai văd bine numerele astea”.

Numără cei douăzeci şi şapte de dolari, apoi deschise sertarul casei de marcat şi împinse încet pe tejghea o bancnotă curată de zece dolari, în timp ce vânzătoarea împătură hainele şi le vâra în pungă, Cătălină rulă bancnota şi o strecură înapoi, sub elasticul lenjeriei ponosite. Myrtle îi dădu punga şi zise:

„Draga mea, dacă mai ai nevoie de ceva, acum e momentul să spui”. Întorcându-se la maşină, Cătălină îl găsi pe Diego tremurând din tot corpul, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Atunci îndrăzni, „Juan... te rog...” Juan Pedro îi smulse din mână plasa cu haine, scotoci printre ele şi apoi o aruncă pe bancheta din spate, unde copiii nu îndrăzniră să se atingă de ea. Îi făcu semn Cătălinei să intre în maşină şi să închidă portiera. Aşteptă să treacă altă maşină, apoi pomi încet spre autostradă. Era precaut. Nu avea motive să gonească. Cei din maşină ştiau că e un tip periculos. N-avea rost să le reamintească lucrul ăsta. Iar cei de afară nu trebuia să ştie asta. Cel puţin deocamdată. Unul dintre motivele pentru care supravieţuise atâta vreme în lumea în care se învârtea era tocmai şiretenia lui. Capacitatea lui de a raţiona calm, la rece. Era maestru în a juca rolul unui imigrant sărac şi extenuat de atâta muncă.

Juan Pedro avea patru telefoane celulare, şi în momentul de faţă studia harta de pe ecranul unuia dintre ele. O luă spre vest, ieşind din Micaville pe şoseaua 19E, şi în dreptul oficiului poştal o coti spre sud, pe autostrada 80, luând-o spre Buşick. Şoseaua îngustă, cu doar două benzi, şerpuia

prin orăşelul de munte, pe lângă şcoala elementară şi sera de plante căţărătoare. Juan Pedro observă maşina de poliţie parcată pe marginea drumului, dar nu-i acordă nicio atenţie. Cel puţin aparent. Zâmbi uşor în sinea lui când trecu pe lângă ea şi-şi duse instinctiv mâna la curea. Stopul din partea stângă nu-i funcţiona, dar intuia că poliţistul n-are niciun chef să iasă din maşină, unde îi era cald şi bine. Începu să bată uşurel cu degetele în mânerul din imitaţie de fildeş al pistolului de la curea. Dacă totuşi sticletele avea chef de discuţii, el era pregătit să-i închidă gura. De tot.

Ploaia îngheţată nu uşura deloc condiţiile de trafic. Drumurile erau desfundate şi noroioase. Ştergătoarele de parbriz nu-i mai funcţionau de vreo zece ani. Juan Pedro conducea încet, aplecându-se din când în când să şteargă interiorul parbrizului cu un tricou murdar.

Pe bancheta din spate, Diego continua să tremure.

Juan Pedro se luă după hartă ca să iasă din oraşul Bowditch, apoi din Celo, iar când şoseaua o coti brusc la dreapta, în South Toe River, luă piciorul de pe acceleraţie şi începu să se ghideze după indicatoarele de pe marginea drumului. Vira la dreapta la Cimitirul Gibson şi băgă într-a-ntâia când camioneta masivă intră pe şoseaua noroioasă. Diego tresări. Juan Pedro şovăi o clipă la vederea semnului de stradă înfundată. Nu-i plăceau locurile cu o singură cale de acces.

Drumul era tot mai în pantă. Din când în când treceau pe lângă o casă sau pe lângă o cabană. Se lăsa întunericul. Trecând prin faţa unei case părăginite, din hornul căreia se înălţa o dâră de fum, Juan Pedro coborî geamul, prin care năvăliră numaidecât frigul şi ploaia şi privi atent printre copaci. Văzu o lumină licărind de două ori, apoi încă o dată.

Juan Pedro scoase un fluierat şi viră la stânga, pe drumul noroios, printr-un hăţiş de rododendroni ce zgâriau parbrizul.

Opri maşina, lăsând motorul pornit şi, luând o geantă neagră, i-o duse prin beznă unui individ ce stătea în faţa unui fel de hambar, dar metalic, cu o lanternă în mână. De dinăuntru răzbăteau răcnete incoerente, pe fond de muzică rock. De îndată ce Juan Pedro dispăru din raza lor vizuală, Cătălină îi dădu lui Diego o sticlă goală de apă. Diego îngenunche pe bancheta din spate şi îşi desfăcu grăbit pantalonii. Preţ de un minut şi cincizeci şi şase de secunde, băiatul se uşură în sticla de apă, căznindu-se să nu scape pe lângă. Strângând bine capacul, Cătălină vârî sticla dedesubtul scaunului ei. Diego trase adânc aer în piept şi toţi trei îşi aţintiră privirile asupra hambarului, sperând şi rugându-se ca Juan Pedro să nu se întoarcă.

Un minut mai târziu, acesta ieşi din hambar cu altă geantă neagră în mână şi, cu o expresie impasibilă, se urcă în maşină, băgă în marşarier şi ieşi încet de pe alee. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, observă că Diego nu mai tremura şi frână instantaneu. Oprirea bruscă îi azvârli pe toţi în faţă, inclusiv sticla cu urină. Juan Pedro o văzu numaidecât şi, cu o mişcare fulgerătoare, o pocni pe Cătălină cu dosul palmei, izbind-o cu capul de tetieră. În timp ce din buza spartă a femeii se prelingea un firicel de sânge, bărbatul îşi aprinse o ţigară şi, privind în oglinda retrovizoare, mormăi din colţul gurii, „E vina ta. Cere-ţi scuze”.

Diego murmură, „îmi pare rău, mamă”.

Cătălină îşi şterse sângele şi clătină încetişor din cap.

Trăgând un fum prelung din ţigară, Juan Pedro pomi mai

departe, cu spatele, pe drumul noroios. Când viră larg, ca să intre pe şoseaua asfaltată, în conul de lumină proiectat de farurile vechiului Ford le răsări, drept în faţă, silueta unui poliţist care-şi parcase maşina de-a curmezişul şoselei, chiar lângă semnul de stradă înfundată.

Poliţistul stătea în picioare lângă maşină, într-o manta de ploaie, cu apa picurându-i de pe cozorocul caschetei şi cu o lanternă în mână. Aţinti lumina orbitoare a acesteia asupra lui Juan Pedro şi-şi ridică mâna stângă, în semn de stop.

Juan Pedro zâmbi, îi făcu semn cu mâna şi acţionă fără urmă de ezitare. Apăsă pedala de acceleraţie până în podea, făcând să mugească motorul puternic, de 8 cilindri în V şi, rotind uşor volanul spre stânga, se repezi din plin asupra poliţistului, care se învârti prin aerul nopţii asemenea unei elice de elicopter.

Frecându-se la ochi ca să-şi limpezească privirea, Juan Pedro băgă de seamă că poliţistul fusese îndeajuns de isteţ încât să nu vină singur. Un alt poliţist îngenunchease în spatele portierei, cu puşca îndreptată asupra parbrizului Fordului. Reflectoarele puternice montate pe acoperişul maşinii sale luminau interiorul camionetei, fapt care explica de ce poliţistul nu o ciuruise deja cu cele treizeci de gloanţe ale încărcătorului său. Ţintea în continuare spre ei şi între timp răcnea înnebunit în aparatul de radiorecepţie pe care-l avea fixat pe umăr. Juan Pedro îşi scoase pistolul automat de la brâu şi, convins că poliţistul nu va riposta, îşi goli încărcătorul în portiera după care se adăpostise acesta. După ce fumul se risipi, îl văzu pe poliţist zăcând pe spate, în noroi, cu un picior răsucit în chip grotesc sub celălalt.

Juan Pedro nu era un om uşor de luat prin surprindere,

însă de data asta fu uimit să vadă un al treilea poliţist furişându-se în spatele maşinii de poliţie, de unde încercă să fixeze ţinta cât mai bine, fără să pună în pericol viaţa celorlalţi pasageri. Scoţându-şi revolverul de la spate, Juan Pedro se dădu jos din camionetă şi pomi spre maşina de poliţie, apăsând pe trăgaci de şase ori, fără întrerupere. După ce goli încărcătorul, se întoarse la maşina sa şi, cu cel mai desăvârşit calm, dădu să pornească motorul.

Abia când ridică piciorul de pe ambreiaj se confruntă cu prima problemă într-adevăr de nerezolvat. Toate cele patru roţi erau dezumflate.

Aruncă rapid o privire spre maşina de poliţie, dar ştia că aceasta era echipată cu un sistem GPS foarte avansat, care le-ar fi permis celor de la poliţie să-i urmărească fiecare mişcare. Opţiunile îi erau, aşadar, foarte limitate.

Înşfăcând geanta cea neagră, un mesac pe care îl avea pregătit tocmai pentru astfel de situaţii şi câteva arme, îi îmbrânci pe Cătălină şi pe copii afară din maşină, împingându-i înapoi, la baraca metalică.

Udă până la piele şi dârdâind de frig doar într-un tricou, Cătălină se grăbi să-i înfofolească pe copii în gecile pe care tocmai le cumpărase. Pantalonii mai puteau aştepta.

Juan Pedro îi conducea prin întuneric, înghiontindu-i cu ţeava puştii. Când ajunseră la hambar, el se strecură înăuntru, ca o umbră. Zece rockeri pletoşi îşi preparau dozele de heroină, dând din cap ca apucaţii. Cei patru care stăteau de pază afară se târau de colo-colo, drogaţi în ultimul hal. Juan Pedro îi sili pe Cătălină şi pe copii să dea roată barăcii şi să se caţăre pe un dâmb din spatele acesteia, unde le porunci să se pitească lângă un bolovan uriaş. Aici sus pe movilă, de unde se vedea bine tot ce se

întâmplă în jur, rămaseră toţi în aşteptare.

Peste vreun minut şi jumătate, Cătălină îl văzu zâmbind, la auzul sirenelor care răsunau tot mai aproape. Peste alte treizeci de secunde, cerul nopţii se umplu de lumini roşii şi albastre, când toate echipajele de poliţie din Spruce Pine şi Bumsville descinseră în faţa barăcii. Juan Pedro trase patru focuri consecutive în parbrizul primei maşini şi alte şapte într-al celei de-a doua. Lucrul acesta le făcu pe toate cele douăsprezece vehicule să se oprească brusc, declanşând totodată un schimb violent de focuri între baraca unde acum domnea haosul şi cei doisprezece ofiţeri de poliţie care erau încredinţaţi că trei dintre camarazii lor fuseseră ucişi.

Juan Pedro ştia că avea să treacă o zi sau chiar două până când poliţiştii aveau să-şi dea seama că şoferul camionetei nu se afla în baracă. Se răsuci pe călcâie, îşi agăţă puşca pe umăr şi îi făcu semn Cătălinei să urce mai sus, pe dâmb. Ea nu comentă şi se execută numaidecât. O luă în braţe pe Gabriela şi pomi pe urmele lui Diego, care deja începuse să înainteze pe cărarea abruptă, acoperită de zăpadă. Pe indicator scria Poteca Woody Ridge. Cătălină nu mai fusese niciodată pe aici, dar după cum se mişca Juan Pedro, era clar că lui nu-i era străină zona. În timp ce jos, la poalele dealului, continuau să răsune împuşcăturile, ei urcară cam doi kilometri, înaintând tot mai greu cu fiecare pas. În curând panta deveni atât de abruptă, încât erau nevoiţi să se prindă de tufişuri şi de crengile copacilor ca să mai poată urca. Şi în tot acest timp, ploaia îngheţată cădea în continuare.

De jos răsună bubuitul unei explozii. Locul unde adineaori se afla baraca era acum în flăcări. Juan Pedro

zâmbi din nou. Acum avea să dureze mai bine de o săptămână până să-şi dea poliţiştii seama că el nu fusese înăuntru. Îşi aprinse o ţigară şi, jucându-se cu bricheta de bronz, râse încetişor.

Diego se împiedică şi Cătălină îl prinse în braţe, în timp ce Juan Pedro îl plesni peste ceafă. Printre dinţii încleştaţi de frig, Cătălină îl imploră să le dea un scurt răgaz de odihnă, însă bărbatul le făcu semn să meargă mai departe. Le porunci să ocolească o îngrămădire de bolovani care le bara drumul, apoi intrară înapoi în pădure, până când ajunseră la o grotă săpată în peretele de granit, dedesubtul unei stânci enorme. Spaţiul era suficient încât să încapă două-trei camionete. Cineva adunase o grămăjoară de vreascuri şi crengi de brad uscate, într-un colţ al grotei. Juan Pedro aprinse grabnic focul.

Cătălină şi copiii se înghesuiră unul într-altul lângă foc, tremurând tot mai tare pe măsură ce începeau să se încălzească. Femeia îi ajută pe micuţi să-şi dea jos veşmintele ude, adăpostindu-i între foc şi peretele de granit. Găsi nişte crengi mai lungi pe care le rezemă de peretele grotei şi atârnă pe ele hainele ude, mai puse pe foc nişte buşteni mari şi încercui vatra focului cu pietre care să păstreze şi să radieze căldura. Privind la chipurile luminate de flăcări ale celor doi copii îngroziţi şi epuizaţi, Cătălină luă o hotărâre în sinea ei: până şi moartea, oricât de cumplită, era de preferat acestei vieţi de calvar.

Întrucât somnul îi putea cauza moartea în anumite situaţii, Juan Pedro era antrenat să reziste fără el. Atunci când dormea, o făcea într-unul dintre cele peste douăzeci de containere maritime amplasate strategic pe tot cuprinsul regiunii de sud-vest. Acolo se putea încuia pe dinăuntru şi,

la nivel de subconştient, lucrul acesta îl făcea să se simtă în siguranţă. Însă dacă se întâmpla să nu doarmă mai multe nopţi şi să nu poată ajunge la unul din aceste refugii, atunci apela la un narcotic puternic, care îl făcea knock-out pentru câteva ore. Ceva care îi inhiba sistemul nervos şi îi anihila temporar instinctele.

Problema Cătălinei era că ea nu ştia niciodată când urma să se întâmple lucrul acesta. La fel ca tot ce ţinea de viaţa lui, nu-i împărtăşea ce fel de narcotic şi când anume îl lua. Juan Pedro se pricepea de minune să manipuleze informaţiile. În asta stătea puterea lui. Prin urmare, ea nu ştia niciodată dacă el doarme sau doar se preface. Nu se putea încrede nici chiar în sforăitul lui. Singurul semn pe care se putea baza era mişcarea involuntară a globilor oculari în spatele pleoapelor, pe care nu o putea simula. Dar de obicei îşi acoperea ochii cu o pălărie.

Juan Pedro nu mai dormise de aproape cinci zile. Cătălină ştia că n-avea cum să mai reziste prea mult. Avea nevoie urgentă de somn. Şi, cum plecaseră în grabă, îşi lăsase pălăria în maşină. Cătălină aţâţă focul, ca să fie cât mai cald şi mai îmbietor cu putinţă. Căscând, Juan Pedro ieşi din grotă şi contemplă vremea de-afară, care se înrăutăţea tot mai tare. Când se întoarse, îşi aşeză rucsacul pe jos, la intrarea în grotă, îşi puse capul pe el şi, ţinându-şi puşca cu ambele mâini, închise ochii.

3

Şedeam cu picioarele bălăngănindu-mi-se în aer. La bustul gol. Cu o rolă de hârtie întinsă sub mine. Doctorul cel tânăr asculta la stetoscopul lipit de pieptul meu. Pe perete

erau înşirate tot felul de diplome şi titluri academice.

„Respiră”.

M-am conformat.

„Încă o dată”.

M-am conformat din nou.

„Şi încă o dată”.

Îmi puse mâna pe piept şi cu cealaltă mă ciocăni uşurel. Apoi făcu la fel şi pe spate.

„Ai avut dificultăţi de respiraţie în ultima vreme?”

„Aşa şi-aşa”.

„Aşa şi-aşa sau da?”

„Păi, eu locuiesc la o altitudine de peste o mie de metri”.

„Când v-aţi mutat aici, simţeai la fel?”

„Nu”.

„Şi de când locuiţi aici?”

„De mai bine de zece ani”.

„De câtă vreme te simţi aşa?”

„De vreo doi ani”.

Făcu semn cu mâna spre pastilele antiacid de pe masă.

„De cât timp iei pastilele astea?”

„De foarte mult timp”.

Medicul se încruntă.

„Şi abia acum te-ai gândit să vii la medic?”

„N-am dat prea mare importanţă”. Îşi încrucişă braţele pe piept.

„Cândva erai puternic ca un cal de povară, nu-i aşa?”

Mi-am lăsat capul pe-un umăr.

„Mda, mă descurc bine, în general”.

„Nu chiar aşa de bine în ultima vreme, nu?”

Nu i-am răspuns la întrebare.

Medicul îşi atârnă stetoscopul în jurul gâtului.

„Aici nu-i vorba de indigestie”.

„Dar despre ce-i vorba?”

„S-ar putea să ai nevoie de nişte stenturi. Dar nu pot spune cu certitudine până nu te examinez”.

„E urgent?”

Păru surprins de întrebarea mea.

„Asta depinde”.

„De ce anume depinde?”

„Dacă vrei să mai trăieşti”.

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

El dădu să mă ia pe ocolite.

„Îmi pari a fi un om educat”.

„N-am terminat nici măcar liceul”, am şuierat eu printre dinţi. Doctorul îşi încrucişă braţele pe piept şi-mi aruncă o privire neîncrezătoare.

Mi-am plimbat privirea peste colecţia de diplome de pe perete.

„Am mers la şcoală… dar nu la o şcoală tradiţională”.

Medicul se uită din nou la fişa pe care o avea în mână.

„Ai şaizeci”.

„Şi doi de ani”, l-am întrerupt eu.

Dădu din cap.

„Îţi sunt îngroşate vasele de sânge. Probabil e vorba de un blocaj. Asta e şi din cauza diabetului. Dar nu pot spune cu certitudine despre ce e vorba până nu te internez, ca să te pot examina cum se cuvine”.

„Cât o să mă coste?”

Nu păru surprins de întrebarea mea.

„Chiar contează asta?”

Am ridicat din umeri.

El aruncă o privire pe fişa cu rezultatul analizelor.

„Ai putea s-o faci pe gratis la Policlinica pentru vârstnici, dar cred că ştiai asta”.

„Nu i-aş lăsa pe ăia să pună mâna pe mine nici mort”.

„Nu pot să te contrazic…” îmi puse mâna pe umăr. „Dă-mi voie să te programez pentru săptămâna viitoare. Nu doare şi o să te simţi mult mai bine”.

„Şi dacă n-o să fie aşa?”

„Ei bine… sunt doar două variante. O să dai colţul înainte să te băgăm în operaţie sau, dacă nu mori, te tăiem în două şi îţi desfacem coastele, ca să încercăm să-ţi coasem inima la loc”.

„Nu-s sigur că e o treabă medicală”, am mormăit eu.

„Ce vrei să spui?” zise el, aplecându-se spre mine.

Mi-am tras cămaşa peste cap.

„Săptămâna viitoare o să fiu în regulă”.

Medicul aruncă o privire spre buzunarul meu, unde se afla pachetul de ţigări Camel.

„Va trebui să renunţi la alea”.

„Dar nu fumez”.

„Şi pun pariu că nici nu tragi în piept”, râse el.

M-am ridicat şi mi-am aranjat cămaşa în pantaloni. El era cu patru-cinci centimetri mai scund decât mine. Mi-am coborât privirea la el: „Doctore… conduita ta medicală lasă puţin de dorit”.

„Ce vrei să spui?” se zbârli el.

„Înainte să judeci pe cineva, ar trebui să-i cunoşti trecutul”.

Avea cam jumătate din vârsta mea. Putea să-mi fie copil. Probabil că tonul meu l-a convins.

„Atunci de ce le porţi cu tine?”

„În semn de aducere aminte”.

„Să-ţi aducă aminte că… ce?”

„Că inima asta de piatră, în care ai ciocănit mai înainte, a fost cândva moale şi caldă, pe vremea când ştiam să râd şi să iubesc şi să nutresc simţăminte profunde. Niciun fel de stenturi n-o să-mi redea toate lucrurile astea”.

4

Filtrul bolborosea în spatele meu şi un miros puternic de cafea plutea în aer. Am umplut două căni şi pe una am aşezat-o pe masă, vis-àvis de mine. Apoi am aprins o ţigară Camei fără filtru şi am pus-o lângă cana respectivă; aburul cafelei şi fumul de la ţigară se contopeau în aer. Am închis capacul vechii mele brichete Zippo de alamă şi mi-am trecut degetul peste inscripţia gravată pe ea, care îmi evoca atâtea amintiri. M-am înţepat în deget, ca să-mi verific nivelul glicemiei – era 177 – şi apoi mi-am injectat trei unităţi de insulină în ţesutul adipos al abdomenului, chiar deasupra curelei de la pantaloni. Am înghiţit patru tablete antiacid, mormăind ceva deloc apreciativ la adresa aroganţei medicilor şi apoi mi-am băut paharul cu lapte, însoţit de câţiva biscuiţi Oreo.

Afară vântul vuia puternic. Lapoviţa se transformase în ninsoare. Pe masă se afla un borcan de sticlă plin cu colţi de rechin. Am împrăştiat câţiva pe masă, plimbându-mi degetele peste ei. De-atâtea lucruri îmi aminteam uitându-mă la ei – la fel ca şi bricheta aceea uzată.

Un scâncet familiar se auzi din faţa uşii. Se întorsese Rosco. Mi-am împins cana de-a lungul mesei, ca să-i dau de ştire că sunt înăuntru şi scâncetele se accentuară. Peste câteva clipe începu să zgârie uşa cu laba. Am mişcat

scaunul pe podea şi câinele schelălăi şi mai jalnic. Ştiam că încearcă să mă manipuleze, dar aşa făcea întotdeauna.

Prin partea locului, oamenii erau tare mândri de câinii urs[3]; nu era ceva ieşit din comun ca un câine urs premiat să se vândă cu douăzeci de mii de dolari. Pe puţin. Rosco era un amestec de rhodesian ridgeback cu ciobănescul din Carolina de Nord. Era un câine de talie mare. Îmi ajungea până la jumătatea coapsei, avea picioarele lungi şi subţiri, labele enorme, capul mare, umerii musculoşi şi fălcile puternice; putea alerga zi şi noapte, fără întrerupere. Câinii din rasa ridgeback erau crescuţi în Africa să se lupte cu leii. Însă Rosco îşi pierduse de mult gena africană. Acum stătea în zăpadă şi era flămând.

Nu mă puteam numi stăpânul lui în adevăratul sens al cuvântului. Rosco se folosea de mine ca să-l hrănesc, să îi ofer un culcuş cald, să îi scot căpuşele primăvara şi să-l scarpin după urechi seara. Altfel, îi plăcea să hoinărească de capul lui zile în şir, adulmecând orice urmă de femelă pe o rază de treizeci de kilometri, dar când îl cuprindea oboseala, foamea sau melancolia, se transforma într-un tăntălău vrednic de milă, tânguindu-se jalnic.

Am tras din nou cana pe tăblia mesei, zâmbind. Rosco îşi îndesă botul în pragul de la intrare, împroşcând cu bale pe sub uşă. Scâncetele se prefăcuseră în lătrături înfundate. Am deschis uşa bufetului, care scârţâi şi numaidecât fornăielile de dincolo de uşă se înteţiră. Am deschis o conservă şi bufniturile repetate îmi dădură de ştire că Rosco

3 Câinele urs karelian - originar din Finlanda, unde este considerat o comoară naţională. Numele său se datorează faptului că provine din regiunea Karelia, din nord-estul Europei, unde era folosit în special pentru vânătoarea animalelor mari, a urşilor, porcilor mistreţi şi olanilor (n.tr.)

se învârtea în cerc, lovind cu coada în uşă la fiecare răsucire. Am golit conţinutul conservei în bolul lui, am spart două ouă crude deasupra, apoi am turnat, peste, boabe uscate şi am ornat totul cu smântână din belşug. Când am terminat, m-am uitat afară pe geam. Rosco stătea proţăpit în faţa casei, cu ochii la uşă, schelălăind prelung.

Am pus mâna pe clanţă şi schelăielile încetară pe loc. Am deschis uşa, ridicând din sprâncene. Rosco se lăsă pe şezut, cu spatele drept ca lumânarea şi urechile ciulite la mine. Mi-am încrucişat braţele pe piept, iar el se întinse pe burtă, cu labele drept în faţă şi capul ridicat. Fusese plecat patru zile – era clar că-i este foame. Un scâncet mic îi ieşi din gâtlej. M-am dat un pas la o parte şi am clătinat din cap în semn de încuviinţare. Rosco se ridică, intră în casă şi se lăsă din nou pe şezut, înclinându-şi capul când pe-o parte, când pe cealaltă şi măturând cu coada podeaua de lemn. Se uita când la mine, când la bolul de lângă el. Într-un final, m-am aşezat şi eu pe scaun şi i-am făcut semn din cap că poate să-i dea drumul.

Abia atunci se repezi la mâncare şi o înghiţi pe nerăsuflate. Când termină, se linse pe bot şi apoi se întinse pe covoraşul lui din faţa focului. Afară vântul se înteţise şi frigul se înăsprise. La picioarele mele, Rosco sforăia fericit.

Cabana mea este bine izolată, aşa că îmi pot permite să întredeschid fereastra ori de câte ori aprind focul în şemineu. Am desfăcut antena radioului şi am reglat semnalul, până când vocea ei se auzi limpede. În timp ce ea îşi saluta ascultătorii, eu îmi sorbeam încet cafeaua. Când am terminat-o, am golit cana cealaltă în chiuvetă şi am stins mucul ţigării care arsese singură, până la capăt. Am umplut din nou ambele căni cu cafea proaspătă, am

aprins o nouă ţigară şi mi-am vârât în buzunar bricheta Zippo de alamă.

Punându-mi ochelarii de citit, am format numărul de zece cifre. La cinci mii de kilometri distanţă, ea recunoscu numărul meu şi îmi răspunse. Cea mai audiată emisiune de radio nocturnă din toată ţara. Se difuza în direct.

„Jo-Jo!” Glasul i se înmuie. „Ce mai faci, iubitule?”

Pe fiecare ascultător care suna în emisiune îl numea „iubitul” ei. Am chicotit.

„Încă trăiesc”.

„Şi asta continuă să te mire?”

„Suzy, fiecare zi e un mister, iubito”.

„Îmi place când îmi spui aşa”.

La fel ca alte câteva sute de mii de bărbaţi ca mine, puteam desluşi zâmbetul din vocea ei.

„Ce se mai întâmplă prin munţii Carolinei de Nord?”

„Ninge şi… „Am aruncat o privire pe fereastră. „Vremea se înrăutăţeşte văzând cu ochii”.

„Tot mai umpli două ceşti de cafea?”

M-am uitat la cănile din faţa mea.

„Da, doamna mea”.

„Câţi ani au trecut de când ai sunat prima oară în emisiune?”

„O grămadă”.

„Şi în toţi anii ăştia, de câte ori te-am întrebat ce-i cu cafeaua aia, n-ai vrut niciodată să-mi explici”.

„Ştiu”.

„Într-una din zilele astea tot va trebui să-mi dezvălui secretul tău”.

„Eu încerc să-mi ţin promisiunile”.

„Asta te deosebeşte de foarte mulţi indivizi care poartă

uniformă”. Ultimele cuvinte le rostise mai mult în şoaptă. Precum amanţii care îşi murmură vorbe dulci în aşternut. Suzy ştia care sunt limitele. Chiar dacă îi plăcea să facă pe avocata celor fără glas, cu alte cuvinte să aţâţe din când în când pornirile antiguvem ale auditoriului, avea totuşi grijă să nu meargă prea departe, fiind conştientă că persoanele pe care le critica în emisiune erau tocmai cele la care avea să apeleze pentru informaţii, după încheierea acesteia.

N-am răspuns nimic.

Am auzit-o scoţând un oftat prelung şi, după vreo zece secunde, spuse: „Cel puţin tu te-ai dus”.

„După cum spuneam, încerc să-mi ţin promisiunile”.

Ea râse. Probabil cu gura lipită de microfon. Din studio se auzea cum îi scârţâie scaunul.

„Despre ce vrei să vorbim în seara asta cu lună plină?”

„Despre colţi de rechin”.

„Eşti un romantic incurabil. Tot mai visezi la plaja aia, nu-i aşa?”

„Mi s-a spus în fel şi chip de-a lungul vieţii. Dar niciodată romantic”. „De ce tocmai colţi de rechin?”

Am stat puţin pe gânduri, răscolit de amintiri.

„Am cunoscut cândva o fată”.

„O, te rog continuă”.

„Când eram copii, obişnuiam să ne plimbăm împreună pe plajă”. „Hmmm…” îi plăcea ce auzea şi le transmitea şi ascultătorilor aceeaşi senzaţie.

Am continuat.

„O ţineam de mână şi căutam amândoi prin nisip lucruri aduse de valuri”.

„Îţi aduci aminte de o plimbare anume?”

Ningea de-acum din greu, însă luna se înălţase dincolo

de nori şi lumina ei răzbătea ca printr-o perdea.

„Era luna octombrie. O noapte cu lună plină. Atât de strălucitoare încât îţi vedeai propria umbră. Când valurile se retrăgeau de pe mal, scoicile ude sclipeau ca nişte diamante negre. Am strâns aşa de multe, încât am umplut un rucsac”.

„Asta a fost înainte ca tu să pleci?”

„Cu câteva luni”.

„Pare o amintire frumoasă”.

„Era Inocenţa însăşi”.

La un moment dat, în dialogurile sale, Suzy avea obiceiul să arunce o bombă emoţională menită să-l năucească pe interlocutor. Asemenea unui leucoplast smuls brusc, fără niciun avertisment în prealabil. Pentru mine bomba acum urma să vină. Dar mă aşteptam la asta.

„Ai iubit-o?”

„Nu sunt sigur că îmi amintesc exact sentimentul, în schimb îmi amintesc că simţeam ceva ce nu mai simţisem de foarte multă vreme”.

În conversaţiile cu tipi ca mine, lui Suzy îi plăcea să-şi facă interlocutorul să se caţăre până sus, pe gard, să arunce o privire dincolo de el, în curtea amintirilor şi apoi să se retragă la loc, la adăpostul realităţii prezente. Ăsta era modul ei de a ne constrânge să ne confruntăm cu ceea ce am fi vrut să dăm uitării. Avea însă grijă să nu ne împingă prea departe. Fiecare dintre noi avem un punct din care nu-i uşor să ne mai întoarcem.

Suzy era miloasă din fire. Îmi oferi, prin urmare, o cale de scăpare. „Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă”.

Am reflectat la afirmaţia sa. „Simt şi acum în nări mirosul de aer sărat, combinat cu parfumul şamponului ei”.

Atunci Suzy mă luă pe ocolite. „Aveaţi o melodie a voastră?”

„Ne plăcea în mod deosebit muzica celor de la Creedence[45]”.

„Vreun cântec anume?”

„Mereu m-am simţit norocos”.

Suzy râse, dar nu se lăsă. „O ultimă întrebare”. Am ştiut ce vrea să spună înainte s-o facă. „Ce s-a întâmplat cu fata?”

Amintirile mă năpădiră din nou. Mi-am dres glasul. „S-a măritat cu altul”.

„Îmi pare rău să aud asta”.

„Probabil că a fost mai bine pentru toată lumea. Eu eram într-o stare deplorabilă”.

„Îl ştiai pe tipul respectiv?”

„Da”. Ningea pieziş, cu furie. „Era fratele meu”.

Rareori se întâmpla ca Suzy să rămână fără cuvinte; ei bine, eu tocmai reuşisem această performanţă. Se străduia să-şi recapete prezenţa de spirit. Am auzit scaunul ei scârţâind, semn că se ridicase în picioare, ca să solicite ajutorul producătorului emisiunii. Asemenea actorilor de pe Broadway, se încăpăţâna să rămână în pielea personajului indiferent ce auzea de la interlocutorul său. Ăsta era felul ei de a se proteja de suferinţa pe care o stârnea emisiunea ei, pe calea undelor. După ce mă despuiase de toate învelişurile, Suzy îşi scoase, la rândul ei, masca şi îmi vorbi. Doar mie, de la suflet la suflet. „Jo-Jo, îmi pare rău. Am ştiut

---

4* Creedence Clearwater Revival - fostă formaţie americană de rock de la sfârşitul anilor ’60 şi începutul anilor ’70 (n.tr.)

5 * Aluzie la unul dintre hit-urile formaţiei, intitulat „Fortúnate Son“ - Fiul cel norocos (n.tr.)

că nu trebuie să-ţi pun întrebarea asta”.

Am vrut să-i uşurez povara. „A fost cu mult timp în urmă. Şi-n afară de asta… bărbatul care s-a întors acasă nu mai era băiatul de odinioară, de pe plajă”.

Oarecum întărită de vorbele mele, Suzy îşi puse masca la loc. „Sergent?” „Da, doamnă”.

Ni se adresa tuturor celor aflaţi în faţa radioului. De aceea o şi ascultam. Ne spunea cuvinte pe care nu le mai auziserăm niciodată. „Îţi mulţumesc”. Mi-am privit pumnul, pe care îl strângeam şi-l desfăceam, pe rând, în timp ce vorbeam. „Dacă mi-ai cunoaşte povestea, n-ai mai spune asta”. Ea chicoti. „Eu nu mă refer acum la omul care erai pe vremuri şi pe care noi, ca ţară, l-am trimis să străbată lumea largă”.

Am chicotit, la rândul meu. „Nici eu”.

Vocea lui Suzy se revărsă prin difuzor, mângâind auzul tuturor ascultătorilor. „Stai departe de sticlă, sergent”.

Apoi îşi reluă vocea obişnuită, de emisiune. „Şi, cu asta, mă adresez tuturor soldaţilor care au fost vreodată îndrăgostiţi, dar cu toate astea s-au înrolat în armată”.

Am închis telefonul şi în clipa următoare la radio începu un cântec de-al celor de la Creedence Clearwater Revival. Melodia mă transportă înapoi pe plajă; am revăzut stelele şi am simţit din nou căldura acelei mâini ce se agăţa încrezătoare de mâna mea.

De foarte multă vreme nu mă mai simţeam câtuşi de puţin norocos.

5

Am moţăit până după miezul nopţii, când Rosco îşi făcu

apariţia lângă patul meu, cu urechile ciulite în direcţia ferestrei. Şi eu auzisem zgomotul. Am stat în întuneric, ascultând cu atenţie. Era un sunet vag, venind din spatele cabanei. Rosco privea spre fereastra deschisă. Din nou, acelaşi sunet. De data asta, i se zbârli blana de pe spinare.

Mi-am legat şireturile bocancilor, mi-am luat haina şi am înşfăcat rucsacul. Trăiam de suficient de mult timp în munţi ca să ştiu că nu se poate să ies pe uşă fără să-mi iau rucsacul. Acolo aveam toate lucrurile strict necesare în caz de nevoie: o sută de metri de frânghie, o busolă, o pătură, rachete de semnalizare, chibrituri, o brichetă, o coardă de nylon, un cuţit, încă unul de rezervă, o căciulă călduroasă, un kit de prim-ajutor şi încă vreo zece obiecte de care s-ar fi putut să am nevoie, la o adică.

Am stat afară preţ de un minut, în ninsoarea care îmi biciuia faţa, cu urechile ciulite. Rosco stătea lipit de coapsa mea. Sus, pe munte, acustica e înşelătoare. Datorită vântului şi pereţilor de granit, glasurile aveau ecou. Sunetul se auzi din nou. Mai puternic. Şi mai prelung.

Rosco stătea neclintit, privind ţintă spre nord-est, către versantul de deasupra noastră, cu muşchii încordaţi ca un arc. L-am bătut uşurel pe creştet, iar el ţâşni spre coasta muntelui şi intră în pădure, împroşcând cu zăpadă în jur. M-am luat după el, alunecând la tot pasul. Peste vreo patru minute se întoarse. Se opri la vreo treizeci de metri de mine şi alergă în cerc. Apoi încă o dată. Când m-am pornit spre el, dispăru din nou în pădure. Am luat-o şi eu la fugă pe vechiul drum forestier ce ducea spre cascada în dreptul căreia se intersectau potecile ce duceau spre cele două vârfuri muntoase înalte de aproape două mii de metri, unde vara era plin de excursionişti. Totuşi, nimeni nu se scălda

aici. Sau, în orice caz, nu mai mult de câteva secunde. Chiar şi în toiul verii, temperatura nu trecea de două grade Celsius. Acum erau în jur de minus şase. Se pare că eram tot mai aproape de sursa zgomotului, pentru că se auzea tot mai tare cum cineva striga, rostind un nume.

M-am repezit spre răscrucea dintre poteci, aşteptând un pic să mi se obişnuiască ochii cu zăpada şi cu lumina obscură. Punctul de atracţie al zonei era Cascada Marelui Tom. Marele Tom era nefericitul care descoperise, din întâmplare, cadavrul Elishei Mitchell, după care fusese „botezat” muntele, la începutul anilor 1800. Cascada Marelui Tom e o prăpastie adâncă de şaizeci de metri, suficient de abruptă şi de alunecoasă încât să aluneci de-a lungul ei pe şezut şi să aterizezi într-un mic bazin cu apă. Panta este de vreo şaptezeci de grade. Prea înclinată ca să cobori fără ajutor, dar accesibilă dacă ai picioare bune şi frânghia suficient de lungă.

Când am ajuns sus, pe marginea prăpastiei, am dat peste doi indivizi, amândoi corpolenţi, ce stăteau aplecaţi deasupra hăului şi răcneau din răsputeri. Un pic dacă se mai aplecau, ar fi ajuns şi ei pe fundul apei, de unde răzbăteau ţipetele înfundate ale unei fete, din câte mi-am putut da seama. Spre uluirea celor doi, eu şi Rosco am alergat spre ei şi am privit şi noi în fundul prăpastiei. Mi-a trebuit cam jumătate de secundă să pricep ce se întâmplase: femeia asta, împreună cu cei doi copii ai săi, se plimba pe poteca dintre Muntele Marelui Tom şi Muntele lui Craig, când fetiţa cea mică alunecase în prăpastie. Problema lor era agravată de trei factori: zăpada, gheaţa şi lipsa unei frânghii. Fetiţa de pe fundul prăpastiei nu mişca, iar capul abia i se mai zărea deasupra apei. Fie că nu ştia să

înoate, fie că nu putea din cauza frigului.

Am agăţat cârligul de siguranţă de la capătul frânghiei mele de belciugul din oţel fixat în stâncă de cei de la departamentul forestier. Am azvârlit frânghia în prăpastie, mi-am scos haina de pe mine şi am început să cobor în rapel. Cum nu aveam de ce să mă prind, mi-am dat drumul, pur şi simplu. Ajuns la baza stâncii, neavând cum să-mi încetinesc coborârea, am plonjat direct în apa adâncă până la brâu. Şocul termic îmi tăie respiraţia, paralizându-mă pe moment. Rosco îşi făcu şi el apariţia, pe o potecă lăturalnică, accesibilă doar pumelor şi câinilor nesăbuiţi. Sări în apă şi începu să înoate spre fetiţă. Cu mari eforturi, m-am urnit din loc şi am pornit şi eu spre ea. Am luat-o în braţe, iar fetiţa se agăţă de mine scâncind încet; ne-am întors la frânghie, în timp ce Rosco ieşi din apă, se scuturã cu putere şi dispăru pe aceeaşi potecă pe unde venise.

Am aşezat-o pe fetiţă cu faţa la mine, i-am petrecut braţele în jurul grumazului meu, ca şi când m-ar fi strâns în braţe şi i-am spus, „Ţine-te bine”. Era inertă ca o păpuşă de cârpe şi plângea cu sughiţuri, ceea ce mi s-a părut a fi un semn bun. Încercând să fac abstracţie de greutatea suplimentară pe care o căram asupra mea, am început să mă caţăr pe frânghie, folosindu-mă de forţa braţelor şi împingându-mă cu picioarele de stânca alunecoasă. În tot acest răstimp mă foloseam de coate şi de antebraţe ca să o ţin pe fetiţă cât mai strâns lipită de mine. Deasupra mea îi auzeam pe Rosco lătrând şi pe femeie ţipând. De două ori mâinile îmi alunecară pe frânghie, făcând ca picioarele să mi se bălăngăne în gol, dedesubtul meu şi m-am izbit puternic de peretele de granit, căutând să protejez copila şi să-i atenuez impactul cu stânca.

Sus, la gura prăpastiei, mă aştepta femeia. Avea buzele învineţite şi faţa schimonosită de groază, dar ochii îi erau aţintiţi asupra fetiţei.

Vântul mugea cu furie, aşa că am fost nevoit să strig. „Aveţi unde să vă adăpostiţi de frig?”

Femeia scutură din cap că nu.

Continuând să ţin copila în braţe, am strigat din nou, „Haina mea”! Ea se aplecă şi o înşfacă de pe jos, iar eu am învelit fetiţa şi i-am făcut semn cu capul. „Acolo e cabana mea. Înăuntru e aprins focul”. Femeia dădu din cap şi se luă după mine.

Mă urmă pas cu pas, însoţită de băieţel şi de Rosco. Am coborât poteca abruptă cât am putut de repede – era o distanţă de aproape un kilometru – după care am intrat pe drumul forestier şi peste alte câteva sute de metri am început deja să simţim mirosul focului din cabană. Fiecare părticică din trupul meu urla de durere, din pricina acumulării de acid lactic[6].

Femeia deschise uşa şi toţi trei ne-am repezit la şemineu. Am aşezat fetiţa pe jos, pe covoraşul lui Rosco, iar mama ei începu numaidecât să o dezbrace. Eu am luat doi saci de dormit, am mai aruncat în foc câţiva buşteni şi am ajutat-o pe femeie să îi învelească pe copii în sacii de dormit. Aceştia tremurau incontrolabil, iar fetiţa scâncea întruna.

„Ar fi bine să te bagi în sac cu ea”, am zis eu. „O să-ţi aduc nişte haine uscate şi o să pun apă la fiert”.

Femeia îşi scoase de pe ea veşmintele ude şi i-am dat nişte haine de casă, cu care îşi înfăşură cei doi copii. Când

---

6 Acid lactic - substanţă produsă de ţesuturile organismului în situaţii de efort intens, care dă senzaţia de arsură a muşchilor (n.tr.)

aceştia începură să se încălzească, tremuratul deveni şi mai puternic, semn că sufereau de frig de o bună bucată de vreme. Văzând că băiatul avea nevoie de mai multă căldură, l-am îndemnat pe Rosco să se întindă lângă el. Băiatul îşi desfăcu sacul de dormit şi, cuprinzându-l în braţe pe Rosco, îl trase cât mai aproape de el.

Rosco se uita la noi de parcă ne-am fi pierdut minţile. Băiatul se cuibări lângă el şi toţi patru se dedară procesului îndelungat – şi dureros – de încălzire. Durează mult mai mult să te încălzeşti decât să te ia frigul. Singurele zgomote din încăpere erau pârâitul lemnelor din vatră, dârdâitul celor trei oaspeţi, tânguielile fetiţei şi bătăile din coadă ale lui Rosco, fericit că băiatul îl scărpina pe burtă.

Mi-am schimbat şi eu hainele ude şi i-am acoperit pe toţi trei cu încă o pătură de lână. Fetiţa se simţea cel mai rău. Nu ştiu cât timp stătuse în apă, dar era într-o stare foarte proastă şi nu putea vorbi coerent. Am pregătit nişte cacao fierbinte, garnisită cu frişcă din tub. Tubul era vechi de vreun an, însă după ce l-am scuturat, ţâşni din el, cu un sâsâit strident, un muşuroi de spumă albă ca neaua. I-am întins ceaşca femeii, iar aceasta o ţinu la gura fetiţei, cât timp ea sorbi cu poftă, cufundându-şi nasul şi obrajii în caimacul de frişcă.

Profitând de ocazie, Rosco ieşi din sacul de dormit şi începu să lingă buzele, obrajii şi nasul fetiţei. La început aceasta se supără, ceea ce pe Rosco îl încurajă să continue, dar mai apoi începu să chicotească. Am mai pregătit o cană şi i-am dat-o băiatului. Acesta mă privi ca şi când ar fi vrut să zâmbească, dar aştepta să i se dea voie s-o facă. În fine, am pregătit o ceaşcă şi pentru femeie, care mă studia cu atenţie. Prinse cana cu ambele mâini şi îşi făcu palmele

căuş deasupra lichidului aburind. Spaima îi era încă întipărită pe faţă.

Aruncă o privire spre uşă şi rosti cu voce joasă, „Suntem urmăriţi de un bărbat”. Clipi din ochi, speriată. „E un om rău”. Coborî şi mai tare tonul. „Dacă te găseşte…”

Chipurile copiilor îi confirmară spusele.

„Cât de departe e?” am întrebat eu.

„E aproape”.

Mi-am tras pe picioare o pereche de bocanci uscaţi şi mi-am luat o geacă neagră şi o căciulă de lână pe cap. Femeia ieşi din sacul de dormit. Cu o mână tremurândă, mă atinse pe umăr. „O să te omoare”. Apoi şovăi o clipă. „Fără să stea pe gânduri”.

În timp ce vorbea, mi-am trecut mâna peste funinginea de la marginea şemineului şi am început să mi-o întind pe faţă. „De unde vine tipul ăsta?”

„Din Juárez”.

„Se ocupă cu droguri?”

Ea încuviinţă din cap.

„A mai ucis oameni?”

Cu o privire îngheţată, îmi răspunse fără ezitare: „Mulţi”.

„Câţi ani are?”

„Treizeci”.

Nu ştiam nimic despre baronii drogurilor din Mexic, dar dacă venea tocmai din Juárez, simplul fapt că supravieţuise până acum îmi spunea că este foarte priceput la treaba asta. Am luat o puşcă cu două ţevi din spatele uşii, am încărcat-o şi i-am întins-o. „Ştii s-o foloseşti?”

După felul cum o ţinu în mână mi-am dat seama că ştia.

I-am dat apoi cheile de la Jeep. „Dacă nu mă întorc până se potoleşte viscolul, să pleci de-aici şi să faci semn primei

maşini de poliţie, de pompieri sau ambulanţe care îţi iese în cale. M-ai înţeles?”

După expresia de pe chipul ei mi-am dat seama că nu avea de gând să mă asculte.

„N-ai de gând să faci asta?”

„Or să ne trimită înapoi…” Aruncă o privire pe fereastră. „El are prieteni peste tot”.

I-am întins o cutie cu gloanţe. „Atunci lasă-te pe vine şi ţinteşte drept în faţă”.

M-am uitat la Rosco, care, văzându-mă că mă îmbrac, se ridicase nerăbdător şi stătea acum cu botul lipit de tocul uşii. „Şezi”. Atunci se lăsă pe şezut, însă muşchii umerilor îi erau încordaţi. Am făcut semn cu capul spre băiat, dar m-am adresat tot câinelui. „Întinde-te”. Rosco se întinse lângă băiat, scâncind uşor, semn că nu-i convenea să mă lase să plec fără el. Mi-am încheiat haina şi am tras uşa după mine. Trebuia să mă îndepărtez de casă – pe cât posibil, fără să las alte urme. Asta însemna că trebuia să merg cu spatele.

Dificil.

Muntele Mitchell este cel mai înalt munte de la est de Munţii Stâncoşi. Are 2.037 metri înălţime. La nord de vârful muntelui şerpuieşte o cărare lungă de cincisprezece kilometri, cunoscută sub numele de Creasta Muntelui Negru, frecventată de excursionişti. Cărarea cu pricina străbate creasta muntelui, traversând alte unsprezece vârfuri, toate mai înalte de o mie opt sute de metri, şi se sfârşeşte la piscul Celo Knob. Această întindere vastă şi sălbatică este înconjurată de aşa numita Pădure Naţională Pisgah. Un relief ostil, mai mult vertical decât orizontal. Majoritatea oamenilor locuiesc jos, în vale, dar eu nu sunt ca majoritatea oamenilor. Cabana mea se situa la o

altitudine de peste o mie cinci sute de metri şi cel mai apropiat vecin locuia la mai bine de trei kilometri distanţă.

Stăteam pitit la liziera pădurii, cu urechile ciulite, privind atent în urma mea, la cabană. Nu-mi aduceam aminte de când nu mai avusesem musafiri... sau dacă avusesem vreodată. Între timp, ninsoarea acoperise pe jumătate urmele paşilor noştri. Erau ca firimiturile de pâine din poveste. Oricine ar fi fost tipul, avea să observe cu siguranţă urmele mele, mai mari, ca şi pe ale lor. Cu alte cuvinte, avea să-şi dea seama de prezenţa mea. Am închis ochii şi am aşteptat să aud zăpada scârţâind sub paşii lui prudenţi.

Aşteptarea nu dură prea mult.

6

Cam la o oră după revărsarea zorilor mi-am spălat mâinile în zăpadă şi am ciocănit uşor în uşă, retrăgându-mă din faţa pragului. Ca să evit o eventuală împuşcătură. Gloanţele n-ar fi putut penetra pereţii cabanei, în schimb uşa, da. Am deschis uşa încetişor şi Rosco îmi ieşi numaidecât în întâmpinare, mârâind; se aşeză între mine şi ei, dezvelindu-şi colţii. În spatele lui am văzut ţeava puştii mele aţintită asupra mea. Ştiam că faţa mea mânjită cu funingine îi sperie pe toţi, aşa că mi-am ridicat mâinile şi am rostit, „Eu sunt”.

Femeia se aşeză, epuizată. Era evident că nu închisese un ochi toată noaptea. Puşca se afla pe un scaun, în faţa ei, cu gura ţevii îndreptată spre uşă. Pe jos, în faţa ei, erau cinci cartuşe. Se lăsă pe spate, dezlipindu-şi umărul de patul puştii. Avea o singură întrebare.

Băiatul se ridică, în timp ce fetiţa continua să doarmă. M-am spălat pe mâini şi pe faţă, am curăţat fitilul felinarului şi apoi m-am aşezat pe marginea şemineului. Mi-am vârât mâna în buzunarul de la spate, mi-am scos vechiul cuţit de măcelar, cu tot cu teacă şi l-am pus pe jos, în faţa băiatului. Acesta îl privi neclintit, parcă temându-se să-l atingă. Încetişor, se întinse după el şi-l luă în mână, zgâindu-se la el fără să scoată o vorbă. Femeia îşi întoarse privirile spre mine, cu buzele întredeschise. Băiatul stătea, pur şi simplu, cu cuţitul în palmă, de parcă ar fi fost o grenadă. Mama lui se uita când la el, când la mine.

Îl trase pe băiat la pieptul său şi lacrimile îi brăzdară faţa. Erau lacrimi lipsite de tristeţe. Îşi luă amândoi copiii în braţe şi începu să tremure din tot corpul.

Băiatul dădu să spună ceva, cu faţa îngropată în pieptul mamei. „Mamă?”

„Da”.

Fetiţa se trezise de-acum şi se ridică în capul oaselor. „O să ne găsească Juan Pedro?” întrebă ea.

Mama ei se uită la mine. „Nu cred, scumpa mea”.

„Mi se pare că voi trei aţi făcut o excursie pe cinste”. Am încercat să le zâmbesc copiilor. „Voi sunteţi cei mai curajoşi copii pe care i-am cunoscut vreodată. Majoritatea oamenilor nu-s în stare de o asemenea drumeţie nici măcar vara, cu merinde la ei. Vă e foame?”

Feţele lor nedumerite îmi dădură de înţeles că nici măcar nu se gândiseră la asta.

„Mă duc să mă spăl. Apoi vă fac o omletă grozavă. Întrebaţi-l pe Rosco, dacă nu mă credeţi”.

În cabana mea nu este apă curentă, aşa că obişnuiesc să fac duş cu apă din găleată, la temperatura camerei. Dat

fiind faptul că există o singură cameră şi că locuiesc singur, n-am simţit niciodată nevoia de intimitate, însă acum, sub privirile a şase ochi aţintiţi asupra mea, am atârnat din tavan o pătură de lână în colţul încăperii, creând un separeu în care m-am putut dezbrăca, după care am intrat în vană. În scurt timp apa se făcu roşie. Pipăindu-mi toracele cu degetele, am depistat rapid rana, undeva sub coaste, în partea stângă şi, după ce am curăţat-o, am vrut să o prind cu copci. Operaţiunea era însă îngreunată de lipsa unei oglinzi, precum şi de locul tăieturii, aşa că mi-am tras pantalonii pe mine şi mi-am scos capul de după draperia improvizată.

„Te pot deranja puţin?”

Femeia se ridică ascultătoare şi veni la mine. Cu capul plecat. Am dat un pic pătura la o parte, arătându-i ceea ce nu voiam să vadă copiii. Ea păşi grabnic dincoace de pătură, îngenunche lângă cadă şi începu să-mi cureţe rana cu apă oxigenată, după care mi-o prinse cu copci. Precizia cu care acţiona îmi dădu de înţeles că avea fie pregătire medicală, fie experienţă în domeniu.

După ce termină, se ridică şi aşteptă să-i spun că poate să plece. Dar am mai simţit la ea şi un alt sentiment. De ruşine. Şi de servilism. Pentru că îl învinsesem pe cel care o domina, care o stăpânea.

Am făcut semn cu capul spre bucătăria ce ocupa un colţ al încăperii. „Este de mâncare. Serviţi-vă cu tot doriţi. Chibriturile simt pe raftul de deasupra aragazului”.

Ea aruncă o privire spre rana mea.

„Nu-ţi fă griji, e doar un fleac. Rosco mă zgârie mai rău de-atât când ne luăm la trântă”. Am râs forţat. Ea mă privi scurt, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din separeul pe care îl

numeam baie. Când am ieşit şi eu, după ce m-am îmbrăcat şi m-am dat cu deodorant – pentru prima oară după nu ştiu câţi ani – ea prăjise nişte şuncă cu omletă şi pregătise un bol cu griş de porumb, pâine prăjită şi un ibric cu cafea proaspătă.

Copiii şedeau la masă, uitându-se la mâncarea din farfurie. Le-am făcut semn să se servească. „Vă rog, mâncaţi”. Ca nişte animale eliberate din cuşcă, se năpustiră asupra bucatelor de pe masă. Le înghiţeau pe nerăsuflate, aproape fără să mestece. Mâncară douăsprezece ouă, şase felii de pâine prăjită, jumătate de borcan cu dulceaţă, aproape jumătate de kilogram de şuncă şi tot bolul cu griş.

În timp ce ei mâncau, eu şi mama lor stăteam lângă foc. „El v-a trecut dincoace de graniţă?”

„Da”.

„Cu cât timp în urmă?”

Ea ridică din umeri. „Acum vreo cinci ani”.

„Aveţi rude în State?”

„Un frate în Florida. Poate-or mai fi şi alţii”.

„Ai vrea să-ţi vezi rudele?”

Cred că nu se gândise niciodată la viitor mai departe de următoarele cinci minute, căci trebuie să fii liber ca să poţi face asta. „Nu ştiu exact pe unde-or fi sau cum să ajung la ei. Eu nu am… nimic”.

„Vă pot pune eu pe autobuz”.

Ea şovăi o clipă, temându-se să mă privească în ochi. „Dar n-am cum să plătesc biletele”.

Între noi se purtau două dialoguri paralele. Unul de suprafaţă, despre banii pe care eu îi aveam şi ea nu. Celălalt era unul mai profund – despre situaţia ei disperată, ca femeie singură şi vulnerabilă, fără un ban în buzunar. I-

am studiat expresia de pe chip, întrebându-mă dacă nu cumva cu o făcusem să se simtă aşa, sau pur şi simplu era atât de obişnuită să nu aibă niciun cuvânt de spus, încât nu mai putea funcţiona altfel. Parcă sufletul îi fusese tatuat, dar nu la cererea ei.

M-am ridicat şi mi-am încălzit spinarea la focul din şemineu. „În Spruce Pine e o staţie de autobuz. Vă pot lua bilete la cursa de seară spre Asheville. De acolo puteţi pleca aproape oriunde”.

Ea încuviinţă din cap. Din nou, fără să mă privească în ochi.

I-am spus cu voce joasă, „Nu trebuie să mă plăteşti. Nici cu bani, nici cu nimic altceva”. Nu ştiu dacă mi-a dat sau nu crezare, dar expresia din privirea ei îmi dădu de înţeles că nu-i era uşor să accepte propunerea mea.

7

Până când am coborât noi muntele, străbătând localităţile Buşick, Carolina Hemlocks, Micaville şi, în fine, Spruce Pine, se făcu aproape ora două după-amiaza. Am verificat orarul şi am văzut că autobuzul spre Asheville pleca abia la ora cinci. Am cumpărat trei bilete şi abia atunci mi-am dat seama că mirosul burgerilor de la localul din apropiere captase atenţia celor doi copii.

Fetiţa făcu un pas în spate când am întrebat-o, „Ţi-e foame?”

Nu scoase niciun cuvânt.

Am făcut semn cu mâna spre firma luminată de alături. „Vrei un cheeseburger?”

Îşi ridică ochii la maică-sa, care încuviinţă din cap şi

atunci dădu şi ea din cap, fără să zâmbească.

„Îţi plac cartofii prăjiţi?”

Din nou, se uită la maică-sa, care dădu din cap în semn de încuviinţare. „Porţie simplă sau dublă?”

Fetiţa era descumpănită.

Am ridicat mâna, despărţindu-mi uşor arătătorul de degetul mare. „Porţie mică sau… „Mi-am depărtat degetele mai tare… „Mare”.

Fetiţa ridică şi ea mâna, cu două degete perfect întinse şi al treilea pe jumătate îndoit. Nereuşind să-l coboare pe acesta din urmă, şi-l îndoi cu mâna cealaltă, etalând triumfătoare semnul universal al păcii.

Localul era o tavernă unsuroasă, însă mâncarea era caldă şi copiii aveau nevoie de calorii. Am comandat ce voiam să mâncăm şi apoi am aşteptat în tăcere, fiindcă nu mă pricepeam să fac conversaţie doar aşa, de convenienţă. După câteva minute mi-am verificat nivelul glicemiei şi, după calculele de rigoare, mi-am injectat două unităţi de insulină în abdomen. Cei trei comeseni mă priveau cu curiozitate, fără să spună nimic.

Deasupra tejghelei era un televizor. Tocmai începeau ştirile locale.

Banda galbenă din josul ecranului anunţa o ştire de ultimă oră. Crainicul din studio îşi începu monologul.

„O explozie la o baracă pe care autorităţile o consideră a fi un «bârlog al drogurilor», însoţită de o avalanşă de împuşcături care a durat mai multe minute în şir, a zguduit în noaptea trecută orăşelul Celo”. Apoi crainicul îşi îndreptă atenţia spre un al doilea reporter, aflat în faţa Spitalului de Urgenţă din Bumsville. „Frank Porter se află la faţa locului. Frank, spune-ne ce ştii despre acest incident”.

„Aşa este, John. Totul a început cu un control de rutină al traficului, care mai apoi s-a transformat într-un aşa-zis război al drogurilor, în care sunt implicate bande de traficanţi. Seara trecută, în jurul orei şase p.m., un ajutor de-al şerifului din Yancey County a efectuat un control de rutină, în trafic. Şoferul, încercând să scape, a trecut cu maşina peste unul dintre ofiţerii de poliţie şi peste cordonul de echipaje ale poliţiei amplasate de-a lungul şoselei. Neputând să fugă cu cauciucurile sparte, făptaşul a ieşit din maşină şi a deschis focul asupra altor doi ofiţeri de poliţie. Apoi s-a refugiat în baraca metalică deghizată drept hambar, unde se aflau cel puţin zece complici de-ai săi, toţi înarmaţi cu puşti automate. Atunci, mai mult de doisprezece poliţişti au răspuns la apelul «Alertă de împuşcături – poliţist căzut la datorie» însă au fost întâmpinaţi de o avalanşă de gloanţe. Nimeni nu ştie ce anume a provocat explozia, dar cert este că opt din indivizii aflaţi în baracă au fost ucişi şi alţi patru au suferit răni grave în urma arsurilor şi a împuşcăturilor. Autorităţile susţin că aspectul cel mai bizar al întregii poveşti este descoperirea cadavrului mutilat al unui bărbat cunoscut sub numele de Juan Pedro Santana Pérez – un renumit traficant mexican de droguri, cu mai bine de treizeci de arestări şi la fel de multe deportări la activ. Pérez a fost declarat mort la locul faptei. Medicii participanţi la operaţiune afirmă că acesta a decedat în urma unor lovituri violente, suferind multiple fracturi osoase la nivelul membrelor şi al craniului”.

John îl întrerupse: „Frank, poliţiştii au reuşit să pună lucrurile cap la cap?”

Frank scutură din cap. „Încă nu s-a formulat niciun

comentariu oficial, dar se crede că rănile lui Juan Pérez nu au fost provocate în timpul exploziei. Acesta a fost găsit legat fedeleş, zăcând inert în bena unei camionete, unde se aflau mai multe arme şi un rucsac plin cu bani şi droguri. Individul era urmărit pe teritoriul mai multor state, dar acum" reporterul aruncă o privire peste umăr – „se pare că urmărirea s-a sfârşit".

În timp ce ascultam ştirea difuzată la TV, îi urmăream cu atenţie pe cei trei. Când începu pauza de reclame, fetiţa fu prima care mi se adresă. „Cum te cheamă pe tine?"

„Joseph. Dar majoritatea oamenilor îmi spun Jo-Jo".

Femeia nu se uita la mine. Cu sprâncenele uşor încruntate, ea se zgâia, cu privirea fixă, la cele trei bilete de autobuz. Îmi veni în minte afirmaţia pe care o făcuse în cabană, *El are prieteni*. Sincer, mă îndoiam că un tip ca el putea avea vreun prieten pe lumea asta, dar se prea poate să fi avut nişte ajutoare devotate, dornice să avanseze ierarhic răzbunându-i moartea. Dacă erau atât de zeloşi, cu siguranţă indivizii respectivi ar scotoci prin autobuze. Gândul ăsta mă neliniştea.

„Dar pe voi cum vă cheamă?" am întrebat eu.

Femeia îşi puse mâna pe umărul fetiţei. „Gabriela". Apoi, pe al băiatului. „Diego". În cele din urmă îşi duse mâna la piept. „Cătălină".

Am făcut semn spre Gabriela. „Şi câţi ani ai?"

Gabriela îşi ridică ambele mâini, arătându-mi şase degete în total. „Şapte".

M-am întins peste masă şi, cu blândeţe, i-am ridicat încă un deget.

Fetiţa zâmbi.

Apoi m-am uitat la Diego. „Şi tu?"

Băiatul îşi ridică mâinile cu toate degetele desfăcute şi-mi zâmbi.

Când sosiră burgerii comandaţi, Diego scoase cuţitul din tocul lui, pe care şi-l atârnase la brâu şi tăie în două burgerul surorii sale. Apoi pe al maică-sii. Şi, în fine, pe al lui. După ce termină, şterse cu grijă lama cuţitului şi-l vârî la loc în tocul său.

Cătălină îl privi fără să scoată o vorbă, apoi se uită la mine, tot fără o vorbă.

Chelneriţa îşi făcu din nou apariţia. O fetişcană cu părul roşcat, mică şi îndesată. Părea destul de distrată. Se grăbi să ne umple ceştile cu cafea proaspătă, iar pe copii îi întrebă, „Ce ziceţi de-un milkshake?”

Diego făcu ochii mari, aruncând o privire furişă spre maică-sa. Aceasta era pe punctul de a-l admonesta, când am intervenit eu cu întrebarea, „Ciocolată sau vanilie?”

„Ciocolată”.

„Banilie”, adăugă numaidecât Gabriela.

Chelneriţa dispăru. Deşi nu avea verighetă, adâncitura de pe degetul ei inelar sugera că purtase una până de curând. În timp ce se îndepărtă, blugii ei uzaţi, care probabil că o încăpuseră cu ceva vreme în urmă, dar acum îi erau foarte strâmţi, lăsau să se vadă conturul unui obiect aflat în buzunarul din spate. Ceva mic, cât să încapă într-o palmă. Când se opri la masa vecină şi se aplecă să ridice o furculiţă căzută pe jos, obiectul respectiv îi ieşi pe jumătate din buzunar, atârnând uşor în afară.

O suzetă de bebeluş, cu mâner albastru.

Fata o vârî înapoi în buzunar, după care se căzni, zadarnic, să-şi tragă pantalonii mai sus, peste burtă.

În timp ce mâneam, Diego nu-şi dezlipea privirile de la

mine. Şi mai ales de la mâinile mele. Am întins spre el mâna dreaptă. Băiatul se uită la maică-sa, care îl încurajă din cap. Atunci îşi întinse şi el mâna şi o puse în palma mea, pe care mi-o răsuci încet şi studie cicatricile de pe dosul palmei – inclusiv pe ultimele două, cele mai proaspete.

Cătălină vorbi în locul lui. „Mâinile tale au o poveste de spus”.

Am dat din cap. „Dacă mâinile astea ar putea vorbi, am sta aici mult şi bine”.

Aplecându-se spre mine, femeia rosti, alegându-şi cuvintele cu grijă: „Pentru Diego, n-a existat nimeni mai puternic decât Juan Pedro. Niciodată. Cuţitul ăla e pentru el ca o sabie de împărat”.

Undeva la altă masă se auzea un zăngănit de tacâmuri pe farfurie. În bucătărie, unul dintre spălătorii de vase îl înjura pe bucătar. Chelneriţa, hărţuită din toate părţile, alerga de la o masă la alta, încercând să-i mulţumească pe clienţii nerăbdători.

Diego ciocăni cu vârful pantofului în piciorul mesei, clipind din ochi de mai multe ori. Aşezată de cealaltă parte a mesei, Gabriela se foia întruna, de parcă avea furnici pe piele. Am scos din buzunarul de la piept un carneţel şi, deschizându-l, am schiţat rapid portretul lui Diego. Nu sunt un artist în adevăratul sens al cuvântului, însă mă pricep la caricaturi. Pot desena faţa cuiva în mai puţin de cinci minute. E un obicei pe care mi l-am format pe vremea când aveam nevoie să-mi ocup mintea şi mâinile cu altceva decât ceea ce făceam în mod curent cu ele.

I-am întins desenul. „Îţi place să citeşti?” l-am întrebat.

El îşi împinse ochelarii mai sus, pe nas şi studie desenul. „Da”.

M-am uitat la ceas. „Mai avem vreme. Poate găsim nişte cărţi să le citeşti pe maşină, pe drum spre Florida”. Gabriela se foia din ce în ce mai tare, vizibil stânjenită. „E totul în regulă cu ea?”

„Are o erupţie pe piele”.

Fetiţa studie şi ea portretul lui Diego.

Chelneriţa noastră apăru din nou, cu două milkshake-uri. „Mai doriţi ceva, drăguţilor?”

„Doar nota, te rog”.

Fata puse nota pe masă, strânse câteva farfurii şi plecă fără să scoată o vorbă. Între timp, Gabriela nu-şi putea lua ochii de la stomacul meu şi de la seringa cu insulină.

Uneori copiii au nevoie de un pic de încurajare ca să spună ce le trece prin cap.

„Vrei să mă întrebi ceva?”

Cu buza de sus plină de spumă, fetiţa întrebă, „Te doare când îţi faci injecţie?”

„E un ac mititel”.

„Eşti bolnav?”

„Sufăr de o boală numită diabet”. Am bătut uşor cu degetul în seringa din buzunar. „Ăsta e medicamentul meu”.

Cuvântul o bulversă. „Diatet?”

„Exact”.

„Dar cum te-ai îmbolnăvit?”

„Bună întrebare. Nu ştiu dacă am un răspuns la fel de bun la ea”.

„De unde crezi că ai luat-o?”

„Pe vremuri, nu aveam grijă de corpul meu aşa cum ar fi trebuit s-o fac”. „Dar ce făceai?”

„Lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le facă”.

„Cu cine făceai lucrurile alea?”

„Cu o gaşcă de tineri la fel de nesăbuiţi ca mine”.

„Şi unde eraţi?”

„În California”.

„Cât timp ai stat acolo?”

„Vreo doi ani”.

Fetiţa îşi lăsă capul într-o parte. „Mi se pare o prostealã”.

Am râs. Avea atâta dreptate! *prostealã* e un cuvânt foarte potrivit”. Am tăcut o clipă, lăsându-mă pe spătarul scaunului. „Pui foarte multe întrebări pentru o fetiţă aşa de mică”.

„Papa spune că vorbesc prea mult”.

„Papa?”

Gabriela aruncă o privire spre televizor.

„Ei bine… „am murmurat eu, fără să-mi iau ochii de la ea. „Papa e un prost. Nu trebuie să-l bagi în seamă”.

La auzul acestor cuvinte, începu numaidecât să chicotească, de data asta cu gura larg deschisă. Chicotelile ei se înălţară în aer asemenea unor fluturaşi veseli. Acum, că-şi potolise curiozitatea, putu să-şi bea în tihnă milkshake-ul. Evident, dialogul pe care îl purtaserăm slujise la dărâmarea zidului. După câteva înghiţituri, fetiţa aruncă o privire peste umăr şi mă întrebă în şoaptă, „O să vină după noi?”

„Nu”.

„L-ai oprit tu?”

„Da”.

„Ai făcut aşa cum a spus domnul ăla la televizor?”

„Da”.

„Ţi-a fost frică?”

„Nu”.

Îşi termină shake-ul. „Domnule Jo-Jo?”

„Poţi să-mi spui doar Jo-Jo”.

Se gândi un pic la propunerea mea. „Domnule Jo-Jo?”

Am zâmbit. „Da”.

„Cred că eşti un om de treabă”.

Am desenat rapid chipul ei mânjit cu spumă, ochii iscoditori şi zâmbetul adorabil. Şi ea şi Diego mă urmăreau în timp ce desenam. Când am terminat, i-am întins foaia de hârtie.

Ea o privi neîncrezătoare. „Pot s-o păstrez?”

Am încuviinţat din cap.

„Unde ai învăţat să desenezi aşa?”

„În California”.

„Ai făcut multe desene?”

Am reflectat o clipă. „Sute”. Am ridicat din umeri. „Poate chiar mii”. „Şi ai păstrat vreunul?”

„Nu”.

„De ce nu? Eşti tare priceput”.

„Dar nu fac asta pentru mine”.

„Atunci de ce?”

„Pentru că în felul ăsta pot surprinde pe hârtie un moment anume şi mai apoi pot să-i dau drumul să zboare”.

Chibzui la spusele mele. Se uită la mine, apoi din nou la televizor. „Şi ai învăţat să faci toate astea în California?”

Cătălină îi acoperi gura cu palma şi începu să-i Vorbească repede în limba spaniolă, cerându-i să-şi ţină gura.

Am reflectat la întrebarea fetiţei. „Mda. Presupun că tot în California am învăţat-o şi pe asta”.

Ea dădu din cap cu un aer atoateştiutor şi sorbi ultima gură de shake de pe fundul paharului. „California îmi pare

să fie un loc interesant”. Se uită la maică-sa. „Ax trebui să mergem acolo cândva”.

Scărpinatul necontenit al Gabrielei te făcea să crezi că în curând o să-şi smulgă pielea de pe ea. Contactul cu hainele de pe ea îi provoca mâncărimi, cauzându-i o stare de profund disconfort.

Am achitat nota de plată, adăugând şi bacşişul, după care am ieşit cu toţii din restaurant. Pe când să intrăm în Jeep, unde Rosco abia aştepta să o lingă pe Gabriela pe faţă, chelneriţa noastră ieşi din restaurant, plângând. Eu urcasem deja la volan când fata veni la mine la geam şi mă prinse de braţ. În pumnul încleştat ţinea un teanc de bancnote. Cred că era mai mult decât făcea ea în mod normal într-o săptămână. Poate chiar în două săptămâni. Îngăimă printre suspine, „Mulţumesc”.

I-am întins batista mea, iar fata îşi şterse lacrimile de pe faţă, mânjindu-se cu rimelul ce i se scursese de pe gene, făcând-o să semene întrucâtva cu un raton.

Voiam să-i spun ceva care să o facă să se simtă mai bine. „Viaţa nu-i întotdeauna atât de grea”. Ea încuviinţă din cap, dar nu-mi lăsă braţul. Suzeta îi atârna pe degetul mic. „Cum îl cheamă pe copilaş?” am întrebat eu.

„James Robert. Eu îi zic J. R”.

„Am cunoscut cândva un tip pe nume J.R. Un om cumsecade. I-ai ales bine numele”.

Ea dădu din cap, mă strânse de braţ de două ori, apoi intră înapoi în restaurant. Cătălină o urmări cu privirea.

Gabriela se fâţâia fără încetare. Nu stătea locului nicio clipă. Parcă era un dependent intrat în sevraj.

„Crezi că e-n regulă?”

„Trebuie s-o vadă un doctor”.

„Dar ce are?”

Cu o jenă mai mult decât evidentă, Cătălină răspunse: „Are viermi”.

8

Eu şi Diego stăteam în sala de aşteptare, în timp ce Cătălină şi Gabriela se duseră în spate, cu o asistentă. După cinci minute, asistenta îl chemă şi pe Diego în spate, iar băiatul dispăru şi el dincolo de uşa sterilă. Peste alte douăzeci de minute, când se întoarseră toţi trei, Cătălină avea în mână două flacoane cu pastile. Plasturii de pe braţele lor îmi dădură de înţeles că li se făcuseră injecţii.

„E mai bine?” am întrebat eu.

Ea încuviinţă din cap, parcă şi mai jenată ca la început.

„Trebuie să rămâneţi în spital?”

„Nu”, zise ea scuturând din cap. „Dar toţi trei avem”.

I-am cumpărat lui Diego de la un anticariat câteva cărţulii de aventură de Louis L’Amour, precum şi un exemplar cam ponosit al *Comorii din insulă* şi câteva jocuri de cuvinte. Gabriela îşi alese câteva cărţi de colorat cu prinţese, un volum cartonat cu *Winnie the Pooh* şi o cutie uriaşă de creioane colorate, fiindcă spunea că vrea să deseneze ca mine. Douăzeci de minute mai târziu stăteam cu toţii stingheri în staţia de autobuz. M-am întors spre Cătălină şi i-am întins un teanc de bancnote de o sută de dolari. „Asta până vă puneţi un pic pe picioare”.

Ea vru să refuze banii, dar ştia că are nevoie de ei, aşa că îi vârî în buzunar şi se uită la copii.

Era un moment dificil şi nu puteam face nimic în acest sens. M-am aplecat spre copii. „Voi doi va trebui să aveţi

grijă de mama voastră. Bine?” Dădură amândoi din cap. Diego îmi întinse mâna, în timp ce Gabriela îşi încolăci braţele în jurul piciorului maică-sii. Cătălină murmură, „Mulţumim, domnule Jo-Jo”.

„Doar Jo-Jo e suficient”, am zâmbit eu.

La cinci minute după ce am ieşit din oraş, am tras pe dreapta şi am stat pur şi simplu, cu privirea aţintită în gol. Bărbatul de odinioară n-ar fi stat pe gânduri. Însă eu încercasem să-i vin de hac acelui bărbat, cu alcool şi în multe alte feluri, aşa că vocea lui amuţise de mult. Bărbatul care eram la patruzeci de ani nu i-ar fi părăsit în staţia de autobuz, dar şi pe acela încercasem să-l suprim, prin succese impresionante, călătorii şi bani şi femei, aşa că mi-era greu să-i mai aud vocea, peste huruitul motorului. Aşa că acum eram doar eu, cu diabetul meu. Cu artrita, cu tabletele antiacid, cu ochelarii pentru citit, cu cicatricele mele. Cu amintirile atât de greu de îndurat. De-a lungul vieţii mele irosisem atât de mult timp şi energie încercând să reduc la tăcere glasul înţelepciunii încât acum, când aveam nevoie să aud adevărul, nu mai reuşeam.

I-am găsit aşezaţi pe bancă, în staţie, aşteptând să vină autobuzul. Cătălină părea prăbuşită, cu umerii căzuţi, privind biletele cu o expresie suferindă. Copiii nu sesizau ce se întâmplă, fiind total absorbiţi de cărţile primite. Amândoi mă priviră surprinşi când m-am aşezat lângă mama lor.

„Mă gândeam…”

Cătălină nu spuse nimic.

„Cum ar fi să vă duc eu… în Florida?”

„Cum?” încruntă uşor din sprâncene. „De ce?”

Întrucât nu prea purtasem conversaţii în ultimii ani, eram destul de ruginit la capitolul respectiv. „Nu-i o idee

prea bună să mergeţi cu autobuzul”. Mi-am desfăcut mâna, cu palma în sus.

Femeia aceasta se afla de foarte multă vreme într-o permanentă stare de alertă, de încordare. Nici nu mai ştia de când nu mai lăsase garda jos. O înţelegeam, pentru că trecusem şi eu prin asta. Dacă cineva mi-ar fi ucis trupul, mi-ar fi făcut un serviciu cu asta, dar dacă îţi ucide sufletul, durerea n-are leac. Când te afli în situaţia asta şi durerea e cruntă, dar ai trăit atât de multă vreme cu ea încât nu mai ştii să trăieşti altfel, atunci speranţa şi disperarea se contopesc, se înceţoşează şi nu mai discerni cine vrea să te rănească şi cine vrea să te ajute. Uneori ai nevoie ca cineva să stea între tine şi lucrurile tăioase, care te rănesc. Să-ţi fie pavăză. I-am atins mâna. „O să fie bine”.

Încet, puse biletele în palma mea.

Când am ajuns la Jeep, Rosco se învârtea agitat pe bancheta din spate, schelălăind ca un apucat. Dădea din coadă cu atâta putere, de parcă era un ventilator. Cătălină îşi băgă mâna în buzunar şi-mi dădu banii înapoi.

„Ţine-i tu”.

Mâna îi tremura. Se vedea că face eforturi. Speranţa are capacitatea ciudată de a penetra fiinţa omului până în străfundurile sufletului. De a pătrunde prin toate zidurile. Jumătate din inima ei îşi dorea să aibă încredere în mine. Cealaltă jumătate voia să fugă. Rămase cu mâna întinsă.

Rosco se aşeză la mijloc, între cele două scaune din faţă. Se uita atent afară, prin parbriz şi din când în când ne lingea pe faţă. Pornind motorul, i-am spus, „O să-i iau înapoi, dar aş fi aşa de bucuros dacă m-ai lăsa să ţi-i dau ţie”.

Ea continua să stea cu mâna întinsă.

„Nu am copii. Nici soţie. Nici ipotecă de plătit. Am avut şi am vândut mai multe afaceri la viaţa mea şi la un moment dat am câştigat mulţi bani. Nu pot spune că sunt bogat, dar… nu am nevoie de banii ăştia”.

Am văzut câini care au suferit atâtea bătăi din partea stăpânilor lor, încât nu ştiu şi nu pot să se lase mângâiaţi. Nu se apropie la mai mult de câţiva paşi. Experienţa i-a învăţat că toate mâinile sunt la fel şi, chiar dacă unele îi scarpină după urechi, într-un final tot ajung să le provoace durere. Cătălină cunoscuse multe mâini.

„De ce faci asta pentru noi?”

O întrebare legitimă. „Dacă n-o fac eu, cine s-o facă?”

„Şi ce vrei în schimb?”

„Nimic”.

„Orice bărbat vrea ceva în schimb”.

Când oamenii ajung să se teamă până în adâncul sufletului, când trăiesc în permanenţă cu spaima în stomac, frica devine refugiul lor. Singura soluţie este să păşeşti şi tu înăuntru, în refugiu. Să treci dincolo de zid. Problema este că zidul e cu atât mai gros, cu cât durerea e mai profundă. „Vreau doar să nu te temi de mine”.

„Asta-i tot ce vrei?”

„Cred că da”.

„Nu-i cel mai bun răspuns”.

Mi-aş fi dorit să am altul, mai bun. „Nu ştiu ce aş putea spune ca să mă crezi”.

Ea se uită la bani, apoi din nou la mine, ridicând o sprânceană. Îmi şopti cu voce joasă, ca să nu audă copiii. „Pot să-ţi ofer ceva în schimb… dar… nu în văzul lor”.

„Doamnă”.

Ea îşi îndreptă spatele. „Cătălină”.

„Cătălină, în afară de Rosco, eu nu am pe nimeni. Trăiesc singur de foarte multă vreme. Nu prea stau în preajma oamenilor, aşa că uneori nu înţeleg exact ce vor să spună. Poate că am lipsit de la şcoală în ziua în care Dumnezeu ne-a învăţat să citim printre rânduri. Am avut parte de greutăţi. Şi n-au fost puţine. Au fost perioade în viaţa mea când nu ţi-ai fi dorit să mă cunoşti. Când m-ai fi putut bănui, pe drept cuvânt, de orice ticăloşie. Nu ştiu cum să navighez pe apele astea. E greu fără busolă. Dar „am făcut semn cu mâna spre staţia aflată în spatele nostru. „Am cunoscut oameni răi la viaţa mea. Ştiu cum gândesc ei. Poate cândva am gândit şi eu ca ei. Şi nu mă mândresc cu asta. Nu te condamn pentru că nu vrei să ai încredere în mine. Dacă aş fi în locul tău, poate nici eu n-aş avea încredere, dar... am eu un simţ aparte când e vorba de pericol, mi se ridică părul de pe ceafa... pe scurt, m-aş simţi mult mai bine dacă m-ai lăsa să vă duc eu în Florida”. Cătălină îşi strânse genunchii la piept şi, muşcându-şi buza de jos, se ghemui pe scaun. Se făcu mică de tot, de parcă s-ar fi temut să nu se destrame în mii de fărâme pe care să le ducă vântul. În timp ce staţia de autobuz rămânea în urma noastră, lacrimile pe care şi le ţinea în frâu de atâţia ani izbucniră fără oprelişti, spărgând toate zăgazurile.

9

Când am ajuns în Micaville, Cătălină mă bătu uşor pe umăr.

„Da, doamnă”.

„Aş putea să folosesc o parte din banii ăia?”

Eram singur de atâta vreme. Nu avusesem copii şi nu fusesem niciodată nevoit să gândesc ca un părinte. „Sigur că da”.

Ne-am oprit la Walmart şi ei trei intrară în magazin, în timp ce eu şi Rosco am rămas în maşină. M-am gândit că aveau nevoie să fie singuri. Peste douăzeci de minute ieşiră din magazin, cu plase în mâini şi îmbrăcaţi cu haine noi. Când urcară în maşină, se răspândi un miros plăcut de haine noi şi de parfum. Mi-a trebuit un minut ca să-mi dau seama că mirosea a deodorant.

Când am intrat în parcarea unui complex de depozite, mă priviră curioşi, dar nu ziseră nimic. Încă o dovadă că idiotul de Juan Pedro îi traumatizase cumplit. Am ridicat uşa depozitului, scoţând la iveală ultimul model de camionetă Crew Cab Ford F-150. Cei trei se holbară la el de parcă ar fi fost limuzina preşedintelui.

Am făcut schimb de maşini şi, în timp ce copiii se întinseră pe bancheta din spate, înghiontindu-l pe Rosco să le facă loc, Cătălină stătea cu braţele petrecute în jurul trupului. Părea că-i este frig. Am apăsat pe un buton de pe bordul maşinii. După vreo două minute începu să se foiască şi într-un final îşi desfăcu centura de siguranţă, se îndreptă de spinare şi începu să se scarpine pe spate şi pe picioare. „Ceva nu-i în regulă”.

Am tras pe dreapta. „Ce anume?”

„Mă pişcă furnicile”.

„Unde?”

„Pe spate”.

Probabil că dacă nu eşti obişnuit cu încălzirea în scaune, te simţi ciudat la început. Am mai apăsat de două ori pe buton, reducând căldura şi am încercat să-i explic, „Scaunul

ăsta e cu încălzire. Poţi controla căldura de aici”.

Îşi vârî palmele sub şezut. În următoarele douăzeci de minute umblă de mai multe ori la butonul cu pricina, făcând căldura când mai mare, când mai mică şi în cele din urmă o fixă pe nivelul mediu. După alte zece minute de tăcere, faţa i se făcu roşie ca racul. Îşi masă ceafa şi scoase un chicotit. Era prima oară când o auzeam râzând. Era minunat. Şi am auzit şi un oftat de uşurare.

Am condus preţ DE câteva ore prin Marion, Union Mills, Ruthefordton şi în cele din urmă am ieşit, prin Tryon, pe autostrada 1–26. Am mers spre sud o scurtă bucată de drum, până pe autostrada 1–85 şi de-acolo am luat-o tot spre sud, către Atlanta.

Copiii dormeau, iar Rosco stătea de pază.

După ce am trecut de munţi, ea începu să vorbească. Părinţii ei avuseseră un mic restaurant, unde făceau tortillas din te miri ce. Ea servea la mese. Absolvise liceul. Facultatea ieşea din discuţie, aşa că se măritase cu un client de-al ei. Un bărbat pe care îl iubea. Acesta îi dăruise doi copii. Ea îl ajutase în cabinetul lui stomatologic. Se specializase ca igienist dentar. Soţul ei o învăţase să facă suturi. Era un om cumsecade. Se întâmpla adesea să nu-şi taxeze pacienţii pentru diverse servicii, motiv pentru care toţi îl îndrăgeau. Dar deveni şi o ţintă pentru lăcomia unora. Într-o zi fu jefuit şi împuşcat pe stradă, chiar în faţa casei, în timp ce ea şi copiii se aflau în pragul uşii. Asistaseră neputincioşi la întreaga scenă.

La înmormântare, cunoscu un bărbat care se pretinse a fi altcineva decât era în realitate. Spunea că e diplomat şi om de afaceri şi poate intra în Statele Unite de câte ori

pofteşte. Zicea că are o casă acolo. Se oferi să o ducă de acolo, să lase totul în urmă. Ea se lăsă convinsă din cauză că avea inima frântă. O decizie proastă, ale cărei consecinţe fură nevoiţi să le suporte de atunci încolo. Străbătuseră mai multe state. Locuiau în tot felul de comunităţi de imigranţi. În blocuri din beton. Cu şobolani. Cu gândaci. Cu râie. Erau mai tot timpul flămânzi, înfriguraţi şi deseori abandonaţi. Juan Pedro o bătuse de trei ori. Ultima dată fusese cel mai rău.

Îmi povesti despre baracă, despre împuşcături, despre escaladarea muntelui şi despre cum aşteptase să-l vadă adormit. Atunci îşi mânase copiii afară din grotă, în zăpada şi gerul şi bezna care domneau în jur. Făcuse asta convinsă că niciunul din ei nu avea să mai vadă lumina zilei. Când el avea să se trezească şi să-i găsească – era convinsă de asta – avea să-i ucidă pe copii sub ochii ei, iar pe ea avea s-o ducă înapoi în Mexic, s-o dea pe mâna oamenilor săi. Aceştia aveau s-o ucidă cât de curând. Ea nu avea niciun plan, dar era sigură că asta o aştepta peste câteva zile.

Am oprit la Hilton Garden Inn şi am luat două camere. Am comandat cina şi am cerut să ne-o aducă în camere. Uitându-mă la feţele lor mânjite cu sos de roşii, am fost uimit încă o dată de cât de mult putea mânca cei doi copii. După ce devoră cinci felii de pizza, Gabriela îi şopti ceva maică-sii. N-am putut desluşi decât ceva ce semăna cu cuvântul „gheaţă”. Cătălină îi ceru să tacă, spunându-i, „Nu”. După câteva minute, Gabriela îi şopti din nou. Cătălină îi răspunse la fel, dar de data asta pe un ton mai ferm. Trebuie să recunosc că uneori pricep mai greu. „Vrea cumva îngheţată?” Cătălină făcu semn cu mâna cum că nu contează. „Nu”.

Mai trecură câteva minute, dar când Gabriela se mută la fereastră, privind afară, la reclama luminoasă de deasupra magazinului din vecini, am făcut în sfârşit legătura. „Eşti sigură?”

M-am întors cu patru cutii uriaşe de îngheţată, iar excesul de zahăr, combinat cu grăsimea de la pizza, îşi spuseră cuvântul cât de curând. Când am închis uşa ce despărţea camerele noastre, copiii dormeau buştean. Rosco se tolănise pe canapeaua din camera mea. Îşi vârâse botul într-o cutie de îngheţată şi acum o împingea de la un capăt la celălalt al canapelei, încercând să lingă ce mai rămăsese pe fund. Când îşi ridică, într-un final, capul, cutia îi acoperea tot botul. M-am întins pe patul meu şi el se ghemui lângă mine, cu botul pe labe, lingându-şi buzele. I-am zis, vorbind de fapt cu mine însumi, „Nu, habar n-am ce fac”.

Peste câteva minute am auzit un ciocănit uşor în uşă.

Mă temusem de asta.

Cătălină deschise uşa şi se aşeză pe canapeaua din faţa mea. Copiii dormeau. Era înfăşurată într-un halat de pluş pe care şi-l cumpărase azi. După felul cum şi-l strângea în jurul trupului, era clar că nu purta nimic pe dedesubt. Lumina de la baie i se revărsa pe trup şi pe picioare. Părul negru, ud şi lucios îi atârna pe umeri, acoperindu-i o bună parte a feţei. Stătea cu ochii aţintiţi în podea. Tăcerea şi întreaga ei postură spuneau mai mult decât o mie de cuvinte.

Vă rog să mă credeţi, sunt bărbat, la urma urmelor. Era foarte frumoasă. Aş minţi dacă aş spune că nu mi-a trecut prin minte gândul ăsta. Oi fi eu bătrân, dar nu chiar aşa de bătrân. Însă am văzut de prea multe ori cât rău pot să-şi facă oamenii unii altora. Eu însumi făcusem asta la un moment dat. Rănile sufleteşti sunt cicatrice lăuntrice care

nu se vindecă niciodată. M-am ridicat în picioare. „Cătălină, nu trebuie să…”

Ea nu zise nimic. Halatul îi alunecă puţin de pe umăr. Faptul că ea nu se clinti din loc îmi dădea de înţeles că experienţa ei cu bărbaţii avea mai multă putere decât cuvintele mele. Iar mesajul pe care sperasem să i-l transmit nu-şi atinsese ţinta. Am mângâiat-o pe genunchi. Se epilase pe picioare. Pielea îi era fină şi netedă. „De ce nu mergi să tragi un pui de somn?”

Îşi înălţă capul spre mine, dându-şi părul pe spate şi apoi stătu neclintită, deşi halatul îi alunecă de tot de pe umeri. Treaba devenea din ce în ce mai dificilă. Nu schiţă niciun gest ca să se acopere. „Nu mă găseşti frumoasă?” „N-am spus asta, nici vorbă”. Mi-am frecat ceafa cu palmele.

Un zâmbet îi miji în colţul buzelor. „Ai faţa roşie”.

„Probabil că da”.

Ea merse mai departe. „Şi?”

„Am văzut oameni răi săvârşind lucruri rele. Ar însemna că fiu ca ei dacă aş face asta”. Lumina pâlpâitoare de la baie dansa pe pielea ei. Îşi îndreptă degetul arătător spre pieptul meu. „Tu?”

Am încuviinţat din cap.

Ea aşteptă.

„Am cunoscut bărbaţi ca mine care profitau de femei ca tine”.

„Ce gen de femeie sunt eu?”

„Genul ăla care are nevoie de un pic de ajutor ca să iasă dintr-o situaţie dificilă”.

„Şi bărbaţii ăia ce făceau?”

„Îşi satisfăceau poftele şi apoi se făceau nevăzuţi. Le lăsau pe bietele femei într-o stare şi mai proastă decât

înainte”.

„Dar nu mă deranjează”.

„Poate nu te deranjează acum, dar într-o bună zi o să cunoşti un tip de treabă, o să te îndrăgosteşti de el, el de tine şi de copiii din camera alăturată, iar când o să vrei să îi dăruieşti inima ta, o să descoperi acolo o rană făcută de cuţitul meu. Aşa e cu lucrurile astea”.

„De unde ştii tu?”

M-am uitat la aparatul de radio de pe noptieră. „Ştiu, pur şi simplu”. Îşi puse mâinile peste ale mele şi mă cercetă cu atenţie. Într-un târziu mă sărută pe obraz. În chip ciudat, sărutul nu avea nimic senzual. Era doar recunoştinţă în el. Şi ceva ce aducea a încredere. Se ridică de pe pat, strângându-şi halatul în jurul şoldurilor. O ultimă şansă. Am încercat să nu mă uit la ea, dar mi-era foarte greu. Am râs. „Ţii cu orice preţ să-mi faci viaţa grea, nu-i aşa?”

Se întoarse spre mine. „Noapte bună, domnule Jo-Jo”. Apoi închise după ea uşa despărţitoare.

„Doar Jo-Jo”, am îngăimat eu.

10

Cătălină spunea că fratele ei locuieşte într-o comunitate de muncitori pe coasta de vest a Floridei, la sud de Tampa. Mai fusese acolo o singură dată, dar era în zorii zilei, cu Juan Pedro la volan, aşa că i-ar fi fost greu să găsească adresa noaptea, pe întuneric. Ca să identificăm locaţia, trebuia să ajungem acolo fie dimineaţa, înainte să plece la serviciu, fie seara, după ce se întorcea acasă.

Am ieşit din parcarea hotelului imediat după ora patru dimineaţa, am condus în jur de treizeci de minute şi am

început să căutăm comunităţile nomade iară un statut anume. Soarele răsări, apoi urcă pe cer şi noi încă nu găsiserăm ceea ce căutam. Ne-am oprit la un restaurant ca să luăm micul dejun şi am pus cu noi nişte sandvişuri, pentru prânz. Problema nu era simţul de orientare al Cătălinei. Ea era „dotată” cu o busolă bună. Problema era să găsim o comunitate care, prin însăşi natura ei, nu voia să fie găsită. Am condus aproape cinci sute de kilometri în cerc, deşi în linie dreaptă nu am parcurs mai mult de optzeci. În cele din urmă, după ce am colidant pe la mai multe ferme, prin crânguri şi pe drumuri de ţară desfundate, am ajuns la destinaţie.

Cătălină gesticula şi vorbea surescitată în limba spaniolă. Rostea în jur de douăzeci de cuvinte pe secundă. M-am şters pe frunte şi m-am frecat la ochi. Simţeam că mi se înceţoşează vederea, aşa că mi-am verificat nivelul glicemiei, care era în limite normale. Asta însemna că problema e alta, aşa că m-am forţat să număr, cât mai atent, stâlpii de telefon de pe marginea şoselei.

Drumul ducea la o parcare de rulote, remorci, corturi şi barăci cărora nu le lipsea decât un chibrit şi un strop de benzină. Mai multe rulote erau pe jumătate arse din cauza nenumăratelor grătare prăjite în bucătărie, în timp ce altele erau distruse de flăcări sau de mult abandonate. Unele fuseseră doborâte de copacii din jur, care mai apoi fuseseră folosiţi ca lemne de foc. Doar scheletul metalic mai rămăsese din ele. Unele erau acoperite cu prelate gri şi albastre şi, după găleţile şi lighenele amplasate strategic, ca să colecteze apa de ploaie, puţine dintre ele aveau apă curentă. Vetrele de foc ce deserveau întreaga comunitate erau împrejmuite cu blocuri de ciment şi bucăţi de oţel sau

de fier. Maşini ruginite, fără roţi, zăceau pe butuci. Din loc în loc se înălţau mormane de gunoi nears. Frigidere vechi. Maşini de spălat vase. Cărucioare de copii. O roată de tractor, fără cauciuc, fusese culcată la pământ şi acoperită cu un grilaj – ca să slujească drept grătar. Solul era albicios, format din scoici mărunţite şi noroios în zonele cel mai intens circulate.

Când am lăsat jos geamul de la maşină, mirosul pătrunzător îmi dădu de ştire că dependinţele din spate, învelite în folii de plastic, erau de fapt toalete publice. Putoarea groaznică de dejecţii umane îmi provocă o puternică senzaţie de greaţă. Pe fondul acela de miros fetid şi avalanşă verbală a Cătălinei, am decis să-mi schimb ţinta şi să număr rulote, în loc de stâlpi. Zadarnic. Inima îmi bătea deja nebuneşte, mai-mai să-mi spargă timpanele.

Locul era pustiu. Nu se vedea ţipenie de om. Am mers cu maşina până la o rulotă pe care scria cu vopsea *Birou de Leasing* şi am stat puţin pe gânduri. Nu mă simţeam în largul meu s-o las pe Cătălină să intre şi să pună întrebări. Dacă cineva era pe urmele ei, nu voiam să-şi arate chipul, căci exista riscul să fie remarcată de personaje nedorite. Cătălină era o femeie frumoasă într-un loc care nu avea nimic frumos, şi tocmai din acest motiv ieşea în evidenţă. Însă amândoi ştiam că, indiferent cine era înăuntru, nu ar fi stat de vorbă cu un „gringo” de vârsta a doua, cu părul cărunt pe la tâmple, care se interesa de un mexican ce nici măcar nu se afla aici cu acte-n regulă.

În celălalt capăt al complexului o doamnă în vârstă, cu picioarele crăcănate, ieşi dintr-o rulotă şi coborî cu grijă treptele din faţa acesteia. Judecând după felul cum se sprijinea de bastonul pe care îl avea în mână, era clar că nu

vede prea bine. Ne-am îndreptat într-acolo, iar Cătălină se dădu jos din maşină şi începu să discute încet cu femeia în vârstă. Aceasta dădu din cap şi în cele din urmă zâmbi, dezvelindu-şi gingiile ştirbe şi globii albi, înceţoşaţi ai ochilor afectaţi de cataractă. O mângâie pe Cătălină pe braţ şi pe umăr. Apoi arătă cu degetul spre partea din spate îi parcării. Cătălină urcă din nou în maşină şi am început să ne învârtim prin parcare, în căutarea unei uşi de culoare albastră, cu nişte flamingo roz desenaţi pe ea.

Fratele Cătălinei se numea Manuel şi încă alte patru prenume. Le rostise atât de rapid încât nu-l reţinusem decât pe primul. Într-un final am dat de o rulotă cu uşa albastră. Proprietarul nici nu se mai chinuise s-o încuie, căci tocul uşii era putred. Se părea că individul, sau vreunul dintre proprietarii anteriori, avea o slăbiciune pentru păsările flamingo. Pe acoperiş erau cocoţate douăsprezece. Cinci stăteau pe jos şi alte şapte se înşiruiau pe lângă peretele rulotei, într-un picior.

În timp ce noi iscodeam împrejurimile, un autobuz şcolar galben, din acela cu capacitatea de patruzeci de persoane, opri greoi în faţa parcării, scoţând o serie de pocnituri zgomotoase. Am simţit un firicel de sudoare prelingându-mi-se pe spinare şi am încercat să mă concentrez asupra unui singur punct.

Era prea târziu. Capul îmi vâjâia deja.

Şaptezeci şi ceva de oameni se scurseră afară din autobuz. De toate formele, mărimile şi vârstele. Bărbaţi. Femei. Copii. Precum furnicile, se împrăştiară cu toţii pe la rulotele lor, în vreo treizeci de direcţii. Majoritatea aveau la

ei macete[7]. Când pâlcul de oameni începu să se risipească, un bărbat scund şi îndesat, zâmbind cu gura până la urechi, se repezi la noi şi o luă în braţe pe Cătălină, care îl îmbrăţişă, la rândul ei. Părea să aibă vreo treizeci de ani. Tenul oacheş şi bronzat pe deasupra. Mâinile puternice, aspre de-atâta muncă. Am simţit asta când am dat mâna cu el.

Cei doi fraţi râseră, se îmbrăţişară din nou şi începură să vorbească plini de însufleţire. Cu un debit ameţitor. După câteva clipe însă, faţa lui căpătă o expresie serioasă. Clătinau amândoi din cap, iar ea vorbea pe ton şoptit, gesticulând şi arătând înspre mine. În cele din urmă, Diego îi arătă lui Manuel cuţitul ce-i atârna la şold. Manuel se uită la mine, apoi din nou la Cătălină, care încuviinţă din cap.

Manuel îşi dădu jos pălăria de paie şi mi se adresă într-o engleză stricată. „*Gracias*, *mi amigo*. *Pentru mi familia*”. Şovăi o clipă, căutându-şi cuvintele. „Trebuie te rog stai la cină”.

Cătălină îmi explică că Manuel locuia sporadic în rulota respectivă, de mai mulţi ani încoace. O închiria în funcţie de vremea recoltei. Aveam noroc că-l mai găsiserăm aici, căci recolta se cam încheiase prin partea locului şi peste o zi sau două avea să plece împreună cu alţi oameni în Texas şi Louisiana.

M-am dus în spatele camionetei şi m-am aşezat pe marginea benei, alături de Rosco. El ar fi vrut să coboare din benă, însă dat fiind numărul considerabil de potăi care alergau de colo-colo, preferam să îl ţin lângă mine, aşa că n-avea încotro decât să lovească marginea benei cu coada

7 Macetă - cuţit folosit la tăiatul trestiei de zahăr în America tropicală (n.tr.)

şi să scheaune în urechile mele.

La una dintre vetrele de foc comune, mai multe femei începură să pregătească tortillas[8]. Mai la o parte, un bărbat tăia fâşii de came dintr-o halcă de pulpă de vită. Vita fusese tăiată cu puţin timp în urmă; încă mai picura sânge din ea. Mâinile bărbatului erau roşii de sânge până la coate, iar carnea era rozalie, stacojie pe alocuri.

În timp ce Cătălină stătea de vorbă cu Manuel, eu şi Rosco îi urmăream pe toţi de la distanţă, din benă. Diego şi Gabby se jucau cu alţi copii, care, din câte înţelesesem, erau verişorii lor de gradul al doilea sau al treilea. La altă vatră, puţin mai încolo, o femeie turna o găleată de zece litri de ulei de arahide într-o cratiţă uriaşă, pe care o puse la încălzit, deasupra focului.

Copiii, înjur de doisprezece la număr, începură să joace fotbal. În jurul focului. Un bărbat masiv, cu pieptul gol şi plin de muşchi, ieşi din rulota vecină cu a noastră şi se răsti la copii, potopindu-i cu un noian de cuvinte aspre. Le făcea semn cu degetul, în chip de ameninţare. Copiii se mutară mai la o parte cu mingea de fotbal, iar bărbatul se duse la o stivă de lemne aflată între cele două rulote şi, ridicându-şi maceta, începu să despice butucii, aşezând bucăţile rezultate într-o grămăjoară, lângă foc. Muncea rapid, într-un ritm constant. La un moment dat, câteva aşchii săriră spre noi, în bena camionetei. M-am îndreptat de spinare şi, închizând ochii, am încercat să-mi imaginez gustul de fajitas[9].

În jurul meu era un zumzet continuu de conversaţii în

8 Tortilla - plăcintă de porumb din America de Sud (n.tr.)

9 Fajita - mâncare mexicană, asemănătoare cu shaorma orientală (n.tr.)

limba spaniolă, însoţit când şi când de vuietul vântului ce se abătea asupra pereţilor de plastic şi de carton ai dependinţelor din împrejurimi, de trosnetul ritmic al lemnelor despicate cu maceta şi, peste toate astea, imaginea vitei măcelărite. Eram pe punctul de a fi nevoit să plec din locul acela.

De fapt, trecusem deja de punctul ăsta.

În decurs de câteva minute, parcarea se transformase dintr-o fundătură pustie şi mocirloasă într-o comunitate gălăgioasă, fremătând de viaţă. Fiecare avea câte-o sarcină şi ştia ce are de făcut fără să i se spună. În spatele meu, bărbatul continua să crape lemne. În faţa mea, măcelarul spinteca vita, ca să-i scoată coastele. Mâinile îi erau înmuiate în sânge, de parcă avea mănuşi. M-am rezemat de marginea benei şi am început să număr copiii, adulţii, câinii, păsările flamingo. Mi-am scos din buzunar irul mentolat şi m-am dat pe buze şi pe sub nas. Lângă foc, mai într-o parte, stătea femeia aceea bătrână şi aproape oarbă. Mi-am luat carneţelul şi am început să-i studiez trăsăturile. Cataracta. Umerii gârboviţi. Degetele de la picioare, încovoiate ca nişte gheare de pasăre. Mâinile noduroase. Gingiile ştirbe. Picioarele crăcănate. Şorţul pătat. Era subiectul perfect pentru o caricatură.

O minge de fotbal se rostogoli până aproape de foc, sări apoi în cratiţa cu ulei şi de acolo înapoi afară, împroşcând în jur cu ulei fierbinte, după care se rostogoli până lângă camioneta mea. Gabby, care era mai rapidă decât majoritatea copiilor, inclusiv decât băieţii, ţâşni după ea. Cu picioarele goale. Veni ţopăind până lângă cratiţa cu ulei, înghiontind-o cu cotul şi apoi făcu im salt peste vatra focului, fugind după minge, în spatele camionetei. Bărbatul

musculos care tăia lemne se opri din activitatea cu pricina, se răsuci spre Gabby, o amenință cu degetul arătător și începu să se răţoiască la ea, pe un ton aspru și iritat. Apoi se îndreptă spre ea cu paşi repezi. Gabby ridică mingea de jos și încremeni, făcând ochii mari cât cepele. Încercă să-l evite, dar bărbatul o înhăţă cu braţul lui robust și o ridică pe sus, făcând-o să scape mingea din braţe. O înșfăcase atât de rapid, încât părul lung al fetiţei fâlfâi înainte și înapoi din pricina zgâlţâielii. El continua să se răstească la ea, furios.

Atunci am auzit-o pe Gabby ţipând.

Nu știu cum, dar în momentul următor m-am trezit întins pe jos, între cele două rulote, ţintuindu-l pe individul respectiv la pământ. Era moale ca o păpuşă de cârpă. Un grup de bărbaţi mă înconjuraseră, toţi cu macetele îndreptate spre mine. Însă deasupra mea se afla o femeie – și ea cu o macetă în mână, pe care o ţinea ca pe-o pavăză între mine și restul cuţitelor. Vorbea pe un ton răstit, într-o limbă care mi-era străină.

Revenirea după astfel de momente este întotdeauna foarte anevoioasă. Preţ de câteva secunde nu pricep nimic din jurul meu. Tot ce știu este că trebuie să-mi ţin gura și să aştept. În cele din urmă mintea are să mi se limpezească. Dar până atunci, să nu dau drumul cu niciun chip la ceea ce ţin în mână. Chiar dacă nu-mi aduc aminte de ce am pus mâna pe lucrul respectiv. Probabil că am avut un motiv întemeiat s-o fac. Am scuturat din cap și privirea îmi căzu asupra lui Gabby și Diego, care stăteau în spatele femeii în vârstă, uitându-se la mine. Bărbatul inert din mâinile mele respira și din buza spartă i se prelingea un firicel de sânge. M-am ridicat de jos.

uitându-mă în jur la toţi oamenii aceia care mă fixau cu

privirea. Cătălină se urcase călare pe spatele meu şi vorbea pe un ton energic, în spaniolă, cu maceta îndreptată spre bărbaţii aceia.

După ce m-am ridicat în şezut, Manuel îngenunche lângă mine. „Señor „Părea îngrijorat. „Sunteţi bine?”

Am ezitat înainte să răspund. „Da”.

Îmi întinse mâna, ca să mă ajute să mă ridic în picioare.

Bărbatul pe care îl trântisem la pământ începu să-şi vină în fire. L-am ajutat să se ridice, la rândul lui. Cătălină îi alungă pe spectatori, care se întoarseră la treburile lor. Mă lăsară în pace câteva minute, să-mi scutur hainele de praf. Cineva îi aduse bărbatului musculos un suc de portocale, din care acesta sorbi rezemat de rulotă. Pe frunte i se profila un cucui de toată frumuseţea. Cătălină se aplecă spre el şi îi şopti câteva cuvinte pe care nu le-am putut auzi. Bărbatul încuviinţă din cap şi îmi aruncă o privire, peste umărul ei.

Manuel stătea lângă mine, fără să spună o vorbă. Însă eu aveam nevoie să ştiu. „Ce s-a întâmplat?”

Atunci el îmi oferi o reconstituire a ultimelor minute, ajutându-se de mâini şi de engleza lui stricată. „Tu sărit la Javier. Ca o pisică. Tu şi el aţi luptat. Aţi tăvălit pe jos. Apoi el luat somn”.

Am făcut semn spre Cătălină. „Şi ea?”

„Javier om bun. El înhăţat Gabby când ea era să intre în oala cu ulei. Doar încercat să apere pe ea. El gâdila la ea când tu…”

„Am crezut că o aud plângând”.

Manuel scutură din cap. „Ea râdea”.

Abia acum am pus lucrurile cap la cap. Nu exista nicio metodă elegantă de a remedia situaţia.

Javier se ridicase şi el în picioare şi stătea rezemat de rulotă, zâmbind şi râzând cu bărbaţii strânşi în jurul lui. Rosti ceva în spaniolă, apoi mă bătu uşurel pe umăr şi Manuel izbucni în râs. „Ce-a spus?”

„A spus că o să zică la tine El Gato”.

„Ce înseamnă asta?”

Manuel zâmbi. „Pisica”.

Apoi mă ajută să mă pun pe picioare, în timp ce Cătălină şi Gabby îmi scuturau hainele. Am încercat să îmi cer scuze, dar prea puţini dintre cei de faţă vorbeau limba engleză, aşa încât aveam senzaţia că nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile, prin urmare am renunţat. M-am aşezat pe marginea benei camionetei şi am finalizat portretul bătrânei. M-am gândit să i-l dăruiesc, dar apoi mi-am dat seama că ea nu-l putea vedea, aşa că l-am pus pur şi simplu pe o masă din apropiere, unde copiii se zgâiră la el, şuşotind între ei. Mi-am mâncat cina în tăcere, urmărindu-l pe blajinul Javier cum reproducea scena, iar şi iar, plin de umor şi bună dispoziţie.

După ce am devorat trei farfurii cu probabil cea mai bună mâncare mexicană pe care o mâncasem vreodată, m-am lăsat pe spate şi mi-am desfăcut cureaua de la pantaloni. Eram mai plin decât o căpuşă umflată. Atunci am observat că femeile vârau ceva în uleiul încins. Sfârâitul ce răzbătea din cratiţă îmi captă atenţia; la fel şi mirosul. Câteva minute mai târziu, scoaseră din cratiţă nişte bunătăţi aurii, ce arătau delicios, apoi le tăvăliră prin miere şi îmi întinseră şi mie şase bucăţi, pe o farfurie. „Sopapilla[10]”, rosti blând una dintre femei.

---

10 Sopapilla - produs de patiserie mexican, asemănător cu plăcintele sau gogoşile (n.tr.)

Evident, vestea participării mele la evadarea Cătălinei din ghearele lui Juan Pedro se răspândise deja şi, în ciuda faptului că fusesem cât pe ce să-l decapitez pe Javier, un cortegiu întreg de camarazi de-ai acestuia îmi zâmbeau şi mă băteau pe spate, prieteneşte. Aproape toţi locatarii complexului veniră să-mi strângă mâna şi să-mi spună, „Gracias, mi amigo”. Unii chicoteau, mă mângâiau pe umăr, apoi îi aruncau o privire lui Javier şi, ridicând pumnii, strigau, „El Gato!”

Îmi părea rău pentru Javier. Pe frunte îi răsărise un cucui de mărimea unei mingi de golf, iar ochiul stâng i se umflase atât de tare, că nu-l mai putea deschide.

Gogoşile mexicane nu simt o mâncare indicată diabeticilor, dar fiindcă nu voiam să par nepoliticos, am mâncat douăsprezece bucăţi. Combinaţia dintre zahăr şi grăsime îmi îngreuna pleoapele, pe care abia le mai puteam ţine deschise.

Când răsări luna, un bărbat mai în vârstă aduse o chitară cu corzi de nylon şi începu să cânte, acompaniindu-se cu vocea – avea o voce minunată. Când isprăvi, peste vreo patruzeci şi cinci de minute, Gabby adormise la mine în braţe, Diego, pe burta lui Rosco şi ambele focuri se prefăcuseră într-o grămăjoară de cărbuni roşii, încă fierbinţi. M-am ridicat şi mi-am pipăit buzunarele, în căutarea cheii de la maşină, însă Manuel îmi făcu semn să nici nu mă gândesc. „Señor, tu stai aici. Oaspetele meu. Te rog”.

Îmi surâdea ideea de a nu mai trebui să conduc în seara aceea. Am dus-o pe Gabby înăuntru în rulotă, el îl cără pe Diego şi i-am pus pe copii în cele două paturi suprapuse. Apoi Manuel mă conduse la el în dormitor, unde Cătălină tocmai terminase de schimbat aşternuturile. Îmi făcu semn

să intru. „Te rog”.

„Manuel, asta-i camera ta. Nu pot”.

Cătălină interveni, din spatele lui. „Domnule Jo-Jo, i-ai face o mare cinste fratelui meu dacă ai accepta. El e foarte fericit să te găzduiască şi vrea să îţi mulţumească pentru tot ce ai făcut. Nu are nimic altceva să-ţi ofere”.

Rosco îşi înălţă privirea la mine. Expresia de pe chipul său îmi spunea, *Hai*, *bătrâne*, *să ne băgăm în pat odată*.

I-am mulţumit lui Manuel, mi-am scos încălţările, m-am întins pe pat şi, cu o mână pe spatele lui Rosco, am închis ochii. Sub pleoapele închise, am revăzut o scenă veche de patruzeci de ani – bărbatul cu maceta. Aveam pe-atunci nouăsprezece ani. Şi acum îmi răsunau în minte cuvintele şi felul repezit în care le-a rostit.

La un moment dat în timpul nopţii, m-am trezit scăldat în sudoare. Aşternuturile pe care dormisem zăceau într-un morman pe podea. Cătălină stătea în pragul uşii, cu o lumânare aprinsă în mână şi se uita la mine. Cineva îmi pusese pe frunte un prosop rece, umed. Rosco îşi aşezase capul lângă al meu şi îşi vârâse labele pe sub braţul meu.

CÂND SE LUMINĂ DE ZIUĂ, parcarea de rulote se trezi la viaţă. Fură aprinse focurile. În aer plutea mirosul micului dejun. În mai puţin de douăzeci de minute toată lumea era spălată, hrănită, îmbrăcată şi aştepta autobuzul. Când am ieşit din rulotă, am constatat că, între timp, cineva îmi spălase camioneta şi lustruise jantele cu o soluţie care le făcea să strălucească.

Manuel îşi făcu apariţia cu un rucsac mic pe umăr şi cu maceta şi pălăria în mână. Îmi mulţumi încă o dată, după care se alătură tovarăşilor săi care se îndreptau spre autobuz. Eu m-am aşezat pe marginea benei, în mijlocul

aclamaţiilor „El Gato!”, în timp ce oamenii îşi fluturau mâinile, râdeau şi îl băteau pe Javier pe spate. Acesta avea ochiul învineţit şi umflat, dar continua să zâmbească binevoitor.

Oamenii se înghesuiră în autobuz şi peste câteva minute nu mai rămaseră decât gazele de eşapament în urma lor. Am rămas singur cu Cătălină şi cu câteva femei bătrâne, care strângeau resturile de la micul dejun. Cătălină nu-mi adresase prea multe cuvinte în dimineaţa asta. Am arătat spre rulota unde copiii încă dormeau. „O să vă fie bine?”

Cătălină încuviinţă din cap. „Fratele meu pleacă mâine. În Texas sau Louisiana. O să mergem cu el. E o comunitate mai mare acolo. Este şi o şcoală. Locuinţele sunt în blocuri de beton”.

Am scos banii din buzunar, câteva sute de dolari şi i i-am oferit ei. Ea mă refuză cu un gest al mâinii. „Nu”.

Am privit în jurul meu. „S-ar putea să ai nevoie de ei”.

Se aplecă spre mine şi mă îmbrăţişă, dar nu vru să ia banii.

Am luat un pix şi, pe dosul bonului de la cumpărăturile făcute la Walmart, am notat numărul telefonului meu mobil. „Dacă ai nevoie de ceva… de obicei Rosco răspunde cam la al treilea apel”.

Gabby şi Diego se iviră în uşa rulotei, frecându-se somnoroşi la ochi. Cătălină spuse, „Stai puţin… te rog”.

Nu-mi plăceau deloc despărţirile. Aş fi preferat să plec în timp ce ei dormeau. Cătălină o săltă pe Gabby pe-un şold şi se uitară amândouă la mine, nemişcate.

Gabby se întinse şi mă atinse pe obraz. „Cum ţi-e capul?”

Nu ştiam să mă fi durut capul. „În regulă, presupun”.

Atunci îmi atinse creştetul într-un loc în care sângele se uscase şi mi se lipise de păr. Habar n-aveam ce se întâmplase. Zona respectivă era umflată şi mă durea.

„Ai căzut din pat azi-noapte”.

„Mi se întâmplă asta uneori”.

„Te-a durut?”

Nu mă lăsa inima să-i spun adevărul. „Nu”.

„Ai putea să-ţi pui o centură de siguranţă”.

Am râs. „În pat?”

„Da, şi o cască de protecţie”.

„Ai nişte idei foarte bune”.

Atunci ea îmi şopti, în secret, „Juan Pedro îmi zicea că sunt proastă”. I-am dat la o parte părul din ochi. „E un tâmpit”.

Diego dădu mâna cu mine şi zăngănitul cuţitului ce-i atârna la brâu era mai grăitor decât o mie de cuvinte. Cătălină se apropie de mine şi-şi vârî mâna într-a mea. Rămase aşa preţ de câteva secunde. „Mulţumesc, domnule Jo-Jo”.

Rosco scoase un scheunat prelung în spatele meu. I-am dat Cătălinei o bucată de hârtie cu portretul ei. O desenasem din profil, cu părul căzându-i pe umerii delicaţi şi cu privirea în altă parte.

M-am urcat în maşină şi am pornit motorul, râzând. „Doar Jo-Jo”.

11

Am lăsat în urmă parcarea de rulote şi am luat-o spre nord, pe autostrada 1 – 75, dar în curând mă năpădi nostalgia copilăriei, îndemnându-mă s-o iau spre est.

Trecuse multă vreme de când nu mai străbătusem drumurile acelea neasfaltate, de pe coastă. Aveam destul timp la dispoziţie. Am intrat, aşadar, pe autostrada 19, care mergea în paralel cu linia ţărmului. O şosea cu doar două benzi, care ar fi avut nevoie urgentă de reparaţii. Dar nu mă grăbeam nicăieri. Autostrada şerpuia înspre nord şi apoi înspre vest, urmând linia ţărmului, iar la un moment dat din 19 se transformă în 319 şi mai apoi în 30 A. Din când în când, Golful Mexic se vedea pe partea stângă. După câţiva kilometri de-a lungul coastei, am văzut o dâră neagră de fum înălţându-se în văzduh, până sus de tot. Semn că un motor luase foc şi încă ardea. Văzusem în trecut explozii grave cu aceleaşi consecinţe.

Când autostrada 30 A viră strâns la dreapta, adică spre nord, eu am continuat să merg drept înainte, spre vest cu alte cuvinte, către Capul San Blas. Acesta e un fel de dig de nisip, lung de vreo douăzeci şi cinci de kilometri, care străpunge conturul statului Florida, pătrunzând în apele Golfului Mexic. În faţa mea, dâra de fum negru se înălţa asemenea celebrului vrej de fasole al lui Jack, dispărând în stratosferă. Doi poliţişti călare stăteau de pază lângă banda galbenă întinsă de-a curmezişul şoselei. Contemplând coloana de fum, am simţit cum mă cuprinde din nou vechea durere. Mi-am întins braţul stâng şi am înghiţit câteva tablete antiacid.

Am lăsat jos geamul maşinii şi l-am abordat pe poliţistul care mă privea prin lentilele heliomate, făcându-mi semn cu mâna să opresc. „Se pare că s-a întâmplat ceva destul de grav”, am spus eu.

„Cam aşa ceva”.

„Ce anume?”

„Un tip mai în vârstă, aflat la volanul unei autocisterne pline cu combustibil, a intrat cu o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră în zidul de stâncă de pe marginea şoselei, când să ia curba. Acum două zile. Focul încă nu s-a stins de tot”.

„Se ştie cine era tipul?”

„Locuiţi în zonă?”

Am scuturat din cap. „Am copilărit aici”.

„La ştirile locale au spus că tipul se numea Jake Gibson”.

Numele îmi era cunoscut. „Drumul spre Capul San Blas e închis?” „Nu, dar locul e încă atât de fierbinte, încât nu te poţi apropia la mai puţin de o sută de metri. Mai este un drum, cu o singură bandă, care duce într-acolo, prin ţinutul mlăştinos”. Îmi cântări din priviri camioneta. „Cam mare mocirla, dar cred că o să vă descurcaţi”.

„Mulţumesc”.

Drumul era străjuit de pini înalţi, de stâlpii cu cablurile de curent şi de panouri cu case de vânzare. Pe ambele părţi ale drumului se întrezăreau, printre copaci, case ridicate pe piloni, cu terase largi de jur-împrejur, cu pontoane şi vedere spre apă. Am trecut pe lângă un post de observaţie militar amplasat aici de mulţi ani de zile, deşi nimeni nu ştie exact ce anume vor să observe şi din ce motiv.

În porţiunea sa cea mai lată, Capul San Blas măsoară cel mult un kilometru. Acolo unde se îngustează, şi unde mlaştina golfului de pe partea dreaptă se apropie la două sute de metri de oceanul de pe partea stângă, cei de la drumuri construiseră un zid din blocuri uriaşe de granit, pentru a proteja şoseaua de valurile fluxului şi de eroziune. Drumul acesta era singura cale de acces spre şi dinspre insulă, aşa se explicau eforturile autorităţilor de a-l proteja

pe cât posibil. Unele bucăţi de stâncă erau de mărimea unei maşini. Altele, chiar mai mari.

Spre deosebire de Jake Gibson, am reuşit să iau curba cu bine.

Am mers mai departe pe şosea, apoi am încetinit şi am virat larg la dreapta, spre nord. Alt poliţist îmi spuse încotro s-o iau prin mlaştină. Pe la jumătatea curbei, care era un arc de cerc întins, am putut vedea ce mai rămăsese din autocisterna lui Jake. Rămăşiţele ei se profilau grotesc peste blocurile enorme de granit pârjolite de foc, în care îşi aflase sfârşitul. Cabina şoferului şi rezervorul uriaş, care explodase, zăceau printre stânci asemenea unei balene eşuate pe mal, continuând să emane un fum negru ca smoala.

Şapte maşini de pompieri înconjurau zona; trei din ele trăgeau apă din ocean şi apoi o împrăştiau la locul exploziei. Mi-am ridicat geamul de la maşină. Căldura era foarte intensă încă.

Am mai mers câţiva kilometri spre nord şi, oprind la un motel, am luat o cameră în care mi-am lăsat lucrurile, după care am pornit spre Blue Tornado. Trecuse foarte multă vreme şi habar n-aveam cum o să reacţioneze, dar ştiam că trebuie neapărat s-o văd pe Allie.

12

Bloc Tornado era rezultatul unei combinaţii neinspirate dintre un comis-voiajor din Detroit care vindea aspiratoare, nutrind aspiraţii antreprenoriale şi o fatucă simplă din vestul Floridei care lucra la casierie, la magazinul de bricolaj Tops Hardware. În timp ce domnul Tops nu era prea

interesat de aspiratoarele Blue Tornado ale lui Billy Pine şi nici de promisiunile, bazate pe studii ample, cum că acestea smulg efectiv covorul de pe podea, fiica lui, Eleanor Dane Tops, era de părere că noul model de aspirator, Tornado II, reprezintă o minune a tehnologiei moderne; aceasta urmări cu plăcere prezentarea de patruzeci şi cinci de minute şi la final comandă şapte bucăţi pentru magazinul principal şi alte patru pentru cele două filiale din provincie. Billy, care lucra de şase săptămâni la compania de aspiratoare fără să fi vândut nici măcar un singur exemplar şi care acum îşi făcuse norma pentru următoarele patru luni şi jumătate, o invită pe Eleanor Dane la cină, invitaţie pe care aceasta o acceptă cu încântare. Cei doi împărţiră un burger şi un milkshake, după care îşi luară bilete la cinema, la promoţia cu două filme la preţ de unul. Primul era un film cu John Wayne, intitulat *Río Gr ande*. Al doilea era *Cenuşăreasa*, o animaţie de Walt Disney. În timpul filmelor, Billy îi cumpără Eleanorei Dane o cutie de pop-corn şi un suc, purtându-se ca un adevărat gentleman. După filme mâncară rapid câte o îngheţată şi apoi el o conduse acasă, ajungând cu trei minute înainte de zece seara, ora la care ea trebuia să fie acasă.

Peste trei săptămâni, când Billy livră cele unsprezece aspiratoare la magazinul domnului Tops, află că Eleanor Dane nu avea autoritatea necesară ca să comande unsprezece aspiratoare. De fapt, ea nu putea să comande nici măcar un pachet de gumă de mestecat fără acordul lui taică-său. Văzându-se pricopsit cu un camion plin de aspiratoare pe care probabil n-avea să le vândă niciodată, Billy Pine stătea descumpănit în maşina lui de împrumut şi se zgâia la o hartă. Nu avea destui bani ca să plece din

Florida. Viitorul lui era limpede ca lumina zilei. Toate drumurile duceau în aceeaşi direcţie: şomajul.

Optimist din fire, tânărul îşi aranja cravata, intră din nou în biroul domnului Tops şi spuse, „Domnule, aş vrea să solicit un post în firma dumneavoastră”.

Tupeul lui păru să-l surprindă şi, totodată, să-l impresioneze pe tatăl Eleanorei Dane, deşi bătrânul nu lăsă să se vadă asta. Ridică doar o sprânceană şi-l întrebă, „În afară de a *nu* vinde aspiratoare, ce ştii să faci?”

Billy îşi aranjă din nou cravata. „Domnule, dacă sunteţi dispus să mă învăţaţi, pot face aproape orice”.

Aşa începu cariera lui Billy Pine la Tops Hardware. În două luni ajunse să conducă filialele din provincie. Peste alte două luni, se logodi cu Eleanor. Cu permisiunea domnului Tops, expuse câteva aspiratoare Blue Tornado chiar la intrarea în magazin. Până să vină ziua nunţii, Billy vânduse deja zece bucăţi. Pe al unsprezecelea i-l dărui Eleanorei, cadou de nuntă.

Tinerii se căsătoriră în anul 1950, la asfinţitul soarelui şi îşi petrecură luna de miere la Capul San Blas, unde se plimbară pe malul oceanului, promiţându-şi solemn că se vor întoarce şi îşi vor cumpăra o casă aici. Şi se ţinură de cuvânt, de îndată ce domnul Tops îşi dădu obştescul sfârşit, la câteva săptămâni după nuntă, lăsându-i Eleanorei moştenire câteva mii de dolari. Tinerii însurăţei îşi cumpărară o casă, o maşină, un aparat de spălat vase şi o bucată de pământ pe malul oceanului, despre care toţi spuneau că n-are nicio valoare.

Antreprenor din născare, Billy contempla soarele care apunea deasupra Golfului. „Cu aşa privelişte, o mâncare gustoasă o să atragă clienţi de pretutindeni”.

Şi avu dreptate.

Ceea ce începu ca o afacere mică, de familie, se dezvoltă treptat, transformându-se într-un restaurant pe două niveluri, cu mese pe plajă, cu capacitatea de peste o sută de persoane, muzică live, felinare romantice presărate pe terasele înconjurătoare, o lungă listă de aşteptare în weekenduri şi mai apoi şi în timpul săptămânii, o locaţie mult râvnită pentru nunţi şi chiar câteva bungalouri şi cabane de închiriat la sfârşit de săptămână. În amintirea primei lor întâlniri, Billy şi Eleanor denumiră restaurantul Blue Tornado. Şi întrucât clienţilor le plăcea la nebunie să afle istoria acestui restaurant fără pereche, Billy îl „concedie” pe vechiul aspirator şi îl etală într-o cutie de sticlă, chiar la intrarea în restaurant. Deasupra, Eleanor postă următoarea inscripţie: *Aşa mi-a furat inima soţul meu*.

Dragostea se instalase la Capul San Blas.

În 1955, după cinci ani de fericire conjugală, Eleanor îi dărui lui Billy o minune de fetiţă blondă, cu ochi albaştri, pe care o botezară Allie.

Restaurantul Blue Tornado era un izvor de bogăţie; Capul San Blas deveni o destinaţie renumită datorită lui. Prosperitatea dură în jur de cinci ani, după care ieşi la iveală secretul pe care Billy îl păstrase ascuns, chiar şi faţă de soţia sa.

Billy adora provocările. O dovedise cu vânzările. Cu Eleanor. Cu magazinul de bricolaj. Cu căsnicia. Cu Blue Tornado. Dar după ce realiză tot ce-şi propusese şi se îmbogăţi, îşi dădu seama că nu banii erau ţinta lui. El iubea provocarea, procesul în sine. Vânătoarea.

Atracţia jocurilor de noroc era irezistibilă. De la cărţi

ajunse la zaruri, iar aici se dovedi a fi un jucător jalnic. În scurtă vreme, comoara de la San Blas, localul pe care el şi Eleanor îl făuriseră cu mâinile lor, abia de-i mai acoperea datoriile.

Eleanor habar n-avea de toate astea.

Datoriile tot mai mari şi neputinţa de a-i mărturisi secretul său soţiei îl făcură pe Billy să-şi caute refugiul în băutură. Chiar dacă sticla nu îi aducea mângâiere, cel puţin îl ajuta să uite – pentru moment.

Dacă la jocurile de noroc se dovedise a fi jalnic, ei bine, la beţie era violent.

Reuşea să se abţină de lunea până miercurea, dar joi se reapuca de băut şi apoi, de vineri dimineaţa o ţinea într-o beţie continuă tot weekend-ul, până luni dimineaţa, când începea un nou ciclu. Pentru Eleanor, restaurantul deveni un refugiu, locul unde se adăpostea de furtuna de acasă.

Tot în anul 1955, la câţiva kilometri depărtare, tatăl meu se întoarse acasă, la mama, din războiul din Coreea şi primul lucru pe care i-l dărui, în semn de bun-venit, am fost eu. Am avut doar câţiva ani la dispoziţie să-mi cunosc tatăl, nouă mai exact, dar în tot acel răstimp mi se păru a fi un om aspru şi necomunicativ. Toată afecţiunea pe care o primeam era doar de la mama.

În anul 1963, când aveam opt ani, tata i-a dăruit mamei o casă cu vedere la ocean, cadou de aniversarea căsătoriei lor. Nu era chiar pe plajă, dar puteai vedea oceanul de la fereastra dormitorului de la etaj.

Casa din vecini aparţinea unei familii care deţinea un restaurant numit Blue Tornado. După ţipetele care răzbăteau de la ei din casă, s-ar fi zis că numele restaurantului era inspirat din viaţa reală.

Date fiind poziţia izolată a insulei şi costurile ridicate ale racordării la reţeaua de canalizare, doar firmele şi restaurantele aveau baia înăuntru; majoritatea locuinţelor aveau toaleta afară, în curte. Într-o noapte când m-am trezit ca să merg la latrină, pe la ora trei, am văzut-o pe fetiţa vecinilor, Allie, în vârstă tot de opt ani, stând pe veranda din spate; îşi bălăngănea picioarele ce-i atârnau dincolo de margine şi se uita ţintă la latrina din curtea lor.

Am întrebat-o în şoaptă, „E totul în regulă?”

Scutură din cap că nu.

M-am apropiat de verandă. „Ai vreo problemă?”

Ea făcu semn cu capul spre uşa latrinei.

„Ţi-e frică?”

Dădu din cap că da.

„De ce?”

„De ce-i acolo, înăuntru”.

Nu locuiam în San Blas de prea multă vreme, dar îl auzisem deja pe taică-său făcând scandal de mai multe ori. Am aruncat o privire în direcţia casei. „Unde-i taică-tău?”

Ea făcu semn cu degetul peste umăr.

„A băut?”

Niciun răspuns.

I-am întins mâna, ea mi-o cuprinse şi am condus-o până la latrină, unde, deschizând uşa, am dat peste trei ratoni curioşi scotocind după mâncare. Am aprins lumina, i-am hâşâit afară şi apoi, în timp ce mă întorceam acasă, am auzit-o pe Allie chemându-mă din spatele uşii latrinei. „Jo… ăăă… Jo?”

„Joseph”.

Glasul i se frânse. „Jo-Jo?”

Rareori le spun oamenilor că porecla asta mi se trage de

la… o latrină. „Da”.

„Vrei să mă conduci înapoi acasă?” Şovăi o clipă. „Te rog”. Tremurul din vocea ei mă făcu să bănuiesc că se temea şi de altceva, nu doar de ratoni. Am condus-o până acasă la ea şi apoi am aşteptat până mi-a făcut cu mâna de la fereastra dormitorului. Lucrul ăsta avea să se repete de multe ori după aceea.

Pe măsură ce taică-său bea tot mai mult, şi ravagiile provocate de patima lui erau tot mai mari. Nu de puţine ori mi s-a întâmplat să stau noaptea în curtea din spate şi să ascult larma ce răzbătea de la ei din casă; parcă era un taur înfuriat dând iama printre vasele de porţelan. Dezastrul începea la parter şi continua pe scări, apoi la etaj. Când prăpădul se apropia de camera fetiţei, doamna Eleanor deschidea geamul şi o scotea uşurel pe Allie, trimiţând-o jos, la mine, după care ieşea şi ea. Coborau amândouă pe grilajul agăţat de peretele casei, iar eu şi Mama stăteam cu ele la noi în bucătărie, în timp ce domnul Billy distrugea casa, iar Allie tremura ca o frunză lângă mine, pe scaun.

Dat fiind faptul că plaja era chiar în spatele casei noastre şi pentru că ei nu-i plăcea să stea acasă, cu taică-său, ne petreceam mai tot timpul afară. Principala noastră îndeletnicire era să răscolim prin nisip. Scoici, lemne plutitoare, bucăţi şi fragmente de ambarcaţiuni cu inscripţii străine. Orice nouă descoperire ne entuziasma la culme, fiind o dovadă că dincolo de lumea noastră măruntă exista o altă lume, mult mai mare. Cel mai mult ne plăcea să găsim colţi de rechini, după ce soarele apunea. Când astrul zilei cobora sub linia orizontului, refluxul lăsa în urma lui ţărmul spălat, iar colţii de rechin străluceau ca nişte diamante negre printre miriadele de scoici. Găseam mii de

colţi. Tatălui lui Allie îi plăcea în mod deosebit un fel de whisky care se vindea în nişte borcane albastre, aşa că celor goale le-am găsit o întrebuinţare mai bună. Am înşirat pe un raft din camera ei toate borcanele umplute cu colţi de rechin de diferite soiuri şi mărimi.

Însă viaţa mea nu era toată roz.

Când aveam nouă ani, din motive pe care nu le-am înţeles niciodată şi mama nu a vrut să mi le explice, tatăl meu a fugit cu altă femeie. Ne-a părăsit. N-am înţeles cum a putut s-o facă. Nici acum nu înţeleg. Ca să-l citez pe Bobby, fratele meu, „A plecat, pur şi simplu”. Plecarea lui a lăsat în inima mea un gol cât Calea Lactee de mare. Omul care se presupunea să mă sprijine la nevoie, să mă consoleze, să mă încurajeze şi să-mi spună, „Sunt mândru de tine” n-a fost acolo să o facă. Pentru mine, plecarea lui a însemnat „Nu sunt mândru de tine”. Pentru Bobby, a însemnat „Eşti un incapabil”. Niciunul nu aveam dreptate. Însă, cum n-a fost nimeni să ne convingă de contrariul, am crezut că ăsta e adevărul.

Tăcerea dată de absenţa tatălui meu a transmis nişte mesaje negative pentru mintea unui băiat de vârsta mea. Mama s-a străduit să ne crească, dar oricât de mult o iubeam, ea nu putea să-mi umple golul acela. Nu cunoştea limbajul de care aveam noi nevoie. Prin urmare, golul acela din inimile noastre, a mea şi a lui Bobby, începu să se umple cu chestii urâte. Probabil cea mai elegantă exprimare ar fi că eu am reacţionat răzvrătindu-mă pe faţă, pe când Bobby a reacţionat închizându-se în sine.

Bobby era cu doi ani mai mare ca mine şi n-avea niciun strop de răutate în toată fiinţa lui. Ori de câte ori jucam fotbal sau orice alte sporturi cu copiii din cartier, eu eram

primul ales, iar el, ultimul – asta în cel mai bun caz. Aveam aceeaşi mamă, acelaşi tată, dar înzestrări cu totul diferite. Principala calitate a lui Bobby era compasiunea. Scotea căpuşele de pe câinii vagabonzi. Hrănea pisicile maidaneze. Ştia să asculte şi nu se grăbea niciodată. Însăşi postura trupului său, cu ochelarii lui dubli, ca fundul de borcan, îţi transmitea că ceea ce vrei să spui este important. Oamenii obişnuiau să spună că Bobby era „mai sensibil”. O spuneau de parcă ar fi fost o slăbiciune, dar eu vedeam altfel lucrurile. Mie mi se părea că Bobby soarbe viaţa printr-o pâlnie; orice emoţie pe care o trăiam, el o simţea de zece ori mai intens decât mine, de parcă era băgat în priză. Totul era amplificat la el. Cred, prin urmare, că şi plecarea tatălui nostru l-a afectat mai mult decât pe mine.

Datorită disponibilităţii şi talentului său de a asculta, toată lumea voia să stea de vorbă cu Bobby. Eu eram ca un tren de marfă ce gonea cu 150 kilometri pe oră, neavând timp de nimeni şi de nimic. Mă aruncam cu capul înainte, nu-mi păsa de gura lumii şi ascultam ce mi se spune doar atunci când îmi convenea. Ca să complic lucrurile, descoperisem înăuntrul meu un buton pe care, când îl apăsam, puteam să mă înfurii foarte repede.

Bobby avea şi el momentele lui de furie, dar nu avea un astfel de buton. Sau, dacă îl avea, era un buton cu efecte interne, nu externe, ca în cazul meu. La mine, efectele erau vizibile, lumea le putea aplauda pe săturate, îmi aduceau medalii şi victorii. Biruinţă asupra altora. În timp ce darul meu năruia, al lui zidea. Lumea din jur ne percepea, pe mine drept curajos, iar pe el drept laş. Însă Bobby nu era laş. Doar că reacţiona mai lent. Mai cumpănit.

Neavând alături un bărbat care să ne călească, Mama a

vorbit cu cei de la şcoala locală de arte marţiale şi a obţinut un târg bun. Doi elevi la preţ de unul. Ne-am ţinut de treabă şi am câştigat amândoi mai multe centuri, la tae-kwon-do. Pentru asta era nevoie de autocontrol, de putere, de perfecţionarea comportamentului şi de multă dexteritate. Aveam amândoi aceste însuşiri. De fapt, Bobby era mai bun decât mine în multe privinţe. Tehnica lui era mai precisă şi se mişca mult mai elegant. Când am dat examenul pentru centura neagră, Bobby a obţinut un punctaj mai bun. Însă, ca orice alt sport, tae-kwon-do presupune şi competiţii. Participarea la turnee nu era o condiţie indispensabilă pentru a avansa în sistemul de centuri, dar eu mă înscriam de fiecare dată, pentru că aşa aveam ocazia să-mi bat măr adversarul. Mă gândeam că, poate, dacă o să-l bat destul de tare, o să afle tata şi o să se întoarcă acasă. Să-mi spună că e mândru de mine. Că m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor sale. Că sunt capabil de orice.

Bobby mă privea total dezinteresat. Îmi aprecia abilităţile, dar ideea că doi tipi se bat până pică laţi i se părea complet stupidă.

Într-un an am zăcut la pat din cauza gripei, tocmai când echipa noastră participa la o competiţie naţională. Antrenorul meu, Master Steve, veni la noi acasă ca să mă ia cu microbuzul echipei, dar eu deliram din cauza febrei şi Mama a refuzat categoric să mă lase să plec. Văzându-mă că zac în pat, Bobby a intervenit. Nu fiindcă şi-ar fi dorit să se bată cu cineva, ci pentru că eu nu puteam participa. Şi pentru că era fratele meu. Atâta tot. Master Steve fu profund decepţionat când îl văzu pe Bobby în pragul uşii cu geanta mea pe umăr, dar nu spuse nimic.

Câteodată mă întreb cum ar fi arătat vieţile noastre

dacă Bobby nu s-ar fi dus în locul meu în ziua aceea.

Când se întoarseră, în aceeaşi seară, microbuzul încetini doar cât să-l lase pe Bobby să coboare. Fratele meu fusese făcut knock-out la primul meci. O lovitură cu piciorul la care nu se aşteptase. De cum îşi veni în fire, Master Steve îl aruncă din nou pe ring, unde un puşti îl trânti pe spate printr-un salt demn de marile ecrane. Bobby îşi pierdu cunoştinţa preţ de aproape zece. Minute, cât dura o rundă. Echipa noastră fu învinsă.

Master Steve întări verbal şi în mod public mesajul transmis de tatăl nostru, când ne părăsise. „Eşti un incapabil”. Asta a fost minciuna care l-a definit mai apoi toată viaţa. Ulterior, colegii de echipă nu conteneau cu sarcasmele şi bătaia de joc la adresa lui Bobby. Îl porecliră „Gândacul”, pentru felul în care zăcea pe spate, cu mâinile înţepenite şi cu ochii daţi peste cap.

În weekend-ul următor, la un turneu similar, mi-am apăsat „butonul” lăuntric şi i-am bătut măr pe ambii puşti, tronând deasupra lor cu un aer triumfător. Acesta fu primul dintr-un şir de campionate naţionale. Îmi dorisem să mă răzbun pentru ceea ce-i făcuseră fratelui meu. Şi m-am răzbunat. Cel puţin, asta mi-am spus mie însumi. Ce n-am realizat atunci era că Bobby mă urmărise cu mândrie, dar şi cu ruşine, totodată. Încă o dată, făcusem ceva ce el nu putea să facă. Zvonul se răspândi şi chiar şi părinţii copiilor din cartier aflară de cele întâmplate. Bobby deveni puştiul care nu era în stare de nimic. Eu, în schimb, am devenit puştiul capabil de orice. Aşa că fratele meu se refugie în cărţile lui şi renunţă la tae-kwon-do.

La vârsta de treisprezece ani, aveam o singură dragoste adevărată.

Maşinile. Cât mai rapide. Visam să le ating caroseria cromată, aşa că m-am oferit să lucrez ca voluntar la atelierul auto din localitate. Asta însemna că mă lăsau să mătur pe jos şi să curăţ sculele pline de ulei şi să ascult toate poveştile acelea despre maşinile-bolid. La sfârşit de săptămână, aveam impresia că sunt expert în repararea motoarelor şi înlocuirea plăcuţelor de frână.

La vârsta de cincisprezece ani, Bobby muncea în timpul după-meselor la magazinul de la colţul străzii. Înzestrat cu amabilitate şi simţul umorului, era favoritul tuturor clienţilor. La mine oamenii se uitau cu scepticism, aşteptându-se să fiu mereu în bucluc, pe când în Bobby aveau încredere şi îi agreau prezenţa. Asta o dovedeau bacşişurile pe care le primea. Cu toate astea, semănăm foarte mult, motiv pentru care oamenii ne confundau adesea sau credeau că suntem gemeni.

Într-o zi de sâmbătă stăteam întins sub maşina Mamei şi, făcând o mizerie de nedescris, mă căzneam să-i înlocuiesc filtrul de ulei, când dintr-odată izbucniră ţipetele. Auzeam cum se trânteau uşile, iar domnul Billy urla, „Allie!”

Am presupus că Allie se încuiase la ea în cameră. Nu ştiam sigur unde era mama ei, dar după zgomotele pe care le auzeam, probabil că domnul Billy era pe punctul de a sparge uşa.

Am ieşit de sub maşină şi l-am văzut pe Bobby ieşind chiar atunci din casă. M-am uitat la el, întrebându-mă ce să fac. Îl vedeam clipind din ochi foarte repede. Nehotărât, făcu doi paşi spre casa familiei Pine, rostind încet, „Ar trebui… să facem ceva”.

Ţipetele lui Allie conţineau ceva nou, ce nu mai auzisem până atunci. Spaimă. Eu şi Bobby am ţâşnit ca din puşcă şi,

străbătând curtea, am năvălit pe veranda din spatele casei familiei Pine. Eu m-am cățărat pe grilajul lipit de perete şi am deschis fereastra de la camera ei. Allie stătea în pat, cu genunchii strânşi la piept şi ţipa, cu ochii pironiţi pe uşă: „Nu, Taţi!”

Eu şi Bobby am năvălit în cameră exact în clipa în care domnul Billy reuşi să scoată uşa din balamale. Doamna Eleanor încasă prima lovitură, care îi împroşcă sângele pe perete şi o trânti pe spate, ca pe o minge de bowling. În cădere, se izbi cu capul de marginea patului lui Alline şi rămase pe jos, nemişcată. Domnul Billy stătea în picioare, râzând, cu o mână pe clanţa de alamă, în timp ce în mâna cealaltă ţinea un borcan albastru.

Am aruncat o privire spre Bobby, care se holba la domnul Billy. Avea pantalonii uzi şi stătea încremenit în propria-i urină. Într-un târziu făcu un pas, bâjbâind, spre domnul Billy, care îi râse în nas, spunând, „Ce-ar fi să mergi să-mi împachetezi cumpărăturile?”

Eram sătul să-l văd pe Bobby batjocorit de alţii şi, în plus, nu mai suportam ca domnul Billy să le bată pe Allie şi pe maică-sa. Dintr-un salt, m-am postat între Allie şi tatăl ei, cu picioarele de-o parte şi de cealaltă a trupului, căzut pe jos, al doamnei Eleanor. Soţul ei era cu mai bine de jumătate de metru mai înalt ca mine. „Domnule Billy”, i-am zis eu, „trebuie să te dai la o parte”.

13

Când m-am trezit, eram la spital şi Allie stătea lângă mine. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Buzele îi tremurau. Îmi ţinea o pungă cu gheaţă pe obraz. Doamna Eleanor, care

avea şi ea faţa umflată, o ţinea pe mama de mână, amândouă fiind aşezate pe scaune, lângă patul meu.

Mi-era greaţă, vedeam ca prin ceaţă şi mă durea capul cumplit. Ultimul lucru pe care mi-l aduceam aminte era că Allie se agăţase strâns de braţul meu, în timp ce eu stăteam între ea şi taică-său. Domnul Billy îmi sfărâmase maxilarul cu borcanul acela, iar în urma operaţiei nu-mi mai puteam deschide gura. Când am încercat să vorbesc, fu mai mult un horcăit, ceea ce o făcu pe Allie să tresară şi să plângă şi mai tare. Am făcut semn să mi se dea o hârtie şi un creion şi, căznindu-mă să scriu, deşi aveam un deget rupt la mâna dreaptă, am mâzgălit cuvintele, *Milkshake*?

Allie zâmbi, iar lacrimile care i se îngrămădiseră în colţul ochilor nu mai putură fi ţinute în frâu şi începură să-i curgă pe obraji. După ce am sorbit două milkshake-uri, se ghemui lângă mine în pat şi adormi. În tot acest răstimp, Bobby şezuse tăcut într-un colţ al camerei mele de spital. Nu scosese nicio vorbă. Mai târziu am aflat că el îl trăsese pe domnul Billy de deasupra mea, muşcându-l de ureche. Asta explica atât ochiul lui vânăt, cât şi conturul ciudat al urechii domnului Billy.

Când am întrebat-o pe mama de ce aveam pielea zdrelită pe degete, doamna Eleanor îmi spuse că mă căţărasem pe grilajul de pe peretele casei, cu o cheie franceză în mână. Când domnul Billy se repezise la mine, îl lovisem peste dinţi cu cheia franceză şi îi dădusem un pumn, înainte ca el să mă lase fără cunoştinţă.

Domnul Billy stătu în puşcărie nouăzeci de zile, fapt care îl trezi din beţie, dar nu-i şterse datoriile, despre care nu ştia nimeni. Se întoarse acasă ros de remuşcări, însă răul fusese săvârşit deja. Dacă e adevărat că orice Ictiţă se

naşte cu un gol în inimă pe care doar tatăl ei îl poate umple, ei bine, inima lui Allie se închisese pentru totdeauna. Doamna Eleanor se săturase de soţul ei, aşa că domnul Billy se mută într-una din căsuţele destinate lunii de miere din complexul lor şi de acolo îşi ajuta soţia să conducă toată afacerea. Rămaseră căsătoriţi, însă nu cred că a mai existat vreo apropiere între ei din momentul acela.

Evenimentele cu pricina şi consecinţele lor creară o punte de legătură între mine şi Bobby. Am învăţat rapid că lumea în care trăiam îi preţuia pe cavalerii care iau cu asalt castelul şi pun mâna pe prinţesă, salvând oraşul, în acelaşi timp. Bobby era un băieţandru ca oricare altul. Îşi dorea cu disperare să fie cavalerul din poveste. Dar nu se pricepea la asta. Iar atunci când îndrăznea să încerce, toţi cei din jur ţineau cu tot dinadinsul să îl înştiinţeze că eşuase lamentabil, în timp ce eu reuşisem în mod spectaculos. Eu concuram cu toţi semenii mei, în permanenţă. El nu concura cu nimeni, niciodată. Eu încercam mereu să fiu „mai bun decât…”. Bobby încerca mereu să fie „împreună cu…”

În anul 1946, pe ecrane debută serialul de animaţie *Rudolf*, *renul cu nasul roşu*, cu ocazia sărbătorilor de Crăciun. Parcă era vorba de viaţa noastră în serialul respectiv. Eu eram căpriorul înflăcărat care, la antrenamentele renilor, le arăta celorlalţi căpriori ce bine poate el să zboare şi să se lupte. „Alege-mă pe mine, alege-mă pe mine, alege-mă pe mine…” Bobby, în schimb, fusese exilat pe Insula Jucăriilor Nepotrivite.

Obişnuiam să stau noaptea treaz şi să îl ascult pe Bobby cum plânge în somn. Oricât am fi fost de diferiţi, aveam în comun un lucru – durerea care ne otrăvea sufletul. Eu mi-o

doftoriceam cu drogul competiţiei. Cu maşini rapide. Cu atitudinea mea de macho. Bobby, pe de altă parte, şi-o trata prin refuzul categoric de a răni pe cineva.

Pe măsură ce distanţa dintre noi se adâncea, Bobby începu să-şi petreacă timpul în compania altor neadaptaţi. Nişte indivizi neacceptaţi de societate, care îl acceptau pe el aşa cum era.

Eu, în schimb, îmi petreceam tot timpul cu o fată. Una singură.

14

Restaurantul Blue Tornado fusese un punct de referinţă, o emblemă pentru coasta de vest a Floridei vreme de mai bine de şaizeci de ani. Pereţii erau acoperiţi de poze cu Allie şi mama ei alături de actori faimoşi, care zburaseră din California sau din Europa doar că să mănânce aici şi să se plimbe pe plaja votată drept Cea mai frumoasă plajă din Statele Unite de către majoritatea ghidurilor de călătorie.

Am intrat în parcare, constatând că locul se schimbase mult de la ultima dată când fusesem eu aici. Restaurantul părea să fie închis de luni de zile. Ferestrele erau astupate cu cartoane şi scânduri de lemn, vopseaua de pe pereţi era decolorată şi scorojită şi mai multe pancarte cu *Intrarea interzisă* indicau faptul că Allie nu mai servea aici cele mai gustoase fructe de mare şi nici n-avea s-o mai facă prea curând. Împreună cu Rosco am iscodit prin împrejurimi – eu privind, el adulmecând – dar în afară de câteva urme de paşi ale celor care traversau proprietatea în drum spre plajă, nu se vedea niciun semn de viaţă.

Vreo sută de măciulii ruginite de cuie era singura

rămăşiţă a celor cincizeci şi ceva de bănci care mobilaseră odinioară terasele. Câteva scânduri din podea lipseau, lăsând să se vadă nisipul de dedesubt. Şiruri de făgaşe adânci erau tot ce mai rămăsese din cele şaizeci de balansoare cândva înşiruite pe terasa din faţă, ca să mai atenueze din disconfortul celor două ore de aşteptare, cât se stătea, în medie, pentru eliberarea unei mese în restaurant. Cârligele ruginite înfipte în grinzile ridicate pe piloni arătau dezolant fără leagănele atârnate de ele odinioară. Fereastra pe care se scotea pe vremuri mâncarea comandată la pachet fusese acoperită cu o bucată de placaj, pe care cineva scrisese cu spray albastru *Intruşii vor fi împuşcaţi*. Am tras cu ochiul pe un gemuleţ lateral şi am constatat, cu uimire, că bucătăria era goală complet. Nu se mai vedea niciunul din aparatele acelea de gătit inoxidabile, fie că fuseseră vândute, fie că le furase cineva. Nici frigiderul. Nici grătarul. Nici chiuveta. Nici cuptorul. Doar conducte dezafectate, bălăngănindu-se din pricina vântului, cabluri uzate şi ţevi de apă deconectate. De cealaltă parte a clădirii, cineva decupase o gaură în peretele bucătăriei, îndeajuns de mare încât să intre o camionetă.

M-am întors la motelul meu de pe plajă, aflat la doi kilometri distanţă. Camera mea, situată la etajul al doilea, avea vedere la ocean; de pe terasă se vedea plaja până hăt departe, şi la stânga şi la dreapta. La cină, am împărţit cu Rosco o conservă de crenvurşti vienezi, una de sardine şi un pachet de sărăţele. La ora nouă am scos un scaun pe terasă, l-am rezemat de peretele învecinat cu aparatul meu de aer condiţionat şi, proptindu-mi picioarele de balustradă, am început să contemplu valurile care se rostogoleau pe

mal, dedesubtul meu. Am reglat antena radioului până dispărură paraziţii şi am încercat să o sun, dar semnalul era foarte slab încă. Peste câteva minute avea să devină mai puternic. Era abia ora şase în California. Mi-am verificat nivelul glicemiei şi, după ce mi-am administrat câteva unităţi de insulină, mi-am rezemat capul de peretele de beton.

CÂND emisiunea El a atins un anumit nivel de audienţă, Suzy şi-a permis să tragă unele sfori. Cu vreo zece ani în urmă îşi construise un studio în hambarul fermei sale situate în California, la nord de Malibu. Să găzduieşti o emisiune de noapte având sub ochi întinderea nesfârşită a Pacificului. Bună idee, nimic de zis. În plus, difuza toate genurile de muzică. Oamenii ascultau emisiunea pentru că le plăcea vocea ei liniştitoare, un pic răguşită, înţelegătoare, empatică, moderat de vioaie şi o sunau să-i pună întrebări de suflet datorită straniei ei abilităţi de a asculta şi de a da sfaturi. De asemenea, datorită stilului ei şi glasului cald. Care parcă te lua în braţe, foarte mulţi ascultători o cereau în căsătorie. Pe nevăzute. O cereau de soţie în direct, iar ea râdea şi le făcea jocul, după care mergea mai adânc şi încerca să afle care era gaura din sufletul lor, pe care încercau să o umple. Era genială.

Dacă ascultai îndeajuns, îi aflai povestea. De asemenea, puteai să cumperi cartea ei, care era o autobiografie bestseller, potrivit *New York Times*. Suzy era o fată frumoasă, cu ochi albaştri, fiica unei manechine vietnameze care se îndrăgostise de un soldat american. Întrucât acesta îşi pierduse viaţa undeva în sud-estul Asiei, Suzy nu-şi cunoscuse tatăl – un pilot de elicopter din Marină. În mod întâmplător, ea devenise purtătoarea de cuvânt a unei

întregi generaţii când, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Începuse să vorbească fără inhibiţii despre telegrama înrămată şi drapelul pe care maică-sa le ţinea pe noptiera tatălui ei – ani în şir după moartea acestuia.

Ancheta ei începea cu o întrebare simplă: „Hei, numele meu este Suzy. Ştie cineva ce s-a întâmplat cu tatăl meu?” Nimeni nu ştia. Nici măcar cei din armată. Iniţial, el fusese catalogat drept „dispărut în misiune”. În cele din urmă, îi schimbaseră încadrarea la „ucis în misiune”, din motive pe care nimeni nu i le explicase.

În efortul ei de a descoperi adevărul, alesese calea undelor radio. Stilul ei de abordare atrăgea ascultătorii. Cu miile. Astfel încât ceea ce, iniţial, fusese misiunea personală a unui singur om deveni leit-motivul unei întregi generaţii. Asta făcu să-i crească audienţa, iar ascultătorii îi erau loiali. Misiunea ei deveni tot mai amplă. De la tatăl dispărut la copii dispăruţi, apoi la salvarea femeilor şi a copiilor victime ale traficului de carne vie, până la recuperarea dependenţilor de toate felurile. Suzy se concentră pe salvarea persoanelor dragi, indiferent cui aparţineau.

Ar fi fost un medic excepţional. Nu îi era frică să păşească pe câmpul de luptă. Dar în fiecare an, în noiembrie şi în iulie, Suzy îşi aducea omagiile cu restul poporului, fără excepţie, de Ziua Veteranilor şi de Ziua Independenţei. Invita ascultătorii să sune în emisiune şi să îşi spună povestea, sau să ceară ceva. Orice, numai să îi determine să vorbească. Majoritatea solicitau muzică rock din anii şaizeci şi şaptezeci, îndeosebi Lynyrd Skynyrd şi Creedence Clearwater Revival, dar mai erau şi unii cu o slăbiciune aparte pentru Janis Joplin. Suzy era invitată de onoare la săptămâna Motocicliştilor din Daytona şi la Cursa

spre Zid, unde câteva sute de indivizi tatuaţi, îmbrăcaţi în haine negre, de piele goneau pe motociclete care-ţi spărgeau timpanele de pe tot cuprinsul Statelor Unite spre Washington, DC. Era prezentă în mod regulat pe canalele de ştiri ori de câte ori era vorba despre veterani şi devenise renumită ca purtătoare de cuvânt a generaţiilor mute – a celor morţi, minţiţi, dispăruţi, care se întorseseră acasă, fuseseră călcaţi în picioare, şi toate astea fără să spună un cuvânt.

Suzy True deveni cunoscută drept vocea celor fără voce.

În chip ciudat, ea ajunse să fie elementul de legătură într-o lume în care fuseseră tăiate toate legăturile. Prin intermediul scrisorilor şi al telefoanelor, Suzy avea capacitatea să ajute mai mult decât o singură soţie sau copil de soldat care aflau adevărul despre moartea sau dispariţia acestuia într-o ţară aflată la mii de kilometri distanţă. În mod paradoxal, în toate cercetările ei nu a reuşit să afle nimic despre soarta propriului său tată. Însă într-o lume caracterizată de nepăsare, Suzy emana atâta afecţiune, încât nu un singur bărbat i-a jurat fidelitate veşnică, arătându-se gata să-şi dea viaţa pentru ea. Atunci când criticii îi contestară metodele sau temele abordate sau refuzul ei constant de „a lăsa baltă subiectele astea”, mii de ascultători îi săriră în ajutor. De asemenea, era iubită pentru o abilitate cu totul ieşită din comun: în timp ce unii oameni au capacitatea de a reţine toate feţele pe care le-au văzut vreodată, Suzy nu uita niciodată o voce pe care o mai auzise înainte. Erau bărbaţi care sunau doar o dată, ca să ceară o dedicaţie muzicală sau ca să îi ureze la mulţi ani vreunui amic sau ca să povestească cum salvaseră un câine prin te miri ce sătuc uitat de lume. Dacă tipul suna

din nou peste un an, Suzy îl întâmpina cu cuvintele: „A, da, eşti Bob din Topeka. Ai servit în Forţele Speciale, Unitatea a 3-a. De două ori. În ’71… sau în ’72? Parcă ţi-ai pierdut un picior, ţi l-a tăiat cu baioneta într-un tunel, nu?”

Mulţi dintre motocicliştii participanţi la cursa spre DC aveau motocicletele pline de abţibilduri cu *Suzy 4 Prez*.

Suzy avea un stil aparte de a se infiltra prin firul telefonic şi de a câştiga încrederea interlocutorilor săi. Popularitatea ei o aduse în poziţia privilegiată de a putea să rezolve enigme pe care guvernul nu era în stare să le rezolve. Soldaţii care fuseseră daţi la o parte de însăşi ţara care îi trimisese la luptă şi mai apoi scuipase pe ei, la întoarcere, ezitau să mai aibă încredere în autorităţile statului. Însă cu Suzy era altceva. Suzy era una de-a lor. Din clasa celor abandonaţi şi daţi la o parte. Această încredere îi furnizase contacte extrem de valoroase atât la Langley[11], cât şi în Pentagon – toate având acces la informaţii de maximă securitate. Sursele respective îi permiteau să afle şi să le prezinte adevărul celor care aveau nevoie de el – şi, în plus, o înarmau cu instrumente infailibile de demascare a mincinoşilor care căutau să profite de mai-noua compasiune a Americii faţă de soldaţii săi.

Cu talentul ei inegalabil, Suzy detecta orice fals de la un kilometru – sau trei mii, la o adică – distanţă. La cel mai mic dubiu, îşi punea în funcţiune relaţiile ei ultraconfidenţiale. În câteva ore, maxim într-o zi, toată viaţa individului respectiv devenea o carte deschisă în văzul tuturor. Nu o dată se întâmplase să-şi surprindă ţinta în direct şi să o „dezbrace” în mod public, în faţa tuturor ascultătorilor. Datorită acestui

11 Langley - localitate în statul Virginia, Statele Unite, cunoscută mai ales pentru că aici se află sediul CIA - Center Intelligence Agency (n.tr.)

fapt, nu prea încerca nimeni să o păcălească.

Ideea de „soldat fraudulos” nu era nouă. Oamenii făceau asta de secole. Laşi care se eschivau de la război şi apoi se întorceau acasă cu un drapel pe umeri. Însă după războiul din Irak, datorită compasiunii întârziate a Americii pentru băieţii pe care îi silise să devină bărbaţi înainte de vreme, tot mai mulţi indivizi ieşiră din muţenie, cu poveşti surprinzătoare despre acte de teroare şi de eroism, deopotrivă. Şi pentru că mulţi dintre şmecherii Americii, care se arătaseră grozav de îndârjiţi să arunce cu fructe stricate şi să scuipe peste gard se dădeau acum peste cap să spună „îmi pare rău” unei întregi generaţii, tot mai puţini dintre vorbitori erau somaţi să îşi valideze afirmaţiile. În special cei care fuseseră trimişi să ucidă „naţia galbenă”. Nu doar că ar fi fost o dovadă de nesimţire a-i pune să-şi demonstreze relatările, dar după zeci de ani de istorie scursă între timp, cum ar mai fi putut s-o facă? Războiul din Vietnam fusese cu foarte mult timp în urmă, în celălalt capăt al lumii.

Cu toată vocea ei sexy, seducătoare şi pline de tâlc, Suzy n-avea mai mult de un metru şaizeci înălţime şi cântărea aproape 140 kilograme, demonstrând astfel că unii oameni îşi poartă durerea în exterior, la vedere.

Ani la rând căutase un răspuns care să lămurească ce se întâmplase cu tatăl ei. Diverşi veterani de război sunaseră în emisiune, oferindu-i unele indicii sau, pur şi simplu, minciuni bine intenţionate. Nimic nu se dovedi adevărat. Un post de televiziune preluase la un moment dat investigaţiile, trimise o echipă de reporteri în Vietnam şi produse un documentar lung de o oră. Însă în cele două luni de investigaţii nu descoperiră nimic. Doar vulturii şi viermii

ştiau adevărul, probabil.

Plăcuţa de identificare a tatălui ei, ceasul şi Biblia pe care i-o dăruise maică-sa nu au fost găsite niciodată.

Pe parcursul ultimilor zece ani, Suzy îşi consolidase renumele de voce a acestei generaţii date uitării. Datorită emisiunii ei TV care se difuza la ore de maximă audienţă şi celei de la radio, deveni o figură celebră, prezentă în majoritatea locuinţelor americane. Toată lumea o ştia pe Suzy. Prezenţa, forţa şi vocea ei nu puteau fi ignorate, iar mesajul ei era de necontestat. Pe lângă toate astea, avea „mania" îmbrăţişărilor. Îmbrăţişa pe toată lumea. Oamenii stăteau la coadă ca să primească o poză şi o îmbrăţişare de la femeia aceasta atât de corpolentă, încât abia dacă o puteau cuprinde în braţe.

Odată ce atinsese pragul de confort în vocaţia şi în cariera ei, începu să bată drumurile. O dată pe lună, se difuza emisiunea „La drum cu Suzy", realizată pe tot cuprinsul ţării, de pe o bancă dintr-un parc din Coney Island sau de la o herghelie din Wyoming, de pe o barcă de pescuit din Alaska sau dintr-o autorulotă, la reciful de corali din Keys. Familiile veteranilor, vrând să scoată în evidenţă poveştile de viaţă ale acestora, îi scriau sau o sunau, îi relatau faptele lor altruiste sau eroice, iar echipa lui Suzy alegea destinaţia următoare. Ea stătea o zi sau două sau trei în fiecare loc şi, încetul cu încetul, afla toată povestea pe care mai apoi o împărtăşea ţării întregi. Bărbaţii aceştia, scuipaţi în faţă şi împroşcaţi cu fructe stricate, reduşi la tăcere de zeci de ani, ajungeau într-un final să îşi depene povestea vieţii.

Vindecarea vine atât în urma destăinuirii, cât şi în urma ascultării. Poate că asta era cea mai mare calitate a lui

Suzy.

Stăteam pe balcon, în camera mea de motel şi o ascultam pe Suzy glumind cu unii dintre ascultătorii săi, discutând lucruri intime cu alţii şi tot aşa până la miezul nopţii, la încheierea emisiunii. Am stins radioul şi am rămas nemişcat pe balcon, contemplând reflexia lunii în apele oceanului. Era o noapte liniştită. Valurile erau aproape insesizabile. Adia o briză uşoară. Parcă natura întreagă îmi ura un blând bun-venit.

De undeva dinspre sud, îşi făcu apariţia o siluetă care părea să se plimbe pe plajă. Nu mergea în linie dreaptă, ci avea un traseu şerpuitor – când la stânga, când la dreapta. Pe măsură ce se apropia, părea să se mişte asemenea unei veveriţe. Ţâşnea brusc în stânga, culegând ceva de pe jos, apoi arunca obiectul respectiv şi ţâşnea în dreapta sau sărea drept în faţă, pentru ca mai apoi să se repeadă din nou în stânga.

Nu o văzusem pe Allie de mulţi ani, dar chiar şi pe întuneric am recunoscut-o numaidecât. Unele imagini nu-ţi dispar din minte niciodată – oricât ai încerca să le alungi sau să le reprimi. Scormonea prin nisip, dar paşii i se împleticeau. Părea scoasă din minţi. Şi extenuată. Mai-mai să cadă de pe picioare. La un moment dat chiar căzu şi rămase întinsă pe jos câteva minute în şir, după care păru să-şi adune toate forţele şi începu să se târască pe genunchi, neavând putere să se ridice în picioare. Peste alte câteva minute, în care reuşi să înainteze foarte puţin, ca o broască ţestoasă, se prăbuşi din nou, de data asta mai aproape de apă. Acum valurile îi scăldau picioarele până sus, la coapse. Când îi ajunseră la umeri, se ridică în capul oaselor, reuşi să se scoale de pe jos şi, cuprinzându-şi torsul

cu braţele, ca şi când i-ar fi fost frig, făcu vreo trei paşi, după care se prăbuşi din nou.

Însoţit de Rosco, am coborât pe plajă. Am ridicat-o din nisip şi m-am întors la motel, cu ea în braţe. Era udă leoarcă şi palmele îi erau jupuite de la cât se târâse prin nisip. Am dus-o la mine în cameră, i-am scos hainele ude şi am întins-o în patul meu, învelind-o bine. În tot acest răstimp nu se trezi nicio clipă. M-am întrebat dacă nu cumva venea, în halul ăsta, de la locul accidentului. În timp ce stăteam şi mă uitam la ea, îmi treceau prin minte tot felul de gânduri. Primul dintre ele fu acela că femeia din faţa mea nu era câtuşi de puţin fetiţa pe care o cunoşteam eu.

15

În zori, am scos hainele lui Allie din uscătorul de rufe ce funcţiona cu monede, le-am împăturat şi le-am aşezat pe pat, lângă ea, împreună cu un bileţel pe care am scris: *M-am dus după cafea şi gogoşi – Joseph*. I l-am lăsat şi pe Rosco, care se ghemuise la picioarele ei, pe pat.

Am mers cu maşina câţiva kilometri, ca să fac plinul şi să cumpăr ceva de mâncare din benzinărie. Pe când introduceam furtunul în rezervorul camionetei, am văzut un tip cu o cafea într-o mână şi două gogoşi în cealaltă. Tipul era cu şlapi în picioare, avea cămaşa descheiată, pantaloni scurţi zdrenţuiţi la margini şi pielea foarte bronzată. Evident, un localnic. „Bună dimineaţa”, am spus.

El se uită la plăcuţa mea cu numere de Carolina şi zise, cu buza de sus mânjită de spumă: „Văd că vii de departe”. Rosti aceste cuvinte ca pe un soi de invitaţie.

Mi-am şters cu palma sudoarea de pe faţă. „Voi, pe-aici, habar n-aveţi ce-i aia iarnă, aşa-i?”

Tipul îşi îndesă în gură o gogoaşă şi vorbi cu gura plină: „Cam aşa-i. Aici e ori cald, ori foarte cald – ca-n Africa, Mexic sau Sahara”.

„Unde se mănâncă cel mai bine?”

Mai luă o îmbucătură înainte să răspundă. „Nicăieri”.

Am făcut semn cu mâna de jur-împrejur. „Atunci ce-i cu toate reclamele astea?”

Arătă cu degetul undeva spre nord. „Acolo, în direcţia aia, era un restaurant numit Blue Tornado. Pe vremuri era cel mai bun restaurant din Florida. Aveau o mâncare grozavă. Legendară, chiar”.

„Ai mâncat acolo vreodată?”

El zâmbi. „Aveam separeul meu”.

„Şi ce s-a întâmplat?”

De data asta arătă cu degetul în direcţia cealaltă, spre sud. „Ai trecut prin locul ăla venind încoace”.

„La ce loc te referi?”

„Ai văzut unde s-a izbit de stânci cisterna aia?”

„Da”.

„Şoferul era soţul patroanei, o tipă pe nume Allie. O femeie frumoasă”. Am aşteptat să soarbă o gură de cafea şi să înghită.

„O căsnicie nereuşită, care a dus la falimentarea localului. Nu şi-au mai putut plăti datoriile. Banca le-a confiscat restaurantul”.

„Şi ce s-a întâmplat cu femeia?”

„E chelneriţă în Apalachicola”.

Informaţia asta mă îndureră.

Am înşurubat capacul rezervorului şi am aşezat furtunul

la loc. Fără să mai insist, tipul continuă. „Bărbatu-său nu era niciodată acasă”.

Aveam senzaţia că noului meu amic îi făcea plăcere să mă pună la curent cu toate bârfele din oraş. În mod evident, se plictisea cumplit de când era pensionar.

„Tipul câştiga doar din transporturi, aşa că lipsea de acasă luni în şir”. Îşi scoase un trabuc foarte lung din gentuţa atârnată de şaua motocicletei şi îi tăie ambele capete, cu o îndemânare ce demonstra o bogată experienţă, îl aprinse şi mi-l întinse. „Vrei un fum?”

Am scuturat din cap. „Nu i-am prins niciodată gustul”.

El îşi admiră trabucul. „Havanez veritabil. Am un amic care face contrabandă şi mi-aduce şi mie”. Trase un fum, după care îşi reluă povestea. „Dar... „Expiră fumul. „E păcat”.

„Păcat?” am zis eu, clătinând din cap.

„Femeia asta avea reţeta colonelului Sanders”.

Am râs. „O reţetă specială?”

„Creveţii ei erau atât de buni, că-ţi venea să-ţi baţi copiii, nu alta”. „Chiar aşa?”

Trase adânc din trabuc şi apoi expiră prelung. „Zău, nu te mint”. M-am urcat în maşină şi am coborât geamul. Ştiam răspunsul dinainte, dar voiam să-i văd reacţia. Am mijit ochii. „Dar turtele de mălai, cum erau?” Urcându-se pe un Harley[12] imens, îşi puse ochelarii de soare şi zise, scuturând din cap, „Nu te-ai putut abţine, aşa-i?” Punându-şi mâinile pe rezervor, se uită de-a lungul şoselei, fără să mai scoată o vorbă.

I-am făcut cu mâna şi am pornit înapoi spre motel,

12 Harley Davidson - marcă celebră de motociclete, fabricate în Milwakee, Wisconsin (n.tr.)

muşcând dintr-o gogoaşă.

M-am AŞEZAT LÂNGĂ PAT, sorbind din cana de cafea. În mână strângea bileţelul pe care i-l lăsasem. În jurul orei unsprezece începu să se foiască şi apoi dădu cu ochii de mine. Dură câteva clipe să se acomodeze cu faţa mea, cu camera în care se afla şi cu câinele tolănit la picioarele ei. Eu şedeam la marginea patului, cu picioarele rezemate de tăblia acestuia. Aveam în mâini carneţelul şi un creion.

„Hei”, şopti ea.

I-am încălzit cafeaua în cuptorul cu microunde şi i-am întins apoi cana. „Hei”.

Rămase tăcută câteva minute, sorbind din cafea şi uitându-se la mine. Am vrut să-i explic cele întâmplate. „Ieri am ajuns în oraş şi te-am văzut rătăcind pe plajă. La un moment dat ai leşinat „am arătat spre geam. „Acolo, afară”.

Ea privi spre ocean, apoi înspre sud, în direcţia de unde venise. „Mulţumesc”.

Am atins-o pe picior. „Allie, îmi pare tare rău”.

Ea dădu din cap şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. Se uită la ceas apoi. „Vrei să-mi faci un serviciu?”

„Sigur, orice”.

Îşi şterse faţa cu mâna. „Trebuie să merg la biroul de pompe funebre, să fac pregăti”.

Nu fu în stare să termine. Am mângâiat-o din nou pe picior. „Te duc eu”.

Privea absentă pe geam, spre ocean. „Trebuie să aleg un sicriu, dar… habar n-am ce o să pun în el”.

N-am zis nimic.

Altă lacrimă i se rostogoli pe obraz. Scutură încet din cap. „Ultimele cuvinte pe care i le-am spus au fost atât de

urâte. Atât de”.

Am încercat s-o opresc. „Hei. Nu fă asta”.

Îşi suflă nasul. „I-am spus că-l urăsc şi că poate să se ducă naibii. Apoi i-am închis”. Mă cercetă din priviri. „Astea au fost ultimele cuvinte pe care i le-am adresat”.

Rosco se ghemui lângă ea, aşezându-şi botul pe coapsa ei.

Am lăsat-o să vorbească.

„N-am avut niciodată o căsnicie fericită, dar… era la volan de patru zile.

Se străduia să ajungă acasă. N-a mai rezistat, de la oboseală „Rămase tăcută, clătinând din cap, în timp ce mâinile îi tremurau.

„Ia-o uşurel. Toate pe rând”. M-am ridicat de pe scaun şi am făcut semn spre hainele sale. „Eu şi Rosco o să aşteptăm afară”. Am pus carneţelul cu portretul ei pe noptiera de lângă pat. „Camioneta mea e parcată jos, în faţa motelului”.

Am mers la biroul de pompe funebre, unde ne întâmpină un tip pe care îl ştiam din gimnaziu, dar pe nu-l mai văzusem de cel puţin patruzeci de ani. Austin Walsh moştenise afacerea părinţilor săi şi o ducea foarte bine, el şi familia lui. O văzu pe Allie coborând din camioneta mea şi ne veni în întâmpinare. Era un bărbat bondoc, pleşuv în vârful capului şi vorbea încet, cu o atitudine ce părea extrem de potrivită meseriei sale. Ne conduse înăuntru, îşi exprimă sincerele condoleanţe şi preţ de câteva minute făcurăm conversaţie de convenienţă. Apoi ne conduse în magazin, unde erau expuse zece sicrie din diverse soiuri de lemn şi cu felurite finisaje.

Allie se plimbă printre ele, atingând cu degetele lemnul

şi căptuşeala de satin. După cincisprezece minute, tot nu reuşise să ia o decizie. Se întoarse spre mine. „Tu ce părere ai?”

Din nefericire, aveam experienţă în materie de sicrie. I-am arătat unul din lemn de stejar, fără niciun fel de brizbizuri, cu mânere din oţel inoxidabil. Ca preţ, era undeva la mijloc în gama de sortimente disponibile.

Austin încuviinţă din cap. „Bună alegere”, zise el încet. „Unul din modelele mele favorite”.

Allie se apropie, cercetându-l cu atenţie. „Da, e perfect”.

Austin spuse: „Allie, mmm… dată fiind situaţia, nu avem prea mare lucru de făcut. Ţi-l putem livra oricând doreşti”.

Ea înţelese numaidecât la ce se referea. „Mâine e prea devreme?”

El scutură din cap. „Nu, nicidecum. O să mă ocup de tot ce trebuie”. Ea îi mulţumi şi apoi ne-am întors la maşină, unde am stat o vreme nemişcaţi, privind la dâra de fum negru ce încă plutea deasupra locului accidentului. Allie se întoarse spre mine; îi tremura buza de sus. „Pot să te mai rog un lucru?”

„Sigur că da”.

Ochii ei erau aţintiţi asupra norului de fum. „Vrei să vii cu mine? E prea proaspăt totul”.

16

Am parcat pe plajă, în apropierea stâncilor. Maşinile de pompieri şi poliţiştii nu mai erau acolo; rămăsese doar centura de bandă galbenă, ce împrejmuia rămăşiţele contorsionate ale camionului. Acestea erau cumva înfipte între stânci, în chip grotesc şi se legănau ca un scrânciob în

bătaia vântului. Allie dădu ocol cabinei, a cărei uşă, precum şi scaunul şoferului şi, de fapt, tot bordul, fuseseră spulberate. Toate componentele rămase erau fie topite, fie carbonizate şi în aer plutea un miros puternic de cauciuc ars. Caroseria era toată îndoită; deşi trecuse ceva vreme de la explozie, efectele sale zguduitoare erau încă prezente cât vedeai cu ochii, de jur-împrejur.

Allie îşi duse mâna la gură şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie.

Am luat-o de după umeri şi am condus-o un pic mai încolo, lângă stânci. „Am sperat că o să găsesc totuşi ceva, orice, ca să pun în sicriu”, murmură ea, privind pierdută spre locul accidentului.

O ascultam fără să scot o vorbă. Rosco inspecta zona, adulmecând printre dunele de nisip de pe plajă. Când l-am fluierat, îşi iţi capul dintr-un pâlc de palmieri pitici aflat la vreo patru sute de metri mai jos şi veni în fugă, cu un băţ lung în gură. Când se apropie, mi-am dat seama că nu era un băţ oarecare.

Câinele alergă la noi şi Allie îşi acoperi gura cu mâna, încercând să-şi înăbuşe plânsul. Rosco găsise bastonul lui Jake Gibson. I l-am luat din gură şi i l-am întins lui Allie, care îl luă cu un aer şovăielnic. Îl ţinea cu multă grijă, ca pe un prunc nou-născut. Sau ca pe un drapel împăturit. Apoi îl strânse la piept şi începu să murmure ceva neinteligibil. Într-un final, se lăsă pe genunchi în faţa lui Rosco şi bâigui, „Mulţumesc”.

Am stat acolo cam o oră, în zgomotul lin al valurilor care se rostogoleau la picioarele noastre. Când ne-am ridicat, ea mai aruncă o privire spre camionul distrus. „Vreau doar să-i spun că îmi pare rău”.

Am luat-o de după umeri. „Morţii i-au iertat deja pe cei vii”.

Ea mă privi în ochi. „De unde ştii asta?”

Întorcându-mă cu zeci de mii de kilometri în urmă, în trecutul meu, am şoptit, „Am văzut-o pe feţele lor”.

Allie locuia într-una din cele patru căsuţe destinate cuplurilor proaspăt căsătorite care fuseseră construite odinioară de tatăl ei în incinta „Aspiratorului”, cum ne plăcea să îi spunem complexului Blue Tornado. Pentru garantarea creditului, ea ipotecase restaurantul. Dependenţa lui taică-său de jocurile de noroc, apoi banii daţi pe drogurile, centrele de dezintoxicare şi recidivele repetate ale primului ei soţ, cheltuielile de întreţinere a unui restaurant pe malul oceanului şi, nu în ultimul rând, noul camion Peterbilt al lui Jake – care costase aproape un sfert de milion de dolari – toate astea, la care se adăugau şi alte împrumuturi mai mărunte, pe termen scurt, menite să acopere diverse nevoi urgente, ei bine, toate astea făcuseră ca datoriile ei la bancă să atingă proporţii considerabile. Când relaţia sa cu Jake începuse să scârţâie şi Allie nu mai putu să plătească ratele, o vreme se dădu de ceasul morţii, dar în cele din urmă se resemnă şi acceptă pierderea. Banca îi confiscă restaurantul, însă cele patru căsuţe nu fuseseră ipotecate pentru garantarea împrumutului. Aşa că ea se mută întruna din ele, în timp ce celelalte trei fură lăsate de izbelişte şi putreziseră. Pentru a reuşi s-o scoată la capăt cumva, se angajase ca chelneriţă la localul lui Billy Bob, denumit *Hanul cu stridii şi bere*, din Apalachicola. Era la lucru când o sunase Jake.

Am dus-o acasă. Avea faţa trasă şi ochii adânciţi în orbite. Arăta de parcă nu dormise de o săptămână. I-am

spus să se odihnească, promiţându-i că am să mă întorc pe când se trezeşte. Nu a trebuit să insist prea mult. Se ghemui în pat, cu bastonul lângă ea şi, înainte să ies pe uşă, dormea deja.

A doua zi dimineaţa o trezi Rosco, care îi lingea mâinile, precum şi gândul că azi urma să-şi îngroape soţul. Adică bastonul acestuia.

Cimitirul era situat la capătul de nord al insulei. Prietenii lui Allie stăteau toţi la un loc, uitându-se la groapa proaspăt săpată la câţiva paşi distanţă. Era o înmormântare restrânsă. Doar câteva persoane în jurul gropii. Pastorul, angajat de Austin, rosti câteva cuvinte frumoase, consolând-o pe Allie. Apoi el şi Austin ne lăsară singuri, lângă sicriul gol. Allie puse bastonul înăuntru, eu am închis capacul şi apoi am rămas acolo, fără să scoatem o vorbă. În spatele nostru, două SUV-uri negre, de lux, opriră pe marginea şoselei. Din ele coborâră doi bodyguarzi îmbrăcaţi în costume negre, cu căşti în urechi şi ochelari de soare cu lentile polarizate. Unul dintre ei deschise portiera din spate, în timp ce al doilea scruta împrejurimile.

Un bărbat ieşi din maşină şi, făcându-ne cu mâna, se îndreptă spre noi. Îmbătrânise. Avea părul cărunt şi părea mai mic decât mi-l aduceam aminte. O îmbrăţişă pe Allie, sărutând-o pe obraz şi-i spuse, „Allie, îmi pare foarte rău. Sincer îţi spun”.

Apoi se întoarse către mine şi-mi întinse mâna. „Hei, Jo-Jo. Mă bucur să te văd”.

Senatorul Bobby Brooks era o figură arhicunoscută în Washington. Era la al cincilea mandat şi toată lumea îl cunoştea sub numele de B.B. Toţi îl iubeau. De fiecare dată câştigase alegerile cu o majoritate zdrobitoare şi făcuse mai

mult decât toţi ceilalţi senatori la un loc pentru întărirea armatei. Era consilierul de încredere al preşedintelui, o sursă permanentă de informaţii pentru canalele de ştiri şi în mod constant era întrebat când are de gând să candideze la funcţia de preşedinte al statului. El de fiecare dată răspundea printr-un refuz, susţinând că nu îl interesează lucrul ăsta. Dacă a existat vreodată la Capitol Hili un militant pro război iubit de oameni, acela era senatorul Brooks.

„Bobby”, am zis eu şi, când i-am întins mâna, bodyguarzii veniră mai aproape. El îmi luă mâna într-ale sale şi mi-o strânse. Trecuse multă vreme.

După ce Bobby îmi dădu drumul la mână, cei doi zdrahoni mă cercetară cu atenţie şi, considerând probabil că nu reprezint un pericol, se dădură cu câţiva paşi în spate.

Bobby îşi petrecu braţul în jurul umerilor lui Allie şi spuse din nou, „îmi pare tare rău”.

Ea dădu din cap.

Atunci el se întoarse şi îi luă ambele mâini într-ale sale. „Le-am cerut să-mi arate imaginile din satelit”. Şovăi o clipă. „N-a suferit deloc. Totul s-a petrecut extrem de rapid”.

Ea îşi înăbuşi un suspin şi spuse, „Mulţumesc”.

„Să-mi dai de ştire dacă ai nevoie de ceva. De orice. Vorbesc serios”.

Era sincer, ştiam asta. Lui Bobby nu-i lipsise niciodată sinceritatea. Ăsta era unul dintre motivele pentru care îl iubea atâta lume.[13]

Allie îl îmbrăţişa, după care el se întoarse spre mine şi

13 Capitol Hill - clădire din Washington, D. C., care serveşte drept sediu al guvernului pentru Congresul Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

mă privi cu atenţie. Apoi aruncă o privire către colţul cimitirului, unde erau înmormântaţi părinţii noştri, îşi puse ochelarii de soare şi, întorcându-se la maşină, părăsi cimitirul.

Lângă mormânt apărură doi băieţandri care coborâră sicriul în groapă. Allie plângea încetişor. Am luat-o de braţ şi, întorcând-o uşurel, am condus-o acasă, unde se vârî în pat şi adormi numaidecât.

Era ceva care mă deranja, un gând care nu-mi dădea pace. Locul unde fusese găsit bastonul lui Jake. La patru sute de metri distanţă de locul accidentului. Aproape jumătate de kilometru. Şi era în stare perfectă. N-avea nici măcar o zgârietură. Lucrurile care trec printr-o explozie suferă de regulă transformări vizibile. În timp ce Allie dormea, m-am întors la locul accidentului şi am început să cercetez împrejurimile. Nu eram eu expert în materie de camioane şi vehicule de mare gabarit, dar oricât am căutat, n-am văzut să scrie Peterbilt pe nicio bucăţică de metal, pe nicio ramă a uşilor, pe niciun fragment din fosta caroserie şi nicăieri altundeva. Asta mi se păru ciudat.

În timp ce exploram locul faptei, două SUV-uri negre opriră în spatele meu. Fratele meu coborî dintr-una din ele. Fără sacou, fără cravată, cu mânecile cămăşii suflecate. „Ai un minut?”

M-am ţinut după cele două vehicule cu geamuri fumurii până am ajuns înapoi la cimitir. Bobby se dăduse jos şi mă aştepta. Împreună, am mers la mormintele părinţilor noştri. Rosco dădea târcoale fiecărei pietre funerare, urinând pe mai multe dintre ele. Inclusiv pe a tatălui nostru. Mi-am vârât în gură două pastile antiacid.

Bobby se uită la mine, apoi la morminte şi din nou la

mine. „A trecut multă vreme”.

„Da”.

Mama murise cu douăzeci de ani în urmă. Tata o urmase după câţiva ani. Locurile de veci el le cumpărase când se căsătoriseră, lucru care mie mi se părea de-a dreptul morbid. Nu fusese decizia mea ca tata să fie îngropat aici. Nu-l mai văzusem de la înmormântarea mamei.

Bobby mă întrebă, „Ai fost la el la înmormântare?”

„Nu”.

„Nici eu”.

Am privit amândoi la dâra gălbuie de urină, a lui Rosco, ce şerpuia pe nisip.

„Când l-ai văzut ultima oară?”

„În ziua când am înmormântat-o pe mama”.

„Serios?” Părea surprins.

Nu mai vorbisem cu fratele meu de foarte multă vreme.

„Când plecam de pe insulă, am oprit la o pompă, să-mi fac plinul la maşină. Evident, tata aflase despre înmormântare şi venise ca să-şi aducă ultimul omagiu, sau mai degrabă ca să scotocească printre lucrurile mamei, în speranţa de-a pune mâna pe ceva bănuţi. Am dat nas în nas cu el în pompa de benzină. El nu m-a recunoscut. Eram mai înalt, mai solid. S-a lovit de mine cu umărul şi a mormăit ceva furios, după care s-a dus să-şi alimenteze un Mustang decapotabil, vechi şi prăpădit ca vai de capul lui. Când m-am întors la pompă, el continua să bolborosească ceva jignitor la adresa mea, numindu-mă „derbedeu cu părul lung”. Mi-aduc aminte că am chicotit, iar el m-a întrebat ce-i aşa de caraghios. La care eu i-am răspuns, „Tu, bătrâne, tu eşti caraghios”.

Atunci s-a înfuriat şi mai tare şi a început să mă înjure.

Zicea că-mi arată el ce înseamnă respectul. Mi-am dat seama că n-avea habar cine sunt. I-am rupt maxilarul, i-am spart arcada stângă şi l-am lăsat acolo pe jos, în stare de inconştienţă. Ieşind din benzinărie, i-am azvârlit cheile de la maşină în canalul de scurgere de pe marginea şoselei”.

Bobby râse. „Şi te-ai simţit mai bine?”

„Nu prea”.

Se uită la mine cum mestecam ultima tabletă antiacid. „Încă îţi mai place laptele cu biscuiţi Oreo?”

„Da”, am zâmbit eu.

Îşi dădu jos ochelarii de soare şi îi plie. „Ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut?”

„Am avut şi zile bune, şi zile proaste. Tu?”

„La fel şi eu”. Fratele meu nu putea niciodată să mintă în faţa Mamei. „Ai nevoie de ceva?”

Am chicotit. „Acolo la voi, în Congres, n-aţi inventat încă maşina timpului?”

El zâmbi şi scutură din cap. „Încă nu”.

„Să-mi dai de ştire când o inventaţi”.

„Vei fi primul, promit”.

„Şi ai putea să le spui celor de la Asociaţia Veteranilor de Război să nu mă mai sâcâie cu insulina”.

„O să mă ocup de asta numaidecât”. Aruncă o privire spre mormântul proaspăt al lui Jake Gibson. „Crezi că Allie o să-şi revină?”

Am ridicat din umeri. „Acum doarme”.

„Cum ai aflat de cele întâmplate?”

„E o poveste lungă, dar, în două vorbe, am văzut fumul. Dar tu?” „M-a sunat ea”.

Am încuviinţat din cap. „Era normal”.

„Nu-i aşa cum îţi imaginezi”, zise el scuturând din cap.

„Adevărul este că m-a întrebat dacă nu ştiu cum ar putea să dea de tine. I-am spus că nu ştiu. I-am spus că, din câte ştiu, ai o cabană undeva în munţi, dar habar n-am dacă ai telefon…”

M-am uitat la piatra funerară de la căpătâiul Mamei. „Câteodată e mai bine dacă lumea nu poate da de mine şi…” am râs încetişor… „dacă eu nu pot da de ea”.

Bobby făcu semn cu capul spre cele două morminte. „Ar fi fost mândri”. „Ea, da”. Am scuipat pe jos. „Cât despre el, habar n-am ce anume l-ar fi făcut mândru”.

Bobby privea absent numele tatii de pe piatra funerară, cufundat în amintiri. „Ciudat cum ceva atât de mărunt îţi poate influenţa întreaga viaţă”.

Am dat din cap fără să spun nimic.

El înlătură cu mâna ghindele căzute pe mormântul mamei. „Ei bine… ea ar fi mândră”.

„De ce?”

„De tine şi de mine… că stăm aici şi vorbim. Iar eu sunt încă în viaţă”. M-am uitat atent la el. „Bobby, nu ţi-am dorit niciodată moartea. Nici măcar în zilele mele proaste”. Am tăcut câteva clipe, până când îşi ridică privirea la mine. „Încă mai trăieşti cu teama asta?”

El se uită ţintă la mine, apoi îşi abătu privirea în altă parte, continuând să mă privească însă cu coada ochiului. Ăsta era adevăratul motiv pentru care mă adusese aici. „Ar trebui să-mi fie teamă?”

„În călătoria mea «de maturizare» am învăţat un lucru: degeaba omori un om, asta nu-ţi va alunga suferinţa”.

Bobby mă privi îndelung, mai bine de un minut. „Eşti convins de ceea ce spui?”

Am dat din cap. „Absolut convins”.

El zâmbi. „Îţi aduci aminte când tatăl lui Allie a dărâmat uşa şi tu l-ai lovit cu o cheie franceză?”

„Iar tu l-ai muşcat de ureche, mai-mai să i-o smulgi de la loc?”

Am râs amândoi. Lucrul acesta ne surprinse, dar am preferat să nu comentăm, ci să ascultăm cum ecoul râsetelor se pierdea printre copaci. Când acesta se stinse, am continuat, „Vreme de şase săptămâni m-am hrănit doar cu paiul”.

„Asta e imaginea pe care o văd de câte ori mă gândesc la tine. Cum stai aplecat deasupra mamei ei. Protejând-o pe Allie. Privindu-l drept în ochi pe bătrânul ăla nebun şi beţiv şi înfruntându-l cu îndârjire”.

Am luat încă o tabletă antiacid. „Întotdeauna ai de plătit un preţ când lupţi pentru o cauză”.

El râse şi făcu semn spre pantalonii de pe el. „Pe mine m-a făcut să-mi schimb pantalonii”.

Am râs şi eu. „Imaginea mea despre tine este un pic diferită”, am zis, privindu-l printre gene.

„Nu sunt sigur că vreau să aud asta”.

„Tu alături de Allie, în biserică”.

Ştia la ce mă refer. „N-a fost unul dintre cele mai inspirate momente”. „Aici sunt de acord cu tine”. Am ezitat o clipă. „M-a durut enorm”. Trecură câteva secunde în tăcere. Când vorbi din nou, tonul lui era mai blând. „Obişnuiam să te caut prin mulţime. Pe fereastră. Pe aleile lăturalnice. În maşinile care treceau pe lângă mine. Eram convins că stai la pândă”.

„Şi aveai dreptate”.

„Credeam că sunt paranoic”.

„În Miami, când ai obţinut al doilea mandat. Mi-am luat

un apartament lângă al tău, la hotelul Biltmore. La ultimul etaj. Când ai ieşit pe terasă, noaptea la ora două, ca să vorbeşti la telefon, mă aflam la trei paşi de tine”. „Eram la o înălţime ameţitoare”.

„Şase ani mai târziu, erai maestru de ceremonii la o paradă Disney. Eu conduceam maşina ta prin mulţime. Aveam sub haină un pistol automat”. Bobby făcu ochii mari.

„Şi mai târziu, când ai ţinut un discurs la Muzeul Aerului şi Spaţiului din Pensacola, eram în boxa alăturată, la toaletă. Cu o coardă de chitară în mână”.

„Ce voiai să faci cu ea?”

Am ridicat din umeri. „O şmecherie pe care o ştiam”.

„Tot din călătoria ta «de maturizare»?”

Am încuviinţat din cap.

„Şi ce te-a oprit?”

Am ridicat din nou din umeri. „Acelaşi lucru care m-a oprit timp de patruzeci de ani. Acelaşi lucru care mă opreşte şi acum”.

Aruncă o privire fugară spre cei doi gealaţi ai săi. „Şi anume…”

„N-ar ajuta cu nimic. Nici pe mine, nici pe tine”.

„Eşti sigur?”

„Am oarecare experienţă în sensul ăsta”.

Bobby clătină din cap. „Jo-Jo?” Vorbea pe un ton blând, cu bărbia în piept. „Să nu subestimezi niciodată durerea celuilalt”.

M-am întors către el. Bodyguarzii făcură un pas înspre mine. El le făcu însă semn să stea pe loc. „Vorbeşti serios?” l-am întrebat.

El îşi feri privirea. „Da”.

Am aşteptat să se uite din nou la mine. „Adevărat?” îşi

frecă palmele una de cealaltă. „Da”.

Atunci am exprimat ceea ce amândoi simţeam. „Au fost nişte ani grei. Toţi am pierdut câte ceva”.

El încuviinţă. „Mai ales tu…”

Asta era ceva ce nu-mi mai spusese niciodată. „Ce te face să spui asta?” „Ţi-am citit dosarul”.

„Vrei să spui că există un dosar despre mine?”

El râse. „Nu în mod oficial. Decât cu autorizaţie. E ultra secret”.

„Cum ai făcut rost de el?”

„Sunt şeful Comitetului pentru Servicii Militare din Senat. Am acces la toate hârtiile pe care le vede preşedintele însuşi „Zâmbi. „Uneori le văd înaintea lui”.

„Ce ironie, nu ţi se pare?”

Dădu din cap. „Ba da”.

Am rămas tăcuţi preţ de câteva secunde. „Ar trebui să-l pui pe foc”.

El îmi puse mâna pe umăr. O ofertă de pace. Era prima oară când fratele meu mă atingea, după zeci de ani. „Mă bucur că te-am văzut, Joseph”. Nu era nicio urmă de ranchiună în vocea lui.

„Bobby?”

„Da”.

„Secretul tău e în siguranţă”.

Militarul de la Capitol Hill nu mai părea deloc milităros. „Nu te-aş condamna dacă ai decide să-l faci public”.

„Nu râvnesc la poziţia sau puterea ta. La ce m-ar ajuta? M-ar duce înapoi în timp?”

„Câteodată… nu, de cele mai multe ori, când stau la mine în birou, nu mă gândesc ce ar trebui să fac, ci mai degrabă mă întreb ce ai face tu”.

„Nu-i de mirare că ai atâţia critici”.

El râse.

Am ridicat o pietricică de pe jos cu vârful cizmei. „Bobby, trecutul nostru nu poate fi reconciliat, dar să ştii că nu te-am urât niciodată”.

„Niciodată?”

M-am uitat înapoi, în trecut. „Ura este o armă puternică. Dar ea devine neputincioasă atunci când vine vorba de descătuşarea inimii din lanţurile care o ţin captivă”.

Uitându-se la mine, Bobby îşi puse din nou ochelarii de soare. „Atunci cum se pot rupe lanţurile?”

Am privit în sus, spre cer, apoi la mormântul Mamei. „Nopţi de-a rândul mi-am imaginat cum te strâng de gât cu mâinile goale. Tot mai tare, până când îţi ieşeau ochii din cap. Până când simţeam că ţi-l frâng”.

„Şi ce te-a oprit?”

„Amintirea unei zile frumoase”. Mi-am încrucişat braţele pe piept. „Tu aveai nouă ani, eu, şapte. Alergam amândoi pe plajă. Fără tricouri, fără nimic în picioare. Cu pielea bronzată şi părul decolorat de la soare. La un moment dat tu ai găsit trei dolari şi am fugit aproape doi kilometri, până la magazin. Ne-am cumpărat”.

El mă întrerupse cu un zâmbet pe faţă. „O cutie de lapte şi nişte”.

„Biscuiţi Oreo”.

Bobby rosti încet, aproape în şoaptă. „O zi frumoasă, cu lapte şi Oreo”.

„Apoi ne-am întors acasă agale, pe plajă, sorbind lacomi din cutia de lapte, lingând crema dintre biscuiţi şi aruncându-i mai apoi în valuri, ca pe nişte discuri Frisbee… după aceea ne-am aşezat pe nisip, cu picioarele în apă, în

timp ce soarele asfinţea sub ochii noştri. O zi de neuitat, în care totul era bun şi drept pe lume şi noi n-aveam nicio supărare”. Am ezitat o clipă. „Ce m-a oprit a fost gândul, sau speranţa că într-o bună zi o să retrăim acele momente”.

El mă atinse pe umăr şi apoi plecă, lăsându-mă singur cu Mama.

17

În pofida tulburărilor de acasă, restaurantul Blue Tornado prospera în continuare. Domnul Billy avusese dreptate. Oamenii veneau de pretutindeni ca să şadă pe o bancă, să se joace cu picioarele în nisipul fierbinte, să soarbă o băutură rece şi să contemple soarele asfinţind deasupra Golfului. Afacerea se dublă, o dată, şi-ncă o dată, şi-ncă o dată. De la şase angajaţi crescu la doisprezece, terasele fură lărgite, felinarele şi lampioanele se înmulţiră. Se făceau aproape în fiecare seară focuri în aer liber. Printre dunele de nisip fură ridicate mai multe „căsuţe pentru luna de miere”, care erau ocupate mai tot timpul. La sfârşit de săptămâna locul era invadat de rochii albe, muzică live, creveţi proaspăt pescuiţi şi bacşişuri generoase. Dat fiind climatul zonei, Capul San Blas deveni o destinaţie de vacanţă consacrată. Complexul înflorea, pur şi simplu. Părinţii lui Allie stăteau pe o mină de aur. Şi, spre lauda lui, domnul Billy se ţinu departe de băutură. Pentru noi, Blue Tornado era cel mai fericit loc de pe Pământ. Eram izolaţi de restul lumii, care nu pătrundea în viaţa noastră decât prin intermediul poştei şi al uraganelor, din când în când.

După isprava mea eroică din camera lui Allie, doamna Eleanor prinse drag de mine şi îmi dădu libertate deplină,

să fac tot ce poftesc la Blue Tornado. Munceam acolo toată ziua. Debarasam mesele, spălam vasele, tăiam scânduri şi le prindeam în cuie, pentru extinderea teraselor, atârnam lampioane, trăgeam cablurile pentru microfoane, serveam la mese, înlocuiam butoaiele de bere când se goleau şi dădeam câte o mână de ajutor şi la bar, unde începuse să lucreze şi Bobby de o vreme. Fratele meu era făcut pentru munca asta, datorită firii sale prietenoase şi capacităţii sale ieşite din comun de a asculta aceeaşi poveste de o mie de ori. În timp ce el stătea la bar şi îi făcea pe oameni să se simtă bine, eu munceam din greu în culise. De cum se ivea o problemă, mică sau mare, treceam la treabă. Şi nu aşteptam să mi se zică ce şi cum să fac. Prin urmare, am învăţat să fac de toate şi câştigam bani cu carul.

Mi-am cumpărat prima maşină la vârsta de doar paisprezece ani. Un Ford vechi, o camionetă. Cu şase cilindri în linie şi cutie automată cu trei viteze. Am cumpărat-o de la cimitirul de maşini. Mama spunea că nu sunt în toate minţile, dar erau banii mei. Într-o săptămână am pus-o pe roate. Sau pe roţi, mai bine zis. După altă săptămână era complet recondiţionată. Şi, în fine, în a treia săptămână mergeam deja cu ea la cumpărături, împreună cu mama. Într-o zi tocmai ieşeam din magazin, când ne opri un bărbat. Acesta îi zise mamei, „N-ai vrea să vinzi camioneta asta?”

Ea se uită la mine. Eu l-am întrebat, „Cât îmi dai pe ea?”

Cu tot cu cheltuielile aferente, am rămas cu o sumă de bani de patru ori mai mare ca la început şi în scurtă vreme am învăţat să „schimb” maşinile. Dată fiind situaţia economică dificilă şi având în vedere că banca acorda credite preferenţiale adolescenţilor, oamenii făceau tot

posibilul să strângă cureaua, iar eu eram gata să-i ajut. Luam o maşină veche şi stricată, îi găseam defecţiunile, le reparam – sau le schimbam, după caz – şi apoi treceam la următoarea. Am ajuns să cunosc bine maşinile şi să pot depista rapid ce era-n neregulă cu ele. Sigur, citeam şi din manuale, ba chiar mi-am cumpărat un set de reviste de specialitate, dar dincolo de toate astea, aveam o înclinaţie nativă spre maşini şi motoare şi modul de funcţionare al acestora.

Allie era mereu prin preajmă. Deseori eram toţi trei – eu, Allie şi Bobby. Să răscolim nisipul de pe plajă era ca o vânătoare de comori pentru noi. Cu simţul afacerilor pe care îl moştenise de la taică-său, Allie începu să confecţioneze rame de oglindă îmbrăcate în scoici. Mama ei le atârna pe pereţi în căsuţele de pe plajă şi le vindea la restaurant.

Acolo, pe plaja de la Capul San Blas, am trăit tustrei cea mai fericită perioadă a vieţii noastre. Acolo nu aveam nicio supărare, niciun necaz, niciun motiv de tristeţe. Acolo nu mai contau nici domnul Billy, nici ştirile de la TV, nici lacrimile mamei, nici durerea zugrăvită pe chipul doamnei Eleanor, nici absenţa tatălui meu. De două ori pe zi, plaja se curăţa singură. Nu mai rămânea nicio urmă a zilei de ieri. Poate tocmai de-asta ne plăcea atât de mult.

În vara anului 1970, când am împlinit cincisprezece ani, mi-am cumpărat o maşină Corvette decapotabilă, fabricată în 1967, însă grav avariată. Toată vara am scotocit prin depozitele de fier vechi şi am reuşit să o refac în întregime. I-am schimbat partea din spate, cutia de viteze, frânele, scaunele, plafonul de pânză şi instalaţia electrică.

Una dintre celelalte bijuterii pe care le-am achiziţionat

de la fier vechi era o rablă de Monte Carlo. Se rostogolise într-un şanţ, izbindu-se de un stâlp de telefon. Nu mai rămăsese mare lucru din ea. În afară de motor, care era în stare perfectă. Spre marele meu noroc, tipul de la fier vechi nu-şi mai bătuse capul să se uite sub capotă, ca să-l verifice. Dacă ar fi făcut-o, nu mi-ar mai fi vândut maşina. Sub capotă era un motor Chevrolet de 5700 centimetri cubi. Denumirea tehnică era LT-1, care semnifica câteva lucruri: compresie mare, motor în V, evacuare supradimensionată, aspiraţie mărită, două carburatoare şi ax cu came special. În limbaj obişnuit asta însemna mai bine de 500 de cai putere, cu aspiraţie clasica. Adică fără compresor de supraalimentare. Băieţii de la atelierul auto erau în extaz.

Întrucât voiam să-i cunosc toate dedesubturile, l-am dezmembrat, bucată cu bucată, după care l-am asamblat la loc. Mai bine ca înainte. Apoi am montat frumuseţea aceea de motor cromat în Corvette-ul meu, am înlocuit transmisia de pe roţile din spate cu una de raliu, pe care am cuplat-o la o cutie de viteze în patru trepte Muncie şi am băgat-o pe mama în toţi sperieţii prima oară când am luat-o la o plimbare cu maşina.

La final, când am parcat pe aleea din faţa casei, îşi descleştă degetele de pe mânerul portierei, îşi desfăcu cu chiu cu vai centura de siguranţă şi zise, scuturând din cap, „Jo-Jo, ai reuşit s-o faci pe maică-ta să se scape pe ea de frică”.

Doar în prima lună, am primit mai multe de zece oferte pe maşină.

La începutul anilor ’70, ştirile de seară abundau în imagini cu băieţii noştri întorcându-se din război în sicrie înfăşurate în drapelul american. La fel ca restul poporului,

mama se uita la emisiunea lui Cronkite în fiecare seară la ora 6.30, fără excepţie, iar după aceea mă băga în pat şi mă săruta de noapte bună, cu buzele ude de lacrimi.

„Mamă, de ce plângi?”

Bobby era cu doi ani mai mare decât mine. Avea ochelari cu lentile groase şi îi plăcea foarte mult istoria. Creştea găini în grădina din spatele casei şi cu banii de pe ouă îşi cumpăra cărţi. Într-o noapte, când luna îşi revărsa lumina pe fereastră, Mama aruncă o privire spre patul fratelui meu. Părul blond-nisipiu îi era împrăştiat pe pernă, iar ochii i se mişcau cu repeziciune pe sub pleoapele închise. Alături de el, pe pernă, se afla[14]

Istoria popoarelor vorbitoare de limba engleză, a lui Winston Churchill.

Mama îşi şterse nasul cu un colţ al cearşafului meu, mă sărută pe frunte şi ieşi din camera noastră, trăgând încetişor uşa după ea. După aceea am început să fiu şi eu atent la emisiunea lui Cronkite şi am observat că acesta repeta mereu un anumit cuvânt: „recrutare”. Mă gândeam că o fi vorba de vreun curent de aer*, aşa că i-am întrebat pe băieţii de la atelierul auto. Aceştia îmi explicară despre ce era vorba. Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să pricep de ce plângea Mama.

Bobby se apropia de vârsta recrutării.

Era doar o chestiune de timp. El era la colegiu şi lucra la restaurant cu normă întreagă, trăind mereu cu teama recrutării în suflet. Am început să simt şi eu acea teamă.

În prima zi din ultimul nostru an de liceu, Allie se afla cu

---

14 Walter Leland Cronkite Jr. - jurnalist şi prezentator american de televiziune cunoscut pentru prezentarea între anii 1962-1981 a jurnalului televizat CBS Evening News pe canalul CBS News (n.tr.)

mine în Corvette, pe scaunul din faţă. Doamna Eleanor mă strânse de braţ. „Joseph?” Rareori se întâmpla să îmi spună pe numele meu adevărat.

„Da, doamnă”.

„Vezi cine e în maşină, lângă tine?”

„Da, doamnă”.

„Ştii că ea e singurul meu copil?”

„Da, doamnă”.

„Şi ştii că e tot ce am eu mai de preţ pe lumea asta?”

Abia auzeam ce spune, peste huruitul superb al motorului meu de cinci stele. „Da, doamnă”.

„Şi înţelegi că ea îmi spune totul, îmi spune absolut orice, da?”

Am încuviinţat din cap.

„Şi ştii ce înseamnă numerele alea negre de pe indicatoarele de la marginea drumului?”

I-am aruncat o privire atoateştiutoare. „Îţi dau de ştire pe care autostradă te afli”.

Ea îmi strânse braţul mai tare. „Nu la numerele alea mă refeream”.

Ştiam asta. Am zâmbit. Am accelerat motorul până la 5.000 de rotaţii pe minut. La ieşirea din toba de eşapament, montasem două ţevi drepte, fără amortizoare de zgomot. Am fost nevoit să răcnesc, ca să acopăr mugetul motorului. „O să fie-n regulă”.

Ea se lăsă cu spatele pe banchetă şi-şi încrucişă braţele pe piept. „Joseph?”[15]

Pe drumul acela de douăzeci de kilometri până la şcoală, vă dau cuvântul meu – şi Dumnezeu mi-e martor – că nu

---

15 în limba engleză, cuvântul „draft“ înseamnă şi recrutare, şi curent de aer (n.tr.)

am depăşit niciodată limita de viteză. Nici măcar o singură dată. Deşi în fiecare zi, fără excepţie, Allie îşi punea picioarele pe bord şi mergeam cu maşina decapotată, iar ea chiuia la nori şi cânta cât o ţinea gura melodia „Fortunate Son”, a celor de la Creedence Clearwater Revival.

Apoi veni ziua în care totul s-a schimbat.

18

Am ieşit de sub maşină şi Mama mă aştepta la uşă. Plângând. „Hai să facem o plimbare”.

Cum ei nu-i plăcea în mod normal să se plimbe cu maşina mea, mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Am condus spre capătul nordic al insulei, încetişor. Cu geamurile lăsate jos. Am parcat pe o dună mai înaltă, de unde se vedea oceanul.

Mâna mamei tremura. Ţinea în pumn o bucată de hârtie, mototolită şi udă de lacrimi. Parcă îi ardea sufletul hârtia aceea.

În ziua următoare, am găsit-o pe Allie pe plajă. Era seară, soarele asfinţise deja. Ea zâmbea, cu mâinile pline de colţi de rechin. Briza îi răvăşea părul. Pielea ei bronzată era scăldată într-o lumină aurie. Purta un maiou alb şi nişte jeans tăiaţi scurt. Părul negru i se decolorase pe la tâmple, datorită soarelui de vară. În anii grei care urmau, aveam să revăd întruna acea imagine a ei.

„Hei…”

Pricepu numaidecât, după expresia de pe chipul meu. Ochii i se umplură de lacrimi.

I-am dat la o parte părul din ochi. „Trebuie să plec o

vreme”.

Ea lăsă să-i cadă din mâini colţii de rechin, care se împrăştiară pe nisip. Ştiam că orice i-aş spune, nu puteam atenua lovitura. „Plec în California, cu Bobby. Poate o să fugim în Canada. Încercăm să scăpăm de război”. Am ţinut-o strâns în braţe, deşi ştiam că n-am cum să-i alung durerea. Inima ei era frântă.

Suspina pe umărul meu.

Pe la miezul nopţii am condus-o acasă şi am stat amândoi în faţa uşii. Plasa contra ţânţarilor era deschisă. Allie mă ţinea de mână, uitându-se la mine cu o privire imploratoare în ochii ei albaştri. Suferea cumplit. „O să te întorci la mine?”

Durerea din inima mea era insuportabilă. Abia de mai puteam respira. „Da”.

„Mai zi-mi”.

„O să mă întorc la tine”.

Îşi lipi fruntea de pieptul meu, plângând în hohote. „Îmi promiţi?”

Am privit în zare, la apele Golfului şi, luându-i mâna, i-am pus în palmă cheile de la lucrul pe care îl preţuiam mai mult decât orice pe lume. „Îţi promit”.

19

Ora nouă mă găsi cu aparatul de radio în poală, contemplând oceanul, cu Rosco alături. Undeva spre nord, ardea un foc pe plajă. În jurul lui se desluşeau nişte siluete negre. La fiecare câteva minute, câte un lampion cu o lumânare înăuntru se înălţa deasupra apei, iar briza îl înhăţa îndată şi îl purta până departe, spre vest, către

Texas. Le urmăream cu binoclul până dispăreau în zare, peste apele Golfului.

După un somn de aproape treizeci şi şase de ore, Allie se trezi şi apăru lângă mine. Îmi puse mâna pe umăr. „Pot să te rog ceva?”

M-am întors spre ea. Avea chipul odihnit.

Puse pe masă, în faţa mea, nişte hârtii ce păreau a fi documente oficiale. Ştampila se vedea clar la lumină. „Când ne-am căsătorit, am făcut asigurarea asta pe numele lui Jake. Am cumpărat-o pe firma lui”. Puse alături un carnet de cecuri, din care rămăseseră numai cotoarele. „Am plătit primele cu regularitate, până în prezent”.

M-am uitat pe prima foaie. Era o poliţă de asigurare de viaţă pe douăzeci de ani, în valoare de 500.000 de dolari. Glasul i se frânse şi îngână, mai mult şoptind, „Avea şi o clauză suplimentară. Pentru treizeci de dolari pe lună”. Răsfoi până la ultima pagină şi îmi arătă paragraful adiţional. „Aici scrie că suma se dublează dacă moartea survine în urma unui accident”. Apoi scoase certificatul de deces emis de şerif şi puse degetul pe cuvântul *accident*. Se frecă pe faţă cu palma. „Am sunat şi am programat o întrevedere”.

Voia să scape odată de toată povestea.

„Aşteaptă-mă să mă spăl puţin”.

Ne-am dus la oficiul naţional al companiei First General Life, din Tallahassee, unde, spre surprinderea mea, am fost conduşi la însuşi preşedintele companiei, Dawson Baker. Evident, moartea lui Jake şi natura morţii sale, mai cu seamă, avusese ecou până departe, mai departe decât ne-am fi aşteptat.

Dawson ne întâmpină în biroul său. „Cu ce să vă

servesc? Cafea? Apă?”

Tipul purta o cămaşă albă şi o cravată roşie, care se asorta cu covorul din birou, în vreme ce draperiile albastre se asortau cu dungulițele subţiri de pe costumul său. Tot mobilierul era din lemn masiv şi încăperea măsura pe puţin şaizeci de metri pătraţi. Biroul din spatele lui era înţesat cu poze de familie. Pe perete, într-o casetă de sticlă, era etalată o bâtă de baseball cu autograful vreunei celebrităţi. Deasupra biroului atârna o plăcuţă înrămată, cu un epolet din Forţele Armate Speciale. Nelipsita beretă, soră cu epoletul, era aşezată pe un raft de alături, într-o companie cât se poate de onorabilă: Steaua de Bronz, Inima Purpurie şi Crucea pentru Merite Deosebite.

Am luat loc, iar Dawson scoase un teanc de hârtii. „Poliţa lui Jake a fost plătită şi e validă. Toată Florida ştie ce s-a întâmplat, aşa că, după ce m-aţi sunat, am urgentat procedurile”. Îi întinse lui Allie o hârtie, iar ea o studie cu atenţie, clătinând din cap. Buza de jos îi tremura uşor. „Dar…” Răsfiră pe birou foile poliţei.

Dawson încuviinţă din cap şi îi înmână teancul de hârtii. Expresia de pe chipul său îmi dădu de înţeles că avea să urmeze ceva neplăcut.

„Jake a anulat această poliţă la trei luni după întocmirea contractului. A înlocuit-o cu asta…” Mai scoase o hârtie. „B & V pentru Peterbilt”.

Allie arăta ca lovită în moalele capului. Rosti încet, „B & V?”

El încuviinţă din cap. „Asigurare de bunuri şi viaţă. Cecul pe care îl aveţi acolo este pentru moartea accidentală şi pagube materiale, prevăzute în actul adiţional”.

Eram total nedumerit. La fel şi Allie. Ea se scărpină în

cap. „Aşadar „Luă în mână poliţa cu care venise. „Cu asta cum rămâne?”

„Jake i-a schimbat beneficiarul cu ăsta”. Ridică poliţa în favoarea Peterbilt.

„Deci asta nu-mi serveşte la nimic?”

El dădu din cap. „Exact”.

Allie începu să se enerveze. „Cu toate că am plătit primele de asigurare timp de aproape zece ani?”

Dawson nu era nici el încântat de situaţie. „Dacă vă consolează în vreun fel, aţi plătit, într-adevăr, dar nu pentru asigurarea de viaţă. Aţi plătit pentru asigurarea camionului”.

„Dar”.

El se uită la cotoarele carnetului de cecuri. „Vedeţi, aţi notat chiar şi numărul poliţei pentru camionul lui Jake pe cotoarele filelor cec”.

Ea compară numerele poliţei. Numărul de pe cotoare şi cel pe care îl trecuse ea pe filele cec coincidea cu numărul poliţei de asigurare pentru camion. Nu era cel de pe poliţa asigurării de viaţă. „Dar „Allie îşi frecă obrazul roşu de furie. Începu să pună lucrurile cap la cap, dar nu reuşea să priceapă imaginea de ansamblu. Ridică din nou asigurarea de viaţă. „Vreţi să spuneţi că poliţa asta nu există?”

Dawson nu răspunse imediat. „Vă spun că iniţial, dumneavoastră şi Jake aţi semnat o poliţă de asigurare de viaţă, pe care el a anulat-o mai apoi, la trei luni după semnare”. Scoase altă hârtie din teancul de pe masă. „Pe hârtia asta apare atât semnătura dumneavoastră, cât şi a lui, cu tot cu martori, care atestă anularea poliţei anterioare şi înlocuirea ei cu cealaltă poliţă, care îi asigura camionul. Cotoarele carnetului de cecuri, numărul pe care l-aţi trecut

pe filele cec şi poliţa lui Jake confirmă lucrul acesta”. Ea aruncă o privire pe hârtia respectivă. „Nu-mi aduc aminte să fi semnat asta”.

Dawson luă hârtia. „E semnătura dumneavoastră?”

„Aşa se pare, dar nu-mi amintesc să fi semnat”.

Atunci el scoase trei recipise poştale. „V-am trimis acasă trei notificări, cu confirmare de primire, oferindu-vă amândurora opţiunea de a reface poliţa respectivă, în termen de nouăzeci de zile”. Scutură din cap şi rosti încet, „N-am primit niciun răspuns”.

Allie cedă brusc; începu să bată în podea cu piciorul stâng şi se făcu livid la faţă. „Aşadar soţul meu nu avea nicio asigurare de viaţă la voi?” „Doamnă Gibson, îmi pare rău. Sunt conştient că e total neaşteptat pentru dumneavoastră, dar tot ce aveţi la noi este o poliţă de asigurare a camionului lui Jake”. Îşi alese cu grijă cuvintele. „Nu a vieţii lui”.

Allie privea absentă la peretele din faţa ei. Într-un târziu se întoarse spre el. „Ei bine, dacă tot am plătit asigurarea pentru camionul ăla, care acum e complet distrus, bănuiesc că suntem de acord în privinţa asta, n-ar trebui să primesc o despăgubire?”

Dawson dădu din cap întristat. „Ba da, dacă Jake ar fi fost la volanul camionului asigurat”.

Allie se făcu şi mai livid. „Ce vreţi să spuneţi?”

Dawson scoase mai multe fotografii cu camionul ars şi sfărâmat de stânci. „Ăsta nu e camionul pe care l-aţi asigurat”.

Allie împinse la o parte fotografiile cu un gest nervos. „Bineînţeles că ăsta e. Jake era la volan doar”.

„Da, doamnă, Jake era la volan. Dar nu e un camion

Peterbilt. E un

Mack. Potrivit iniţialelor ştanţate pe caroserie şi altor inscripţii descoperite de anchetatorii noştri la locul accidentului” Dawson puse degetul pe anumite fotografii – „era un camion mai vechi, marca Mack, care nu făcea obiectul poliţei dumneavoastră. Şi nu era asigurat, în consecinţă”.

Lui Allie îi tremurau mâinile. Se ridică de pe scaun, îşi îndesă hârtiile în poşetă şi ieşi din birou. Când am ajuns la maşină, se duse mai încolo, pe iarbă şi, aplecându-se, începu să vomite. În mai multe rânduri. Până nu mai avu ce să dea afară din ea.

În cele nouăzeci de minute, cât dură drumul înapoi la Capul San Blas, nu vorbirăm mai deloc. Am dus-o la căsuţa de pe plajă, convins că nu vrea decât să se bage în pat şi să-şi tragă pătura peste cap, dar când se dădu jos din maşină, am văzut-o îndreptându-se spre restaurant, ca o săgeată. Descuie uşa şi merse direct la bar, de unde scoase o sticlă prăfuită de cognac, îşi turnă într-un păhărel şi-l dădu pe gât dintr-o suflare. Apoi încă unul. Şi încă unul. În cele din urmă se uită la mine. „Nu-mi aduc aminte să fi semnat hârtia aia”.

Am rămas tăcut.

Încă un păhărel. „Niciodată”. Aruncă o privire în jurul ei. „L-am pierdut. Pentru totdeauna”. Fără o vorbă, se întoarse la căsuţa ei şi trânti uşa după ea.

Eu am rămas pe plajă, scărpinându-l pe Rosco după ureche. Ceva mă sâcâia în toată povestea asta cu asigurarea. Îl credeam pe Dawson, ştiam că spune adevărul. Dar nu eram sigur că ne spusese *tot* adevărul.

Am căutat în telefonul lui Allie şi am format un număr.

El îmi răspunse după al treilea ţârâit. „Alo?”

„Bobby, eu sunt. Înainte să ne despărţim, m-ai întrebat dacă nu mă poţi ajuta cu ceva. Cred că ar fi ceva”.

I-am spus de ce aveam nevoie şi el rămase tăcut câteva secunde. În cele din urmă, zise, „Dă-mi câteva ore. Poate chiar o zi”.

„Mulţumesc”.

„Jo-Jo?” spuse el, înainte să apuc să închid.

Ştiam ce vrea să mă întrebe şi avea dreptate s-o facă. „Da”.

„Să presupunem că ai dreptate. Dar, gândeşte-te... Eşti sigur că vrei să afli asta?”

Politica îl învăţase să gândească în avans, cu doi-trei paşi înainte. Să cântărească bine consecinţele unei anumite decizii. „Nu, nu sunt sigur. Sincer, aş prefera să greşesc. Dar am senzaţia că nu greşesc”.

„Ţinem legătura... Ar fi bine să-mi dai numărul tău”.

Socoteam că Allie avea să doarmă câteva ore, aşa că m-am întors în Tallahasscc. Nu ştiam dacă aveam să-l mai găsesc pe Dawson Baker. Probabil că avea un program foarte încărcat, dar mie nu-mi trebuiau mai mult de şaizeci de secunde. Am urcat cu liftul la etajul al şaselea şi am vorbit cu recepţionera, care o sună pe secretara lui. Aceasta ieşi în întâmpinarea mea. „Îmi pare rău, domnule Brooks. Domnul Baker este ocupat tot restul zilei”.

„Doamnă, vă rog să-i spuneţi totuşi că am venit. Am nevoie doar de-un minut. Atâta tot”.

Femeia scutură din cap. „Îmi pare rău. Aş vrea să vă pot ajuta. Dacă doriţi să vă faceţi o programare pentru mâine sau pentru săptămâna viitoare...” „Nu, mulţumesc”.

Cu aceste cuvinte, secretara se întoarse în biroul ei. În

timp ce eu stăteam acolo încurcat, recepţionera mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie, o întoarse cu faţa în jos şi o lovi uşor cu pixul. Pe hârtie scria *Governor's Course*. *2*: *30 ora ceaiului*.

Am apăsat pe butonul de lângă lift, spunând, „Mulţumesc".

Clubul Governor's Course nu fu greu de localizat. Pe Dawson l-am găsit pe terenul de golf. Mă văzu şi el şi aşteptă să mă apropii, sprijinindu-se în crosa de golf. Mă studia prin lentilele întunecate ale ochelarilor de soare. Era mai tânăr decât mine cu vreo zece ani. Nu părea prea surprins că venisem după el. Dacă mai devreme, în birou, avusese un ton blând şi politicos, acum nu mai era la fel. „Cu ce pot să vă ajut?"

„Unde aţi obţinut medalia Inimă Purpurie?"

Întrebarea îl luă prin surprindere. „Într-un loc unde nu ar fi trebuit să fim. Ştiţi ceva despre medalia asta?"

„Am şi eu câteva".

Replica mea îi trezi interesul. Îşi scoase ochelarii. „Unde le-aţi căpătat?" „Am participat la patru misiuni de luptă. În Laos, de obicei. Sau pe rutele de aprovizionare a trupelor lui Ho Chi Minh[16]".

Se uită la ceas. „Îmi pare sincer rău pentru situaţia dumneavoastră". Am făcut un pas spre el. „Sunt conştient că vă aflaţi într-o poziţie ingrată şi nu puteţi să ne spuneţi mai mult, dar… ne ascundeţi ceva?"

Se folosi de lama crosei pe care o ţinea în mână ca să tragă spre el o minge, din grămada aflată în faţa lui. Se aplecă apoi asupra mingii şi, legănându-se încet, o lovi cu

16 Ho Chi Minh - preşedintele Republicii Populare Vietnam, susţinător al trupelor comuniste în războiul cu SUA (n.tr.)

putere, azvârlind-o cam la 175 de metri depărtare. Când mingea ateriza, luă alta din grămadă şi, îndreptându-se de spinare, se uită la mine.

„Jake Gibson mai avea cumva o poliţă de asigurare de viaţă, cu un alt beneficiar decât Allie?”

El nu răspunse.

„Nu simt expert în domeniu, dar am impresia că Allie, în calitate de soţie a lui Jake, poate angaja un avocat care să vă oblige să răspundeţi la întrebarea asta”.

Îşi scoase şapca de pe cap. „Ce aveţi de câştigat din povestea asta?” „Sincer, am mai mult de pierdut decât de câştigat”.

„Atunci de ce faceţi asta?”

Am privit în zare preţ de câteva clipe, apoi m-am uitat din nou la el. „La un moment dat în viaţă am făcut nişte lucruri de care nu sunt mândru. Uneori îmi spun că, făcând un bine cuiva, o să reuşesc să uit tot răul acela”. „Şi aţi reuşit până acum?”

Am scuturat din cap. „Nu”.

Trase altă minge spre el, cu ajutorul crosei. Îşi cântări cuvintele înainte să vorbească. „Când aţi plecat de la mine de la birou, aţi uitat nişte hârtii. Am s-o sun pe secretara mea să vi le pregătească”.

Aveam senzaţia că răspunsul se afla în hârtiile cu pricina. I-am întins mâna. „Mulţumesc”.

M-am întors la sediul companiei First General, unde recepţionera îmi ieşi în întâmpinare cu un plic în mână. L-am vârât sub braţ şi, odată ajuns în maşină, am început să-i studiez cu atenţie conţinutul. Foaie cu foaie. Primele trei erau recipisele poştale. A patra era un act care atesta o schimbare de adresă. Era datat la o lună după semnarea

poliţei. Jake solicitase schimbarea adresei de corespondenţă din Capul San Blas, unde locuiau el şi Allie, undeva în Carolina de Nord. Nu pricepeam nimic din toate astea, însă apoi am văzut pe recipisele poştale că toate cele trei notificări fuseseră trimise în Carolina de Nord.

În timp ce mă întorceam la Allie, îmi sună telefonul. Era Bobby. „Ai cumva un smart phone?”

„Nu. Am din ăla cu clapetă”.

„Unde eşti?”

„Acum plec din Tallahassee”.

„Cumpără-ţi un smart phone. Unul cu ecran mare şi acces la Internet. Dă-mi un mesaj de pe noul număr de îndată ce-l ai”.

„Ai descoperit ceva?”

„Hai, scrie-mi cât de repede”.

Mergând spre sud pe autostrada 319, am oprit la un magazin şi am cumpărat un telefon cu cartelă. Avea ecranul atât de mare încât semăna cu o tabletă. Când l-am întrebat pe vânzător dacă oamenii chiar îşi ţin chestiile astea în buzunar, şi-l scoase pe al lui, drept dovadă. Mă învăţă să trimit mesaje, să navighez pe Internet şi să mă folosesc de hărţi. Se lansă apoi într-o adevărată dizertaţie despre reţelele sociale, aşa că i-am mulţumit şi, după ce am plătit, am părăsit magazinul. Trecuse cam o oră de când vorbisem cu Bobby când i-am trimis mesaj de pe noul număr. Peste treizeci de secunde, am auzit un bipăit. Apoi încă unul.

Am citit mesajul de la Bobby: *Un pic neclară*, *dar nu uita că e făcută de la o înălţime de 140 kilometri deasupra pământului*. Am deschis fişierul video ataşat, care se încărcă numaidecât. Am apăsat pe „play” şi am văzut o şosea întunecată, şerpuind pe marginea oceanului. Doar

atât se vedea. După patru secunde, din partea dreaptă a ecranului apăru un obiect mişcător, care înainta pe şosea, înspre curbă. Obiectul era lung şi subţire; farurile luminau porţiunea de şosea din faţa sa şi, cum obiectul cu pricina înainta pe şosea, am presupus că era camionul lui Jake. La un kilometru de curbă şi de zidul de stâncă, cisterna viră pe cealaltă bandă, cea de sens opus. În clipa aceea, farurile altei maşini se iviră din faţa şoferului. Se apropiară vertiginos şi, în secundele următoare, uşa camionului se deschise, iar şoferul sări în a doua maşină, care părea a fi un Jeep decapotat. Jeepul încetini, o coti la stânga pe un drum noroios şi dispăru din imagine cam în acelaşi moment în care camionul lui Jake se izbi de stânci, iar ecranul fu invadat de o flacără mare, albă.

Nu-mi venea să cred ce vedeam.

M-am întors la locul accidentului, mergând pe acelaşi drum ca Jake şi ca Jeepul din imagine. La patru sute de metri de locul impactului, un drum noroios o lua la stânga, şerpuind printre copaci şi mai apoi făcea un viraj de 180 de grade, revenind pe şoseaua cu două benzi care deservea insula.

Pe când stăteam pe marginea şoselei, clătinând din cap, telefonul bipăi pentru a treia oară. Era Bobby, din nou. *Ăsta e un film înregistrat de camerele video care supraveghează traficul spre şi dinspre insulă*. *Avem o „bază de informaţii" pe insulă*. *De ani de zile*. *Fără ea*, *imaginile astea n-ar exista*.

Am apăsat pe „play" şi în filmuleţul de două secunde am văzut cisterna lui Jake, urmată îndeaproape de un Jeep de culoare deschisă – cu plafonul coborât – care o coti la dreapta, pe insulă. Din spate se vedea doar şoferul. Nu era

niciun alt pasager. Mai departe, se vedea cum farurile din spate ale Jeepului şi ale cisternei dispăreau la vreo doi kilometri mai jos, pe şosea. Filmuleţul se oprea aici, iar ceasul din josul ecranului sărea cu câteva minute înainte. În timp ce secundele se scurgeau rapid, în depărtare izbucni brusc o flacără uriaşă, albind tot ecranul. Din nou, filmuleţul se întrerupse şi ceasul sări cu patru minute înainte, când de undeva din depărtare se ivi o pereche de faruri, care se apropiau tot mai mult. Farurile proiectau un con îngust de lumină, specific Jeepurilor. După câteva secunde, Jeepul se opri la lumina roşie a unui semafor. Acum erau doi oameni înăuntru. Din cauza reflexiei, nu-mi dădeam seama dacă erau bărbaţi sau femei. Le vedeam doar siluetele. Filmuleţul continua cu Jeepul virând la stânga, spre portul Saint Joe şi etalându-şi partea din spate, fără plăcuţă de înmatriculare.

Am rămas gânditor pe marginea şoselei, clătinând din cap nedumerit.

20

Allie şedea pe un scaun şi se uita la ocean când m-am întors la ea.

N-am pierdut timpul. Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat lângă ea. „Trebuie să-ţi arăt ceva”.

Pe chipul ei se aşternu uimirea când mi-am scos noul meu telefon inteligent. Dar surpriza maximă veni când am apăsat pe „play”. Am întors telefonul pe orizontală, ca să măresc imaginea. Apăru camionul lui Jake, şi imediat după aceea Jeepul. Apoi şoferul camionului sări în Jeep şi cele două vehicule se despărţiră. La câteva secunde după aceea urmă explozia.

Vedeam că se căznea să priceapă, aşa că i-am mai pus o dată filmuleţul. Apoi i-am arătat imaginile înregistrate de camera de supraveghere a traficului, unde se vedea clar că în Jeep se afla o singură persoană, după care – imediat după explozie – în maşină erau două persoane.

Allie era complet nedumerită. „Cum? Ce înseamnă asta?”

M-am lăsat pe spătarul scaunului. „După părerea mea, înseamnă că Jake Gibson şi-a înscenat propria moarte”.

„Ce?” Simţea că îi vâjâie capul. „De ce?”

„N-aş putea să-ţi răspund la întrebarea asta”. Am scos plicul. „Mai e ceva”. Am răsfirat cele patru hârtii la mine în poală. „Ăsta e un formular pentru schimbarea adresei, folosit de compania de asigurări. A fost depus de Jake la o lună după semnarea poliţei, acum zece ani. Noua adresă solicitată de el se află într-un oraş din Carolina de Nord. Întâmplător, e la vreo oră distanţă de cabana mea. Şi e aproape de autostrada interstatală, aşa că lui Jake nu-i era greu să ajungă acolo cu camionul lui”.

Lui Allie îi era foarte greu să asimileze ceea ce auzea.

„Cred că Jake a semnat împreună cu tine contractul de asigurare, după care a schimbat beneficiarul poliţei, numind o persoană din Carolina de Nord, unde a optat, de asemenea, să i se trimită corespondenţa legată de poliţa respectivă; totuşi, te-a lăsat pe tine să plăteşti în continuare o poliţă care nu-ţi mai aparţinea. Dacă vei angaja un avocat, cred că o să-ţi confirme teoria mea. De asemenea, cred că vei descoperi că Jake locuia de o bună bucată de vreme în Carolina de Nord”.

Allie răsfoi hârtiile. „Ei bine, şi cine e persoana asta din Carolina de Nord?” îmi venea greu să-i răspund. „Bănuiesc

că prima lui soţie”.

„Ce?!” Buza de jos începu să îi tremure şi izbucni în plâns, dar de data asta nu de amărăciune, ci de furie. „Dar de ce…? Ce-ar fi putut…?”

„Nu am răspunsuri la întrebările astea. S-ar putea să greşesc, dar cred că Jake era căsătorit când te-a cunoscut pe tine şi în tot timpul ăla când tu credeai că e prin ţară cu camionul, el se întorcea acasă probabil, în Carolina de Nord”.

Vocea i se schimbă. „La cealaltă nevastă?”

„Da”.

„Dar… asta e de neconceput. De ce să joace teatru atâţia ani?”

„Îţi pot da un milion de motive”.

Ea se uită la hârtiile din faţa ei. „Deci, asta am ajuns. O văduvă îndureratăă, răvăşită la gândul că el a murit în flăcări şi că ultimele cuvinte pe care i le-am adresat au fost pline de venin. Când, de fapt, el trăieşte bine mersi, cu cine ştie ce pipiţă, în alt stat”.

Am încuviinţat din cap. „Cu un milion de dolari în cont”.

„Dar… asta înseamnă că a premeditat toată povestea. Ticălos nenoro „Am dat din cap. „Cu mai bine de zece ani în urmă. Şi mai gândeşte-te la ceva. De câte ori a mâncat Jake la Blue Tornado înainte să aveţi o relaţie?” Ea ridică din umeri. „De vreo zece ori. Poate mai mult”.

„Şi stătea la motel?”

„Da”.

„De ce ar face un şofer de camion un asemenea ocol de la autostradă, doar ca să mănânce, când asta îl costă şi timp şi bani?”

Allie scutură din cap. „Doar dacă scopul lui era să

găsească o femeie ocupată până peste cap cu munca ei, care nu mai plecase de pe insulă de mulţi ani şi nu mergea niciodată nicăieri în vacanţă. Aşa încât să nu aibă ocazia să afle ce nemernic mincinos era el”.

„Cred că Jake căuta pe cineva exact ca tine, şi te-a găsit”.

„Exact ca mine? Adică o proastă?”

„Mai degrabă *naivă* şi *credulă*, aş zice eu”.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului, scuturând din cap. „Cum putem să îl găsim?”

I-am fluturat prin faţa ochilor recipisele poştale.

21

Am străbătut cu maşina oraşul Tallahassee şi, pentru că îmi plăcea să conduc pe drumuri laterale, am rămas pe şoseaua 319 până în Moultrie, apoi am virat spre nord, pe şoseaua 33, până în Sylvester şi în cele din urmă am intrat pe autostrada 1 – 75, la Cordele. Poate că Allie încerca să-şi abată gândurile de la ceea ce avea să urmeze. Nu sunt sigur de asta, însă când am ieşit din Capul San Blas, spuse, „M-am bucurat să-l văd pe Bobby”.

Am încuviinţat din cap. „Şi eu m-am bucurat să-l văd treaz”.

„Voi doi vorbiţi vreodată?”

„Te referi în general, în afară de înmormântarea lui Jake?”

Ea îşi încolăci o şuviţă de păr în jurul degetului. „Da”.

„Nu. N-am mai vorbit de la înmormântarea Mamei”.

„A trecut multă vreme de-atunci”.

„Da”.

Ea continuă discuţia pe acelaşi subiect. „Arăta îmbătrânit. Îi stătea bine în costum, cu bodyguarzii ăia arătoşi lângă el”.

„Poate că şi-a găsit, în sfârşit, locul în lumea asta”.

Ea se întoarse spre mine. „Eu l-am sunat”.

„Mi-a spus”.

„Ţi-a spus că te căutam pe tine, de fapt?”

„Da”.

„Mi-a zis că nu ştie cum să dea de tine. Se pare că a reuşit, până la urmă”.

„De fapt, nu el a dat de mine”.

Ea păru surprinsă. „Atunci cum de ai ajuns pe insulă?”

I-am spus totul. Începând cu furtuna de pe munte, de la cabană. Despre Gabriella, Diego şi Cătălină. Despre fratele acesteia, despre parcul de rulote şi despre coloana de fum pe care o văzusem pe şosea.

„Deci nu Bobby te-a sunat?”

„Nu”.

„Şi ai venit acasă doar pentru că ai văzut o dâră de fum?”

Am încuviinţat din cap.

„Probabil că Jake nu s-a aşteptat niciodată la una ca asta”.

„Mai spune-mi despre el. Şi ia-o de la început”.

Atunci ea îmi descrise ultimii zece ani din viaţa ei. Cum el nu era aproape niciodată prezent. Erau căsătoriţi doar pe hârtie. Nu avuseseră niciodată o vacanţă împreună. El lipsea de acasă câteva luni de-a rândul. O suna o dată la câteva zile. Cu timpul, doar o dată pe săptămână.

Îmi spuse, „în zece ani de căsnicie cred că a stat acasă cam un an în total. Poate şi mai puţin de-atât. Camionul ăla

îi aducea bani doar cât timp era la volan, aşa că era mai mereu pe drumuri. Dar chiar şi când era acasă, de fapt nu era prezent. Vreo trei sau patru ani nu cred că am dormit în acelaşi pat. Ba şi mai mult. Ne jucam doar «de-a căsătoria». Cam asta-i tot…”

„Şi cum a fost cu telefonul ăla din noaptea în care a murit?”

„Eram turbată de furie. I-am spus nişte cuvinte îngrozitoare. Cuvinte pe care n-ar fi trebuit să le rostesc”. Şovăi o clipă. „Dar acum, când ştiu ceea ce ştiu, îmi pare rău că nu i-am zis mai multe”.

Pe geamul maşinii vedeam derulându-se peisajul regiunii de sud a Georgiei.

„După ce am închis telefonul, el *a încercat* – mimă în aer ghilimelele de rigoare – „să ajungă acasă. Aşa obosit cum era. Restul îl ştii”. Îşi rupse cu dinţii o bucăţică de piele de la unghie şi o scuipă pe jos. „Probabil că dormise în patul celălalt, cu cealaltă nevastă şi era cât se poate de in formă când a sărit în Jeepul ăla”.

„Ce plănuiai să faci cu banii de pe asigurare înainte să afli că nu există, de fapt?”

Ea râse. „Să-mi plătesc datoria la bancă. Să redeschid restaurantul. Şi căsuţele de pe plajă”.

„Încă ţii la locul ăsta?”

„E singurul lucru pe care ştiu să-l fac. Ştiu cum să mă ocup de el şi să-i fac pe oameni să se simtă bine aici. Îmi place să-i văd zâmbind şi să le aud râsetele. Întotdeauna mi-a plăcut asta. Tata avea multe cusururi, dar avea şi o calitate: credea din tot sufletul că oamenii vor veni de pretutindeni ca să stea pe plajă, să admire oceanul şi să mănânce ceva bun. Locul ăsta are ceva magic, îţi insuflă o

pace lăuntrică inexprimabilă. Şi cred că tata avea dreptate”. Se uită la mine. „Cred că la un moment dat şi tu erai de aceeaşi părere”.

„E adevărat, aşa credeam şi eu”.

„Pot să te întreb ceva?”

„Sigur”.

„Şi te rog să-mi spui adevărul”.

„Da”.

„Îmi promiţi?”

„Da”.

„Ce ţi s-a întâmplat?”

„La care parte a vieţii mele te referi?”

Ea se lovi uşor în piept. „La partea legată de mine”.

„Păi, cu vreo patruzeci şi cinci de ani în urmă, am plecat în vacanţă la douăzeci de mii de kilometri distanţă”.

Ea mă întrerupse. „Mi-ai spus atunci că pleci în California”.

„Te-am minţit”.

„De ce?”

„Pentru că nu voiam să-ţi faci griji”. Am şovăit o clipă. „Dar oricum, nu contează, pentru că după doi ani, când m-am întors, tu erai îmbrăcată în rochie de mireasă şi te măritai cu fratele meu”.

Ea îşi frecă palmele una de alta, închizând ochii pentru câteva secunde. „Da… aşa am făcut. Dar… tu ai dispărut. N-ai mai dat niciun semn vreme de doi ani. Aveam nevoie de cineva lângă mine”.

Am încercat să clarific situaţia. „Ei bine… cred că puteai alege pe altcineva decât pe fratele meu mai mare”.

Ea se aplecă spre mine. „Tânjeam după un semn de la tine. Nicio scrisoare. Nimic. De ce?”

„Mi-ar fi destul de greu să-ţi explic”.

„Încearcă, totuşi”.

„Dacă muream, şi erau mari şanse să se întâmple asta, nu voiam să mi te imaginez stând lângă mormântul meu cu un teanc de scrisori ude de lacrimi. Dacă tot nu ţi-am lăsat nimic, îmi doream măcar să te poţi lega de altcineva. Voiam să-ţi fie mai uşor în caz că n-aveam să mă mai întorc”. „Mi-ar fi plăcut să ştiu lucrul ăsta pe vremea aia”.

„Chiar şi atunci când m-am întors acasă, n-ai mai fi vrut să ai de-a face cu mine”.

„Dar ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut? Pe unde ai fost?”

Am râs. Un lucru pe care nu-l făcusem multă vreme. „E o poveste lungă, care te-ar plictisi. Şi în mare parte, nu sunt mândru de ea”.

„Te doare să vorbeşti despre asta?”

„În unele privinţe, da”.

Îmi puse mâna pe braţ. „Povesteşte-mi”. Apoi îşi rezemă picioarele de bord şi îşi lăsă capul pe tetieră. Vântul care intra pe geamul deschis îi răvăşea părul. „Jo-Jo, vreau să ştiu cum a fost viaţa ta”.

Mi-am pus ambele mâini pe volan. „De unde să încep?”

„Din 15 septembrie 1972”.

Mi-am mijit ochii. „Aproape cea mai tristă zi din viaţa mea”.

„Care a fost cea mai tristă?”

„Ziua în care te-ai măritat cu fratele meu”.

„Nu vrei nicicum să uiţi de asta, nu?”

„Păi, cred că ar fi bine să vorbim şi despre subiectul ăsta”.

Din nou, îşi încolăci o şuviţă de păr în jurul degetului, abătându-şi privirile în altă parte. „Am vorbit deja. A fost

cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată. Sau, în lumina noilor evenimente, poate e pe locul al doilea. Dacă asta te consolează în vreun fel, am avut parte de două căsnicii ratate, lipsite de dragoste şi afecţiune”.

Discutam cu lejeritatea unor copii, de parcă eram cu patruzeci şi cinci de ani mai tineri.

„Am avut doar doi bărbaţi”.

Mi-am ridicat mâna. „Şi închipuie-ţi că eu nu mă număr printre ei”.

Ea zâmbi. „Adevărat. După cum spuneam, am avut doar doi bărbaţi şi niciunul nu mă tulbura cum o făceai tu pe vremuri, când mă ţineai de mână. Sau când mă sărutai”. Şovăi o clipă. „Tu ai fost căsătorit vreodată?” „Nu”.

„Dar îndrăgostit, ai fost?”

„Da. De două ori”.

„Când?”

„O dată când eram tânăr”.

Ea zâmbi şi se jucă mai departe cu părul.

„A doua oară mai târziu, la câţiva ani după ce m-am întors în ţară”. „Ea de unde era?”

„Din Europa. Era cântăreaţă”.

„Şi ce s-a întâmplat?”

„Războiul”. Am ridicat din umeri. „N-a ţinut”.

Ochii ei erau umezi când vorbi din nou. „Când te-ai întors în ţară… de ce nu ai venit aici?” O lacrimă i se prelinse pe obraz. „Aşa mi-ai promis”.

Mi-am strecurat mâna într-a ei. Am condus în tăcere câteva minute, încercând să-i ofer un răspuns. „Eram într-o stare deplorabilă… văzusem atâtea orori care mă bântuiau… încercam să mi le alung din minte, dar nu izbuteam. Nu-mi doream nimic mai mult decât să fiu cu

tine. Însă nu voiam să te simţi obligată să-mi fii alături”.

Ea se întinse spre mine şi-mi puse degetul pe buze. „Dar dacă îmi doream să fiu alături de tine?”

„Nu mai eram bărbatul care plecasem. Eram un butoi cu dinamită şi nici măcar eu nu puteam anticipa când aveam să explodez. Chiar şi în ziua de azi mă bântuie amintiri şi imagini pe care nu pot să le controlez. Trebuie să mă crezi. Când m-am întors, o mare parte din mine murise. Acea parte care avea legătură cu *simţămintele* fusese nimicită. Literalmente. Am aterizat în California, unde studenţii de la Berkeley[17] mă scuipau prin gard. Aruncau în mine cu fructe stricate. Şi nu puteam să înţeleg lucrul ăsta. Îmi petrecusem doi ani de zile încercând să opresc măcelul, şi oamenii ăştia pe care nici măcar nu-i cunoşteam mă înjurau în timp ce coboram din avion. M-am uitat în jurul meu şi m-am întrebat, *Ce se întâmplă cu lumea asta*?

„Câteva zile am fost reţinuţi într-o hală uriaşă, ca să raportăm tot ce făcuserăm. Cei din conducerea armatei voiau să afle ce ştiam. Majoritatea camarazilor mei au fost lăsaţi să plece a doua zi. Pe mine încă mă interogau după două săptămâni. Voiau să mă trimită din nou pe front. Le-am zis, «Nu, mulţumesc. Mi-am făcut datoria.» Tot ce-mi doream, singurul gând care m-a ajutat să supravieţuiesc în infernulă la, era gândul că o să mă întorc la tine. Că o să-mi petrec toată viaţa alături de tine. Că o să ne plimbăm din nou pe plajă, unde tu şi valurile o să spele toate ororile din sufletul meu. Până la urmă, mi-au dat drumul. M-am uitat pe geam şi puştii ăia continuau să ţipe la mine de după gard. L-am întrebat pe comandantul meu, «Trebuie să mai

17 Universitatea Berkeley - fondată în anul 1868, este una dintre cele mai prestigioase universităţi din lume, având sediul în California (n.tr.)

port uniforma când plec de aici?» La care el mi-a zis, «Poţi ieşi pe uşa asta cum vrei tu.» Aşa că mi-am aruncat uniforma la gunoi. La fel şi medaliile, pe toate. Mi-am aruncat la gunoi toate lucrurile care avea legătură cu armata şi am ieşit pe uşa din spate îmbrăcat în haine civile”.

Uitându-mă în oglinda retrovizoare, am văzut o maşină Corvette decapotabilă, nou-nouţă, apropiindu-se şi mai apoi depăşindu-ne pe banda din stânga. Un cuplu de tineri cu pielea bronzată. Râzând. El ţinea volanul cu o singură mână. Părul ei flutura în bătaia vântului. Cântau amândoi un cântec. El apăsă pe acceleraţie şi stopurile roşii se pierdură în depărtare. Era ca o proiecţie a visului nostru. Tot ceea ce ne doriserăm şi nu apucaserăm să trăim trecuse în goană pe lângă noi.

„Din cauza experienţei prin care trecusem, armata mi-a recomandat câteva săptămâni de terapie specializată. Mi s-a părut şi mie o idee bună, aşa că am petrecut acolo o lună de zile, încercând să pun la loc toate cioburile minţii mele. După o lună am ieşit din sanatoriu şi am luat autobuzul către San Blas. Am făcut autostopul până la restaurant şi, când am ajuns acolo, petrecerea era în toi. Eram atât de emoţionat. Eu-” Am şovăit o clipă, uitându-mă la ea. Ochii ei erau aţintiţi asupra mea.

„Cumpărasem un inel înainte să mă întorc acasă. De argint. Cu piatră verde. Un smarald, mi s-a zis. Îl aveam în buzunar. Am urcat treptele. Şi acolo am dat cu ochii de fratele meu, îmbrăcat în uniformă militară, cu pieptul plin de medalii, ţinându-te de mână. Iar pe deget aveai inelul lui”. Am tăcut din nou câteva clipe, revăzând imaginea cu ochii minţii. „Ştiam că, dacă mai rămân acolo, o să-l omor

cu mâna mea. Dar văzusem prea multe lucruri şi aveam suficient discernământ ca să ştiu că asta nu-mi va alina durerea. Aşa că am aruncat inelul în ocean, m-am întors în California, m-am înrolat din nou şi mi-am petrecut următorii doi ani într-o ţară în care propriul meu guvern s-a lepădat de mine, negându-mi existenţa”.

Allie nu spuse nimic o bucată de vreme. Într-un târziu, şopti, „Vorbeşte-mi despre război”.

Am ţâţâit, reticent. „Mi-am petrecut ultimii patruzeci şi cinci de ani încercând să nu mă mai gândesc la război. E greu”.

„Nu ai nicio amintire pozitivă?”

„Când am plecat prima oară, am fost cazat într-un loc numit Tabăra California. Un fel de joc de cuvinte pentru recruţi. În fine, tabăra avea mai multe dependinţe, nişte construcţii metalice înalte, construite deasupra unor cuve uriaşe, cu capacitatea de peste două sute de litri. Dat fiind numărul mare de soldaţi, conţinutul cuvelor trebuia ars de două ori pe zi. În prima mea zi acolo, fu nevoie de voluntari care să se ocupe de îndepărtarea rahatului. Sigur, sarcina respectivă avea altă denumire, dar am zis aşa ca să înţelegi despre ce era vorba. M-am oferit voluntar. În fiecare dimineaţă şi seară, când nu eram în patrulare, trebuia să scoatem cuvele alea, să turnăm în ele motorină, să aprindem conţinutul, să amestecăm în ele şi apoi, după mistuirea excrementelor, să stingem focul. O muncă dezgustătoare, dar uşoară. Restul zilei zăceam în hamac, pe plajă şi urmăream ce se întâmplă în tabără. Lucru care avea să-şi arate foloasele mai târziu.

„Unul dintre soldaţi, care participa şi el la curăţarea cuvelor, se numea Tex Lewis. Un tip grozav. Într-o seară –

eram deja în a doua lună de tabără – am intrat amândoi într-o ambuscadă şi el a fost rănit. Rău de tot. I-am pus capul în poala mea. M-a rugat să spun un *Tatăl nostru*. Am făcut ce mi-a cerut. În timp ce mă rugam, am văzut cum se stinge încet, sub ochii mei. În momentul ăla am simţit cum mă cuprinde furia. Şi m-am lăsat în voia ei. Mi-am zis că, dacă va fi să mă întorc acasă la tine, dacă o să scap vreodată din locul ăla uitat de Dumnezeu, o să las în urmă tot ce am iubit vreodată şi o să învăţ să fiu mai rău decât indivizii ăia din afara gardului de sârmă ghimpată. Şi aşa am făcut.

„Când m-am înrolat a doua oară şi am fost trimis înapoi, n-am mai legat nicio relaţie, cu nimeni. Mi-am găsit un locşor ferit pe plajă, la Marea Chinei de Sud şi acolo mi-am agăţat un hamac, între doi palmieri. Noaptea zăceam în hamac şi ascultam bubuitul bombelor din depărtare. Comandanţii aveau grijă să le ofere în permanenţă distracţii soldaţilor din ariergardă, iar într-o seară au adus o cântăreaţă. Era superbă. Plină de temperament. Cânta ca un canar. Şi, dintr-un motiv sau altul, ea m-a ales pe mine. A fost o experienţă ciudată. Seara o urcau într-un elicopter şi o duceau la alte baze militare, ca să distreze trupele. Eu mă urcam în alt elicopter, care ne ducea într-o ţară în care, oficial, nu aveam ce să căutăm şi în care serveam moartea drept cină, după care zburam înapoi. Iar apoi eu şi cântăreaţa ne întâlneam în locşorul secret de pe plajă, eu mă scăldam în apele oceanului ca să mă spăl de sânge, după care ne plimbam, mână-n mână, ca doi oameni normali. Nebunia era că ne simţeam normali, cu toate că nimic din jurul nostru nu era normal”.

„Ai iubit-o?”

„Nu ştiu dacă eram capabil să iubesc. Îmi plăcea compania ei, care îmi abătea gândul de la tine, dar erau prea multe dedesubturi în povestea noastră. Ea şi-a dat seama de lucrul ăsta şi cred că s-a speriat. Cam de prin al treilea an de armată, am început să am tot felul de coşmaruri. Într-o dimineaţă m-am trezit şi am văzut-o zăcând inconştientă pe podea, vânătă la faţă. Nu-mi aminteam să fi fost eu de vină. În aceeaşi săptămână, ea a contractat un turneu în Europa. Pe parcursul următorilor zece ani, ori de câte ori înregistra o piesă nouă, o ascultam cu înfrigurare”.

„Câţi bărbaţi erau în unitatea ta?”

„Şaizeci şi doi”.

„Şi câţi s-au întors acasă?”

„Cu mine cu tot?”

Ea încuviinţă din cap.

„Patru”.

Allie înghiţi în sec şi privi absentă pe geamul maşinii vreme îndelungată. „Ai păstrat legătura cu ceilalţi?”

„Unul dintre ei s-a sinucis. Altul a murit de cancer. Cu cel de-al treilea am pierdut legătura când a intrat la puşcărie. Nu ştiu dacă mai trăieşte”. Ea trase adânc aer în piept şi-şi duse mâna la gură.

Am continuat, „Armata mă aducea acasă când trebuia să-i înapoieze pe soldaţi familiilor lor. Câteodată eram doar eu şi un sicriu. Alteori eram eu şi douăsprezece sicrie. Ajungeam la destinaţie, după treizeci şi şase de ore de zbor, îi «livram» pe camarazii mei, sau bucăţi din ei, celor dragi şi zburam înapoi singur, alte treizeci şi şase de ore, aterizam, săream într-un elicopter, după care mă lăsau din nou în mijlocul junglei. Undeva, pe parcursul acestui proces, acea

parte a inimii mele care procesa sentimente precum dragostea şi dorinţa a murit, pur şi simplu. A încetat să mai simtă, atâta tot”.

22

Am mers mult timp în tăcere. Ea se uita din când în când la mine, apoi la şosea şi din nou la mine. În repetate rânduri. Nu ştiam sigur ce aveam să găsim acolo unde mergeam. Singurul lucru de care eram sigur era că mergeam undeva. Drumul nostru ne purtă prin Cordele, pe autostrada 1 – 75, spre nord, apoi prin Atlanta, unde ne-am oprit la un local cu barbecue, ca să luăm prânzul. Vă spun cu mâna pe inimă, a fost cel mai bun barbecue pe care l-am mâncat vreodată. Am împărţit o porţie de fleică bine rumenită, una de costiţe la grătar şi cinci garnituri diferite.

Odată intraţi pe autostrada 1 – 26, mi-am reluat povestea. „La terminarea războiului, am mai lucrat pentru guvern cam un an, cel mai mult pentru serviciile secrete, circulând dintr-o ţară în alta, dar deja eram sătul. M-au adus acasă, la alte programe de terapie, alte interogatorii, alte servicii secrete şi, în final, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, m-au lăsat la vatră, aşa că m-am întors acasă şi a început ceea ce eu numesc Perioada de pândă. Am revenit pe insulă, încercând să-mi limpezesc gândurile. Să simt mirosul oceanului. Pe vremea aceea, tu şi Bobby eraţi la casa voastră, cu gărduleţ alb, ca în reclame. El era plecat mai tot timpul, bându-şi minţile sau trăgând cu puşca, iar tu nu lucrai la restaurant, ci stăteai acasă, în bucătărie şi te

uitai la emisiunea lui Carol Bumett[18]. Obişnuiam să te privesc noaptea, pe geamul de la bucătărie şi te auzeam cum râzi – eu nu aveam niciun motiv să râd. Dar când Bobby venea acasă, rănile vindecate de râsul tău mi se deschideau din nou şi tot răul din mine ieşea la suprafaţă. Aşa că mă forţam să plec de acolo înainte să mă năpustesc asupra lui". „Chiar făceai asta?"

„De multe ori".

Cuvintele mele părură să o şocheze.

„Cu inima clocotind de furie şi posedând o vastă experienţă în a-mi răni semenii, am intrat în ceea ce eu numesc Perioada mea de luptă. M-am alăturat unei bande de bătăuşi, care se luptau cu pumnii. Mergeam din Mexic în India, în America de Sud, apoi iar în Asia. Eram plătiţi cu bani gheaţă, iar câştigurile erau enorme. Ne deplasam de la o destinaţie la alta cu avioane private care treceau graniţele fără nicio problemă, fiind scutite de orice controale vamale şi restricţii privitoare la imigranţi. Întrevăzând o oportunitate, am început să fac trafic cu arme. Masiv. Oamenii veneau de pretutindeni să asiste la luptele noastre, fapt care mi-a prilejuit legături cu personaje de o reputaţie îndoielnică, ce se dădeau în vânt după marfa pe care le-o procuram eu. Eram foarte priceput la treaba respectivă.

„Aşa au trecut cinci ani de zile. De câte ori ajungeam acasă, aterizam în Miami şi o luam cu maşina spre nord, oprindu-mă la Capul San Blas. Mă aşezam pe plajă, în nisip şi zile în şir mă uitam la căsuţa ta, cu binoclul. Tâmpitul de

18 Carol Bumett - actriţă, comediană, cântăreaţă şi scriitoare americană, renumită pentru spectacolul cu acelaşi nume difuzat de CBS, pentru care a câştigat mai multe premii Emmy şi Globul de Aur (n.tr.)

frate-meu era drogat mai tot timpul. Îmi venea să-ţi bat la uşă, dar ştiam că, oricât de grea ţi-era viaţa, apariţia mea n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile şi mai tare. Cred că, în adâncul inimii, speram să pot redeveni cel de odinioară.

„După o vreme, am văzut că îţi creşte burta şi m-am bucurat pentru tine. Dar a venit ziua naşterii şi nu ştiam ce se întâmplă; ştiam doar că Bobby nu era lângă tine şi că s-au ivit nişte complicaţii şi copilul n-a supravieţuit”.

Când m-am uitat la Allie, obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

„Am stat acolo până când starea ta a devenit stabilă şi am plătit înmormântarea, după care, întrucât tu ipotecaseşi restaurantul ca să îi plăteşti lui Bobby internarea la dezintoxicare, am plătit şi cheltuielile tale de spitalizare”.

Ea făcu ochii mari. „Tu ai plătit totul?”

„Simţeam nevoia să fac un lucru bun. Mi-am luat o cameră la motel, pe insulă, şi stăteam cu ochii pe tine, cât timp Bobby era la dezintoxicare”.

„Habar n-am avut că erai acolo”.

Am ridicat din umeri. „Armata a cheltuit destul de mult ca să mă antreneze în sensul ăsta. Să rămân nevăzut. Apoi, la un moment dat, am participat la o luptă în Miami, pentru care mi s-a oferit o sumă considerabilă. M-am pricopsit cu mai multe răni care trebuia cusute, aşa că am ajuns în spital. Vechea poveste. Într-o zi am trecut pe lângă un salon şi am văzut numele tău trecut pe plăcuţa de pe uşă. Mi-am vârât capul înăuntru şi te-am văzut. Erai toată bătută, cu faţa plină de sânge şi ochii umflaţi. Am stat la căpătâiul tău toată noaptea. Dacă Bobby ar fi apărut atunci, l-aş fi ucis fără să stau pe gânduri. Şi nici măcar nu m-aş fi grăbit. Aş fi

făcut-o încet şi pe-ndelete, să ajungă să mă implore să-i curm suferinţa. Şi iată că, a doua zi dimineaţă, când am ieşit din baie, l-am găsit pe Bobby în genunchi, plângând. Te ţinea de mână şi îţi cerea iertare. Am ieşit din salon, conştient că trebuie să plec cât mai departe de voi doi.

„Anii au trecut. Bobby era mai tot timpul la dezintoxicare. Aveai deja nişte datorii exorbitante la bancă. Apoi el a intrat în puşcărie. Făcea trafic de droguri şi acumulase şi el o grămadă de datorii, de care tu nu ştiai nimic. În cele din urmă ai divorţat de el şi ai rămas să te ocupi singură de restaurant. Până într-o noapte, când te-am găsit pe plajă, cu sticla de băutură într-o mână şi un pistol în cealaltă. Erai beată turtă. Ai căzut în valuri şi te-am găsit într-un caiac; te-am ajutat să-ţi revii din beţie şi te-am dus acasă".

„Tot tu ai fost şi atunci?"

„Mă hotărâsem să mă întorc acasă. Să stau de vorbă cu tine, în sfârşit, în loc să te urmăresc de la distanţă. Dar am fost solicitat să iau parte la o nouă luptă. Un câştig uriaş. Cu cât îl băteam mai tare pe adversar, cu atât mai bine plătit aveam să fiu. Aşa că l-am bătut crunt. Am fost arestat şi aşa a început ceea ce eu numesc Perioada mea de detenţie".

„Ai fost la puşcărie?"

„Cinci ani de zile. Şi, deşi am detestat puşcăria, acolo am văzut ce înseamnă ura şi ce poate face ea din oameni. Iar lucrul ăsta a fost benefic. Aproape toată viaţa am trăit cu ochii-n patru. Asta din cauza tendinţei mele de a nu avea încredere în oameni – o trăsătură care m-a ajutat să supravieţuiesc în locurile cele mai periculoase. Puşcăria m-a silit să stau deoparte şi să cântăresc tot ceea ce învăţasem

din «observarea» semenilor mei. Nu doar să le desenez chipul, ci să le şi descifrez expresia de pe chip. Când am ieşit din puşcărie, a început aşa numita Perioadă de afaceri şi dezmăţ – încercam să te înlocuiesc cu alte femei, în dorinţa disperată de a te uita”.

„Şi ai reuşit?”

„Nu prea. Când mi-au dat drumul din puşcărie, ofiţerul supraveghetor mi-a găsit o slujbă la grădina zoologică. Trebuia să umblu după elefanţi, literalmente şi să le culeg de pe jos rahatul – şi crede-mă, se răhăţeau la greu. Oi fi primit prea mulţi pumni în cap la viaţa mea sau poate că au explodat prea multe bombe lângă mine, dar atunci mi-a venit o idee. Mi-am făcut o firmă care vindea closete portabile, denumită Poop Coop[19]”.

Allie izbucni în râs. „Nu cred că vorbeşti serios”.

„Ba cât se poate de serios. Sloganul firmei era *Rahatul vostru în closetul nostru*”.

Ea râse şi mai tare. Am continuat, „Afacerea cu rahat s-a dovedit a fi profitabilă, aşa că am prosperat destul de repede. Ne-am extins în opt state. Eu eram mult timp pe drumuri, am învăţat să conduc camioane, întreţineam multe parcuri şi zone de agrement, la un moment dat erau mai bine de o sută. Ne ocupam de livrare, instalare, curăţare, spălare – de tot ce era nevoie cu privire la toaletele portabile. Nu mă deranja profilul firmei. Nimic nu putea fi mai rău sau mai dezgustător decât ceea ce văzusem în război, iar banii au început să curgă cu nemiluita. Era găina cu ouăle de aur pentru mine. Anii au trecut, mă apropiam de patruzeci de ani când a venit la mine un tip care mi-a oferit o sumă enormă, de patru ori

19 Poop Coop - coteţul cu rahat, în limba engleză în text (n.tr.)

valoarea firmei. I-am zis mulţumesc, i-am înmânat cheile şi i-am urat o zi plăcută. Am vândut firma şi am pus banii la bancă, alături de cei câştigaţi în zece ani de muncă şi care erau încă de vreo trei ori faţă de cât îmi plătise tipul.

„Şi am împlinit patruzeci de ani. De unul singur. M-am trezit conducând un Porsche, căci asta fac burlacii bogaţi, singuratici, în căutare de compensaţii. În plus, ca să fiu sincer, speram să te impresionez. Mă gândeam să apar la uşa ta şi să te las cu gura căscată. Locuiam în Miami pe atunci şi, până să-mi fac curaj, eram deja în drum spre insulă. Aveam un buchet de flori pe scaunul pasagerului. Când am intrat pe autostrada cu platâ, un tip mi-a tăiat calea, arătându-mi degetul din mijloc şi atunci m-am luat după el. L-am prins şi l-am bătut în ultimul hal. A doua zi la ştiri s-a spus că era în spital, în stare de comă şi abia după trei luni şi-a revenit. Atunci mi-a trecut prin cap pentru prima oară că poate puşcăria nu mă vindecase şi mi-am dat seama că nu puteam să vin la tine în starea în care eram.

„Aşa că m-am îmbătat zdravăn, mi-am făcut praf Porsche-ul, apoi mi-am cumpărat altul, l-am făcut praf şi pe ăsta şi uite aşa a început Perioada de beţie. Într-o seară, mort de beat fiind, m-am urcat la volanul celui de-al treilea Porsche, am accelerat până la 250 de kilometri pe oră şi am vrut să-mi pun capăt zilelor. Ca să-l opresc pe monstrul care devenisem. M-am rostogolit cu maşina de zece sau unsprezece ori, dar am scăpat nevătămat. Pe vremea aia aveam deja nişte coşmaruri îngrozitoare. Mă răscoleau amintirile, îmi apăreau în faţa ochilor tot felul de secvenţe sinistre din trecut. Îmi imaginam că sunt în tot felul de locuri ciudate, într-o zi coboram cu liftul într-un bloc înalt, unde locuia tipa cu care mă vedeam la momentul respectiv.

Un individ care se afla cu mine în lift, un asiatic cu ochii oblici, mai scund decât mine, începu să vorbească la telefon. Odinioară, când mă trimiteau în misiune, prin tuneluri şi galerii subterane, trebuia să mă descurc fără lumină şi mă ghidam doar după sunetul vocilor pe care le auzeam. Când tipul ăla a început să vorbească în lift, m-am trezit dintr-odată înapoi în tunelul întunecat. Aşa că… m-am dezlănţuit. Când liftul ajunse la parter şi se deschiseră uşile, omul zăcea grămadă pe podea. Abia mai respira. M-am pus şi mai vârtos pe băut şi am dus-o tot aşa ani buni.

„Tu, între timp, te-ai dedicat trup şi suflet restaurantului. Arătai bine, mergeai la sală. Îţi plăteai, încetul cu încetul, datoriile. Obişnuiam să mă deghizez, punându-mi perucă, ochelari şi pălărie şi veneam la restaurant, la cină. Ca să fiu sincer, voiam doar să-ţi simt mirosul. Asta-i ceva specific ţie, un lucru care îmi place foarte mult, atunci când transpiri şi mirosul se amestecă subtil cu parfumul tău Chanel „am roşit eu spunând asta.

„Jo-Jo, mi se pare mie sau ai roşit?”

Am râs. „Treceai pe lângă mine, iar eu închideam ochii şi îţi adulmecam mirosul. Când mi-am făcut în sfârşit curaj să îmi scot peruca, m-am uitat la mâinile mele, la toate rănile şi cicatricele vizibile, apoi m-am uitat în lăuntrul meu, la gunoaiele din suflet şi mi-am dat seama că nu ajungea toată apa oceanului ca să le spele. Aşa că am decis să stau deoparte, ca să nu vezi ce devenisem”.

„De ce?” rosti ea, cu glasul frânt.

„Pentru că, dacă în inima ta mai exista vreun strop de afecţiune pentru mine, îmi doream să ţi-l ofer pe băieţandrul care te părăsise cândva, în tinereţe, nu pe individul care eram acum. Petreceam atât de mult timp în

preajma ta, încât mi-am închiriat un apartament. Îţi cunoşteam programul zilnic. Ştiam că mergi la lecţii de dans în fiecare săptămână şi ştiam că Seth, instructorul de dans, ţi-a pus o dată mâna pe fund şi mi-am jurat că data viitoare i-o rup, dacă se mai întâmplă".

Ea râse zgomotos. „Mda, tipul mă cam înspăimânta. Era prea libidinos". Îmi puse mâna pe braţ. Atingerea ei era atât de delicată. „Deci tu mă păzeai de la distanţă?"

Era o întrebare şi o afirmaţie, în acelaşi timp.

„În alte seri mergeai la dans cu prietenii tăi şi atunci te găteai la patru ace şi-ţi puneai o tonă de farduri; îţi spun sincer că, pe de o parte, îmi doream să-ţi găsească un tip care să-ţi placă, dar pe de altă parte speram să nu se întâmple asta. Speram că, dacă mai aşteptai un pic, poate reuşeam să mă pun pe picioare şi să redevin omul pe care l-ai fi putut iubi şi te-ar fi iubit aşa cum meritai.

„Apoi ai început să aduci la restaurant diverse formaţii, să cânte live pe plajă. Majoritatea erau bune şi-mi plăcea să le ascult, dar la un moment dat ai adus un tip care nu făcea decât să ţipe şi să răcnească pe scenă şi nu puteam înţelege în ruptul capului ce anume ţi-a plăcut la el".

„Încercam să atrag noi clienţi".

„Nu prea cred că tipul ăla ţi-a fost de folos".

„Acum, privind în urmă, nici eu nu cred".

„În fine, în orice caz tipul mi-a fost antipatic din prima clipă când l-am văzut. Şi, întrucât eram specialist în a-i spiona pe oameni, asta am făcut, într-o seară l-am văzut turnându-ţi ceva în băutură. N-am fost sigur decât la ora închiderii, când te-am văzut clătinându-te pe picioare. Eraţi doar voi doi. La un moment dat a vrut să se dea la tine şi atunci am intrat în acţiune. Peste câteva minute te-am dus

la tine în pat şi cred că a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea să mă abţin să mă vâr şi eu lângă tine. Însă mă cunoşteam prea bine şi ştiam că te iubesc. De asemenea, ştiam că aveam nevoie de ceva care să mă amuze şi să-mi abată gândul de la tine. Aşa că am cumpărat un parc de distracţii.

„Ce ai cumpărat?”

„Un parc de distracţii. Ştii tu, cu carusel, cu roată Ferris, beculeţe, pop-corn, tot tacâmul…”

Allie se uită la mine de parcă nu eram în toate minţile.

23

Am ieşit din Atlanta pe autostrada 1–85, până la intersecţia cu 1–26, unde am luat-o înspre nord-vest. Adresa lui Jake, care eram convins că era principala sa reşedinţă, se găsea la nord de Asheville – la doar câţiva kilometri de autostradă. Dacă într-adevăr el trăia din transporturi cu camionul, era locul potrivit unde să locuiască, cu acces facil spre şi dinspre mai multe drumuri principale. Dacă nu trăia din transporturi, era locul indicat ca să nu fie găsit. În ambele variante, locaţia era bine aleasă.

Cabana mea se afla la o oră distanţă de adresa lui Jake. În loc să mergem spre nord, la Asheville, am ieşit din Tyron şi am condus lejer pe drumuri neasfaltate prin Rutherfordton, Union Mills, Marion şi Buşick. Era un traseu mai pitoresc şi am putut să-l savurăm în tihnă. Întrucât se lăsa întunericul, am decis că era mai bine să aşteptăm până a doua zi ca să-l spionăm pe Jake. Iama încă zăbovea pe acele meleaguri şi, spre deosebire de tărâmul însorit al

Floridei, aici era încă zăpadă. Allie nu-şi adusese haine de iarnă. De fapt, mă îndoiam că avea astfel de haine.

Când am ieşit de pe autostradă, în Tyron, îmi spuse, „Chiar ai cumpărat un parc de distracţii?”

„Sigur. M-am lăsat de băut şi m-am apucat de divertisment, ca să-i fac pe oameni să râdă. Nu făcusem asta niciodată, aşa că m-am gândit să încerc. Am dezvoltat afacerea de la zero. Şi a înflorit. Dacă viaţa mea personală era un dezastru, în materie de afaceri tot ce atingeam se prefăcea în aur. Până şi greşelile îmi aduceau bani. Aveam propria mea tarabă, doar ca să mă distrez. Mă pricepeam să ghicesc greutatea oamenilor. De obicei greşeam doar cu un kilogram, două. Afacerea a luat un avânt serios când am angajat un grup de patru motociclişti din Virginia de Vest, care făceau nişte scheme de-ţi stătea mintea-n loc în interiorul unei cuşti uriaşe. O tâmpenie, de fapt, dar era extrem de captivant şi îi amuza teribil pe vizitatori. La fel ca toaleta portabilă, parcul de distracţii mi-a adus o grămadă de bani.

„Afacerea asta mi-a făcut bine. Mă apropiam de cincizeci de ani şi speram că scăpasem de demonii care mă chinuiau. Când mi-am făcut, în sfârşit, curaj să mă întorc, m-am dus la restaurant, de data asta aşa cum eram, fără perucă şi acolo te-am văzut stând la bar cu un tip ce avea un baston şi un zâmbet prietenos pe faţă. Părea cel mai blajin om din lume, incapabil să omoare o muscă. Tu zâmbeai. El avea şapca mânjită cu ulei de maşină. Atunci mi-am zis, «în sfârşit, un tip de treabă, fără porniri violente». M-am gândit că şansa noastră de a fi împreună apusese, pur şi simplu. Aşa că m-am retras, mi-am luat o cameră la motel şi te-am urmărit râzând timp de trei zile în

compania lui Jake. Mi-am zis că-i mai bine să stau deoparte. M-am întors la parcul meu de distracţii… ca să fiu sincer, nu prea dormeam noaptea. Beculeţele sclipitoare şi zgomotele stridente nu erau cea mai bună terapie pentru un om care detesta lumina puternică şi zgomotul strident.

„Apoi, într-o seară, îmi vedeam de treaba mea, fără să am niciun motiv de supărare sau de furie. De fapt, nu mă gândeam la nimic. Tocmai îi dădusem unui puşti o cutie de pop-corn şi o ajutasem pe o duduie să câştige un urs mare de pluş, când apăru un bărbat cu un copil. Unul dintre automate era defect şi îi înghiţi monedele. El îmi pretinse să i le restitui, însă nu o făcu pe un ton amabil; era un om simplu, îmbrăcat într-un tricou cu propriu-i nume, care probabil muncise din greu toată săptămâna ca să-şi aducă odrasla în parcul de distracţii şi acum automatul îi furase banii, drept pentru care crezu de cuviinţă să facă pe deşteptul cu mine. Peste o oră, m-am trezit aşteptându-l în parcare. Înarmat cu un pistol, un cuţit şi o bâtă de baseball. Aveam de gând nu doar să îi trag o bătaie bună, ci să-l bag în mormânt. De faţă cu fiul său”.

Allie aproape că nu-şi dorea să audă continuarea. „Şi?”

„Puştiul a început să râdă. Chiar când eram pe punctul să mă reped la taică-său, băiatul a izbucnit în râs şi asta mi-a adus aminte de tine. În clipa aceea mi-am dat seama că trebuie să plec, să mă izolez de restul lumii. Nu mai aveam încredere în mine însumi, în lumea în care trăiam. Oricât de mult mă străduisem, ştiam că sunt încă sub influenţa demonilor şi aveam porniri malefice pe care mi le reprimam cu greu. Şi degeaba mi-aş fi pus capăt zilelor, pentru că aveam sentimentul ciudat că acea influenţă malefică n-ar fi dispărut odată cu moartea mea. Ar fi intrat, pur şi simplu, în

altă persoană. Văzusem lucrul ăsta întâmplându-se în trecut. Demonii nu mor odată cu tine. Ei găsesc pur şi simplu altă gazdă. Aşa că mi-am zis, *Dacă plec undeva departe*, *îi iau cu mine şi nu vor mai putea distruge pe nimeni*. Prin urmare, am închis parcul de distracţii, am pus lacăt pe poartă şi m-am mutat în munţi, unde a început Perioada mănăstirii".

„Adică te-ai călugărit?"

Am râs. „Nu".

Ea respiră uşurată. „Slavă Domnului".

Am râs din nou. „Ţi-ai făcut griji?"

Allie scutură din cap. „Pentru o clipă…"

„Călugării m-au lăsat să locuiesc într-o căsuţă, la poalele muntelui. Aveam grijă de grădină. Le curăţăm viţa de vie. Ei mă lăsau în pace, iar eu nu scoteam o vorbă. Acolo, la mănăstire, am descoperit emisiunea lui Suzy şi l-am cunoscut pe Rosco. Unul dintre călugări era medic. El m-a ajutat să-mi descopăr diabetul, m-a monitorizat şi m-a învăţat să-mi fac injecţii în stomac. Întrucât eram în formă – nu mă mai simţisem atât de bine de foarte multă vreme – mi-am construit o cabană la vreo treizeci sau patruzeci de kilometri distanţă, pe o bucată de pământ de la poalele Muntelui Mitchell. Acolo îmi petreceam zilele, în tăcere, încercând să nu mă mai gândesc la viaţa pe care o lăsasem în urmă.

„La fiecare şase sau opt luni veneam jos, în oraş, ca să văd ce faci. Erai singură mai tot timpul, iar restaurantul arăta cam învechit, avea nevoie de o renovare. Am auzit că Jake te convinsese să ipotechezi din nou restaurantul. Apoi te-a convins să-l laşi să dea banii pe mâna unui investitor care promitea dobânzi uriaşe, însă nu te-a informat şi

asupra riscurilor şi, în cele din urmă, a pierdut toţi banii. Deşi, în lumina noilor descoperiri, nu sunt convins că aşa a fost, că i-a pierdut cu adevărat. Însă la momentul acela am considerat că nu e treaba mea şi, oricât de rău îţi mergea, tot îţi era mai bine fără mine.

„Prin urmare, m-am întors la cabana mea şi, la împlinirea vârstei de şaizeci de ani, mi-am sărbătorit de unul singur ziua de naştere. Mi se părea că cei mai frumoşi ani din viaţă trecuseră pe lângă mine. Apoi am împlinit şaizeci şi unu de ani. Şi apoi şaizeci şi doi. Viaţa mi se scurgea cu repeziciune şi eram încredinţat că o să mor îngropat în nămeţi şi înconjurat de amintiri oribile. Ei bine, cam cu o săptămână în urmă, am auzit în depărtare nişte ţipete de copil. Şi în clipa aceea am auzit din nou ţipetele tale din noaptea aceea, din dormitor, şi numaidecât am văzut-o pe mama ta zăcând pe podea şi… apoi m-am trezit alergând prin zăpadă în direcţia de unde veneau ţipetele”.

J

Întrucât nu aveam nimic de mâncare la mine la cabană, ne-am oprit şi am cumpărat, atât pentru noi, cât şi pentru Rosco. Destul cât să ne ajungă două zile. Autostrada 221 străbătea peisajul fermecător al munţilor Blue Ridge. După-amiaza lăsa treptat locul amurgului şi lumina plăcută, albastră-purpurie, învăluia piscurile munţilor. Norii coborâseră dedesubtul nostru, aşternându-se peste văi şi umplând crevasele asemenea unor smocuri de vată. Aici sus, pe creasta muntelui, aerul nopţii era curat şi răcoros. Şoseaua asfaltată fu înlocuită de un drum acoperit cu pietriş şi mai apoi cu pământ bătătorit. Am mers încet câţiva kilometri. Când panta deveni destul de abruptă, am comutat pe tracţiune integrală şi am început să urcăm spre

cabană. Allie cerceta drumul cu curiozitate. Când am ajuns pe vârful muntelui şi am oprit în faţa cabanei, mi-am încheiat şi eu povestea. „Iată-ne ajunşi”.

Temperatura era sub zero grade şi Allie avea pe ea doar un tricou, aşa că i-am dat o bluză de lână, o vestă de puf, un fular şi o căciulă. Am aprins focul în cabană, proiectând pe pereţi o lumină caldă şi reconfortantă, care îmi bucura sufletul de fiecare dată. Allie mă scoase afară din bucătărie şi încropi rapid o supă şi nişte felii de pâine prăjită cu brânză. Rosco se tolăni pe covoraşul lui şi am mâncat în faţa focului, scoţându-ne treptat hainele groase pe măsură ce în cabană se făcea tot mai cald şi mai plăcut.

Era o atmosferă paşnică, de „acasă”, cum nu mai simţisem nicăieri de foarte, foarte multă vreme.

24

Odată adormită, am învelit-o pe Allie cu o pătură, iar ea nici nu se clinti. Avea un somn adânc şi liniştit. La ora nouă am pornit radioul, în timp ce lemnele trosneau pe foc şi vântul vuia printre brazii de afară.

În primii ani când am început să sun în emisiunea lui Suzy, producătorul ei mă punea pe linia de aşteptare, la fel ca pe ceilalţi ascultători care sunau. Mai întâi ne descoseau, ca să afle despre ce voiam să vorbim. Ne întrebau „ce aveam pe inimă”. Eu nu ştiam niciodată cum să răspund la această întrebare. Vreun an sau doi am aşteptat o oră să-mi vină rândul. Uneori chiar două sau trei ore. Cam în al treilea an, Suzy însăşi îi interoga pe apelanţi şi, când m-a întrebat, „Ce ai pe inimă, soldat?”, i-am răspuns cu toată sinceritatea, „Cred că inima mea nu ştie răspunde la

întrebarea asta”. Ea păru surprinsă. „Nu ştii ce simte propria ta inimă?”

„Nici măcar nu ştiu dacă inima mea e în stare să simtă ceva”, am răspuns eu prompt.

Începând din ziua aceea, îmi făceau numaidecât legătura cu ea, în direct.

Am format numărul şi ID-ul meu îi apăru pe ecranul telefonului. Vocea lui Suzy străbătu cei cinci mii de kilometri care ne despărţeau. „Jo-Jo! Ce mai faci?”

Nevrând să o deranjez pe Allie, am ieşit afară şi am închis uşa după mine. „Nu ştiu sigur, Suzy”.

Ea sesiză incertitudinea din glasul meu. „Eşti bine?”

„Trec printr-o perioadă destul de dificilă”.

„Vrei să vorbeşti despre asta?”

„Nu prea”.

Mă cunoştea îndeajuns de bine ca să nu insiste. Aşa că schimbă subiectul. „Ce a spus doctorul?”

„A zis că-s bine”.

„Cu alte cuvinte, n-ai fost la doctor, aşa-i?”

„Ba da, am fost”.

„Dar… vrea să te programeze la un consult şi tu tragi de timp”.

„Mă simt bine”.

„Atâta doar că nu eşti bine”.

„Lucrurile merg înspre bine”.

„Tot mai ronţăi tabletele alea antiacid ca pe bomboane?”

„Mai rar ca înainte”.

„Câte înghiţi pe zi?”

„Nu ştiu”.

„Hai, fii sincer”.

„Cinşpe. Douăzeci”.

„Joseph, asta nu-i normal. Trebuie să mergi la medic”.

„Oare de ce de fiecare dată când cineva vrea să îmi spună ceva serios, îmi rosteşte tot numele?”

„Pentru că vrea să-ţi capteze atenţia, dar tu eşti un încăpăţânat”.

„O să-mi fac o prioritate din chestia asta cu doctorul”.

„Jo-Jo?”

„Mda, Suzy”.

„Spune-mi ceva ce-ţi aminteşti. Ceva frumos”. În faţa ochilor îmi apăru brusc o scenă. „Aveam un prieten la un moment dat. El îmi păzea spatele. Mă salvase din mai multe situaţii critice. Dimineaţa obişnuiam să ne bem cafeaua împreună. La o masă cu vedere spre Marea Chinei de Sud. El îşi aprindea o ţigară şi o lăsa să ardă singură în scrumieră, ca să alunge ţânţarii. Când terminam, ne lăsam ceştile goale pe masă şi ne spuneam «Pe mâine, oare?»”.

„De ce?”

„Pentru că nu exista garanţia zilei de mâine. Doar speranţa…”

Probabil că ceva din tonul meu o tulburase. „Pot să-ţi pun o piesă?” „Sigur”.

„Ai o anumită preferinţă?”

„Cei de la Grand Funk Railroad aveau o melodie grozavă pe vremea aia”.

„Noapte bună, Joseph”.

„Noapte bună, Suzy”.

„Şi, Jo-Jo?”

„Da?”

„Pe data viitoare, oare?”

Am închis telefonul, zâmbind, iar Suzy îşi încheie

emisiunea cu melodia „We re an American Bând.[20]”.

Pe la MIEZUL nopţii m-am trezit stând rezemat de canapea şi uitându-mă la Allie. Nu ştiu de ce, la un moment dat ea se foi şi-şi deschise ochii. Eu stăteam cu picioarele întinse spre foc. Îşi petrecu braţul pe după umerii mei şi-şi încolăci piciorul pe după al meu. Ca un lujer de viţă de vie. După o clipă şopti, „Am avut un vis”.

„Da? Despre ce?”

„Despre tine”.

Am chicotit. „Eşti sigură că n-a fost un coşmar?”

Ea zâmbi. „Erai tânăr. Fuseseşi rănit”. Mă privi drept în ochi. „Rănit în război”. Ezită o clipă. „Ţi s-a întâmplat asta?”

Am încuviinţat din cap.

Ea îşi strecură mâna pe sub cămaşa mea, lipindu-şi palma de piept. „Ai fost împuşcat?”

„Da”.

„De câte ori?”

„Nu ştiu precis. Toţi am fost împuşcaţi”.

„Zi-mi un număr, totuşi”.

„De multe ori”.

„Ăsta nu-i un număr”.

„Am pierdut socoteala”.

„Ai cicatrici?”

Am încuviinţat din cap.

„Vrei să mi le arăţi?”

„Nu cred că-i o idee prea bună”.

„Arată-mi”.

Mi-am ridicat cămaşa şi i-am arătat umărul stâng. „Glonţ”. Apoi coastele din partea dreaptă. Aici aveam o cicatrice lungă. „Baionetă”. Spatele. „Şrapnel”. Urmă o

20 Suntem o trupă americană, în lb. engleză în text (n.tr.)

cicatrice pe gât, în partea stângă. „Cuţit”. Şoldul drept. „Un glonţ mai mic”. Mi-am tras la loc cămaşa. „Mai am şi altele, dar sunt sub pantaloni”.

„Ai primit Inima Purpurie?”

„Da”.

Ea îmi atinse trupul în locurile pe care tocmai i le arătasem. „Pentru toate astea?”

„Da”.

„De câte ori?”

„Nu-mi aduc aminte”.

„Zi-mi de câte ori”.

„Pentru aceia dintre noi care am petrecut mult timp acolo, medaliile nu mai însemnau nimic. Nu doream decât să ne întoarcem acasă”.

„Deci ai mai multe răni decât medalii?”

„Sigur. Nu numai eu, ci toţi cei din unitatea mea. Medaliile sunt preocuparea celor care stau acasă şi fac muncă de birou. Noi, cei de pe front, încercam să rămânem în viaţă, asta era principala noastră preocupare”. „Şi unde îţi sunt medaliile acum?”

„Habar n-am”.

„Vorbeşti serios?”

„Nici nu mă gândesc la ele”.

„Ţi-ai dori să le ai la tine?”

„La ce mi-ar folosi?”

„Ca să-ţi aduci aminte”.

„Eu aş vrea să uit tot ceea ce reprezintă ele”. Am rămas tăcut câteva clipe. „Poate pentru tine e greu de înţeles, dar tot ceea ce s-a întâmplat acolo nu seamănă nici pe departe cu ce vezi în filme. Nu seamănă cu nimic ce ţi-ai putea imagina. Lucrurile astea lasă urme adânci”.

Allie îşi strecură umărul pe sub al meu. În chip ciudat, pe parcursul acelei după-amiezi şi al serii, distanţa dintre noi dispăruse cu totul. Dacă Jake ocupase vreodată un loc în inima ei, ei bine, individul fusese de-acum evacuat definitiv. Îi plăcea să fie aproape de mine, iar mie îmi plăcea mult apropierea ei. Fapt care mă făcu să mă îngrijorez cu privire la ziua de mâine. Am mestecat câteva pastile antiacid, admiţând în sinea mea că nu doar lucrul ăsta mă îngrijora.

„De ce iei pastilele astea?” vru ea să ştie.

„Din obişnuinţă, presupun”.

„Şi de când ţi-ai făcut obiceiul ăsta?”

„De pe vremea când obişnuiam să beau”.

„De ce?”

„A început să-mi sângereze stomacul”.

„Ai avut ulcer?”

„Nu ştiu”.

„Cum adică nu ştii?”

„Nu m-am dus niciodată la un control medical”.

Ea se ridică în şezut şi se încruntă.

Am continuat. „M-am lăsat de băut şi m-am apucat de mestecat tabletele astea. Sângerarea a încetat. Deci problema s-a rezolvat”.

Ea scutură din cap, se lăsă pe mine şi-mi puse din nou palma pe piept. „Viaţa ţi-a împărţit nişte cărţi proaste”.

Am râs. „Cineva a făcut-o, asta-i sigur”.

Ea îşi vârî mâna în buzunarul de la cămaşă şi scoase cartonaşul cu portretul ei, pe care i-l lăsasem pe noptieră în noaptea în care o culesesem de pe plajă. Nu ştiam că îl păstrase. Era pătat cu cafea într-un colţ şi cu picuri de apă într-altul. Hârtia era mototolită şi desenul era şters pe alocuri. Ridică încet cartonaşul în dreptul ochilor. „Ai

progresat”.

„Rodul experienţei”.

O desenasem în timp ce dormea. Avea părul dat pe după ureche. Aşternutul îi era înfăşurat în jurul şoldurilor şi al unui picior. Celălalt picior îi era pe jumătate dezvelit. Ea făcu semn spre desen. „Aşa dorm, cu fruntea încruntată?”

Am încuviinţat din cap.

„Nu-i de mirare că am atâtea riduri”.

Am adormit amândoi în faţa focului. Calzi şi aproape unul de celălalt. Cu Rosco tolănit lângă noi. Vântul legăna crengile copacilor, care se frecau de pereţii cabanei.

A fost cel mai bun somn din viaţa mea.

25

M-am trezit înainte să se crape de ziuă şi am făcut cafea. Allie dormea înfăşurată în pătură, ca un cocon, cu un braţ petrecut în jurul lui Rosco. Mi-am turnat o ceaşcă de cafea şi am ieşit afară, inspirând profund. Peste un minut, am simţit-o cuprinzându-mă cu braţele de mijloc şi strângându-mă cu putere. „Bună dimineaţa”.

— Hei.

M-am întors cu faţa spre ea, iar ea mă înveli şi pe mine cu pătura în care era înfăşurată şi am stat amândoi acolo, în aerul rece al dimineţii. Ca doi copii. Am privit-o printre gene. „Mi se pare mie sau mă îmbrăţişezi?” Ea se ridică pe vârfuri şi mă sărută pe obraz, apoi mă mângâie pe faţă. După care mă sărută pe colţul gurii. Iar şi iar, tot mai aproape de centru.

Am intrat în bucătărie şi-şi turnă şi ea o ceaşcă de cafea, în timp ce eu o priveam, rezemat de tejghea. „Eşti sigură că

vrei să facem asta? Nu e obligatoriu. Aş putea să merg doar eu să tatonez un pic tere...”

Ea sorbi din cafea, fără să-şi ia ochii de la mine. Din tonul ei am înţeles că nimic n-avea s-o facă să se răzgândească. „Mergem împreună”.

Am coborât de pe munte, luând-o pe şoseaua 221 până în Spruce Pine şi apoi pe drumul naţional 19E, prin Bumsville. La cinci kilometri est de autostrada 1 – 26, am tras pe dreapta ca să studiez harta şi apoi am luat-o la dreapta, pe un drum de pământ. Am mers cale de vreo doi kilometri, până am ajuns într-o fundătură şi acolo ne-am oprit. Mi-am luat binoclul din maşină şi am pornit-o pe jos înspre vest, printre copaci. Am ajuns pe un dâmb şi acolo am cotit-o spre sud, apoi din nou spre vest. Jos, la poalele dealului, se întindea o pajişte la capătul căreia se zărea o fermă frumoasă, cu casa construită pe un singur nivel. Mai mulţi cai intrau şi ieşeau din grajd. Pe coama dealului, în spatele casei, păşteau vreo patruzeci sau cincizeci de vite. Lângă casă, cumva perpendicular pe aceasta, era un garaj ce adăpostea patru maşini. Una tip sport, de ultimă generaţie, un

Cadillac Escalade, un Ford F-250 diesel, cu cauciucuri nou-nouţe şi, în fine, un SUV Mercedes. Paralel cu garajul se zărea o clădire mai înaltă, cu acoperişul metalic şi fără pereţi laterali. Înăuntru se afla o autorulotăgenul acela luxos, cum au vedetele rock sau cum vezi parcate la cursele NASCAR. Alături de ea era un camion Peterbilt nou-nouţ, de un roşu strălucitor. Remorca sa fusese vopsită în stilul maşinilor de curse.

I-am întins lui Allie binoclul. „Ţi se pare cunoscut?”

Ea îşi reglă distanţa şi apoi scutură din cap. „Nu l-am

mai văzut în viaţa mea”. Îmi întinse binoclul. „Dar aş vrea să ştiu cine a plătit asigurarea pentru el”.

În timp ce noi stăteam la pândă între copaci, un Jeep argintiu intră pe aleea din faţa casei, o fată de vreo şaisprezece ani sări afară din el, cu un ghiozdan în spate şi intră în casă, vorbind la telefonul mobil. Din spatele casei apăru o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată în colanţi şi tricou de sport, cu spinarea udă de sudoare. Sorbea dintr-o cană de cafea şi citea ceva de pe ecranul telefonului mobil. Singura maşină care nu se potrivea cu restul era un SUV Honda mai vechi, care aparţinea probabil vreunuia dintre oamenii ce ajutau prin casă o femeie care ieşi chiar atunci, ca să îi umple din nou ceaşca primei femei. Peste câteva minute, fata care venise cu Jeepul ieşi afară şi se aşează alături de femeia respectivă. Cete două stătură de vorbă, privind de-a lungul pajiştii, la caii şi vitele împrăştiate peste tot. Soarele se înălţase pe cer, deasupra dealului şi arunca o lumină aurie, limpede, pe iarba pajiştii.

Vreme de o oră atmosfera fu cât se poate de liniştită în jurul casei. Apoi apăru o Toyota Tacoma, cu roţile pline de noroi şi parcă în spatele Jeepului. Din maşină ieşi un puşti frumuşel, care intră numaidecât în casă. Purta pantaloni scurţi şi pantofi de sport şi era tot transpirat, de parcă venea de la sala de sport sau de la vreun antrenament. După un minut ieşi din nou şi se aşează şi eţ lângă fată şi femeie, pe veranda din spatele casei. La ora prânzului plecară toţi trei de acasă, fiecare cu altă maşină. În orele care urmară, Allie trase un pui de somn, în timp ce eu am continuat să iscodesc ce se întâmpla în jurul casei.

Maşinile se întoarseră pe la ora patru. Mai întâi femeia. Era elegant îmbrăcată, împodobită cu bijuterii şi părea să

aibă un trup bine întreţinut, în jurul orei cinci. Se întoarseră şi cei doi tineri. Pe la cinci şi jumătate menajera aprinse FOC-ul la grătar şi becurile de pe terasă. La ora şase un SUV Mercedes negru, cu geamurile fumurii, intră pe aleea lungă şi încetini în faţa casei. Se învârti în jurul maşinii vechi parcate acolo şi apoi şoferul deschise cu telecomanda o a cincea uşă de garaj, lipită de casă. Uşa garajului se deschise, SUV-ul intră şi uşa se închise în urma sa.

La şase şi jumătate, menajera ieşi din casă şi plecă, la volanul Hondei. În scurtă vreme, pe veranda din spate îşi făcu apariţia un bărbat cu un platou mare, plin de came. Aşeză tava cu cotlete pe masa de lângă grătar şi, sorbind dintr-un pahar cu vin, contemplă pajiştea cu vite şi cai ce se întindea în jurul casei.

I-am întins binoclul lui Allie, care îşi ajustă lentilele şi privi cu atenţie. Peste două secunde se făcu lividă la faţă şi începu să plângă în hohote. Se şterse pe faţă cu mâneca de la cămaşă, îşi muşcă buza de jos şi îl urmări pe Jake înteţind focul şi aşezând grătarele pe grill.

După alte cinci minute îmi înapoie binoclul. Rosti pe un ton limpede şi stăpânit. „Jake nu are baston… nu şchiopătează”.

Am stat acolo privindu-l cum prăjeşte cotletele, în lumea lui secretă, pe care şi-o făurise prin minciuni. Am spus pe un ton moale, „Tu decizi”.

Ea se ridică de pe jos. „Hai să mergem”.

Ne-am dus la camionetă. Am pornit motorul şi ne-am întors, pe drumul de pământ, pe şoseaua naţională 19E, unde am virat spre vest cale de un kilometru şi apoi la dreapta. Am mers încet pe un drum proaspăt asfaltat, cu serpentine domoale şi în cele din urmă am ajuns la cutia

poştală a lui Jake, care, în chip ironic, întruchipa un Peterbilt în miniatură. Stăpână pe sine, Allie formă 911, numărul pentru urgenţe. Se zgâia la propriile-i unghii, de parcă tocmai constatase că are nevoie de o manichiură, când îi răspunse dispecerul. „Urgenţele. Ce problemă aveţi?”

„Da, bună… trebuie să trimiteţi un echipaj de poliţie la…” Allie îşi înclină capul într-o parte şi citi numărul de pe cutia poştală.

Dispecerul răspunse, „Este vreo problemă, doamnă?”

Allie îşi lovi uşurel dinţii cu unghia. „Nu, dar o să fie în curând”.

Dispecerul, bine instruit, încercă să o mai ţină la telefon. „Ce fel de problemă aveţi, doamnă?”

Allie zâmbi. „Păi… sunt pe punctul de a omorî pe cineva…” Zicând asta, închise telefonul.

În general, ajutoarele de şerif din oraşele mici sunt ahtiate după senzaţional, prin urmare m-am gândit că aceste cuvinte o să le capteze interesul. Aveau să vină cât ai clipi. Am parcat în faţa casei şi ne-am dat jos din maşină.

Atitudinea lui Allie mă surprinse. Era calmă, imperturbabilă şi complet stăpână pe sine. Eu m-am gândit să sun la uşă, dar Allie trecu pe lângă mine, apăsă uşor pe clanţă şi intră în casă. Am urmat-o, nevrând să ratez scena care avea să urmeze. Ea străbătu vestibulul, ghidându-se după sunetele ce veneau din bucătărie, unde se lua cina, se pare. O coti la dreapta, pe lângă ecranul uriaş amplasat pe un perete şi intră în bucătăria intens luminată, unde Jake şedea la masă, împreună cu familia.

Toţi patru se uitară surprinşi la Allie, care stătea în mijlocul bucătăriei. Femeia fu prima care vorbi. „Te putem ajuta cu ceva?”

Singurul care arăta de parcă văzuse o fantomă era Jake, care se făcuse alb ca varul. Acesta îşi şterse gura cu şervetul şi dădu să-şi împingă scaunul în spate, însă în momentul acela am păşit în spatele lui şi i-am pus mâna pe umăr. „Stai pe loc, Houdini[21]”.

Allie îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, în stânga celor doi copii. La dreapta lui Jake şi faţă-n faţă cu femeia. Îşi împreună mâinile pe masă. Până şi respiraţia îi era calmă. Cu mâna dreaptă îşi învârtea verigheta de pe inelarul mâinii stângi. În mijlocul mesei trona o vază goală. Allie o dădu uşor la o parte, ca să o vadă mai bine pe femeia de vis-à-vis. Apoi o studie pe aceasta preţ de câteva secunde. „Ştii cine sunt?”

„Nu”.

Aveam senzaţia că nu spune adevărul şi bănuielile aveau să mi se confirme în curând. Allie îi privi pe copii. „Voi doi ştiţi despre ce este vorba?”

Cei doi scuturară din cap. Pe ei i-am crezut.

Allie nu se uită la Jake nicio secundă. Îi urmărea cu atenţie pe ceilalţi trei. Apoi zise, „Jake, ce-ar fi să le spui cum stă treaba?”

Bărbatul era cât pe ce să răspundă ceva de genul, „Nu ştiu”, dar în momentul acela l-am atins uşor pe umăr, încurajându-l să spună adevărul. Atunci el se întoarse spre femeie. „Copii, ea e Allie”.

Se opri, aşa că l-am impulsionat din nou. „Şi cine e ea?”

Faptul că îl strângeam puternic de ceafa îl convinse să continue. „Este… cealaltă soţie a mea”.

Copiii erau nedumeriţi.

---

21 Harry Houdini (1874-1926) - celebru iluzionist american, originar din Ungaria (n.tr.)

Evident, femeia era părtaşă la toată povestea, fiindcă nu părea deloc zguduită de cuvintele lui Jake. Acesta dădu să se întoarcă spre mine, ca să protesteze şi atunci i-am îndoit urechea stângă, ţintuindu-i-o între degetul mare şi cuţitul cu care îşi tăia carnea. Încercă să soarbă din paharul cu vin, însă mâna îi tremura prea tare, aşa că lăsă paharul pe masă. „Ea… ăăă… noi suntem căsătoriţi”.

Băiatul se uită la mama sa. „Mamă, ce tot spune tata?”

Femeia se şterse la gură cu şervetul, cât se poate de calmă. „Vorbeşte prostii. Habar n-am cine-s oamenii ăştia”.

Allie se întinse peste masă şi-o plesni cu toată puterea peste faţă, doborând-o de pe scaun. Băiatul se ridică numaidecât, dar la un gest al meu se aşeză la loc. Fata începu să plângă. Afară, pe alee, am auzit trântindu-se mai multe uşi de maşină. Înainte ca poliţiştii să dea buzna înăuntru, Allie se întoarse către Jake. Îndreptându-şi degetul arătător, acuzator, spre faţa lui, înşfacă cuţitul femeii şi i-l înfipse în mâna dreaptă, ţintuindu-i-o de tăblia mesei. Gestul captă atenţia tuturor. Când femeia se ridică de jos, aşezându-se din nou la masă, Allie ridică vaza şi o izbi cu ea în plină faţă.

O ORĂ mai târziu, Jake zăcea tăcut în ambulanţă, legat cu cătuşe, în timp ce medicii se ocupau de mâna lui. După expresia de pe chipul său, ar fi preferat să se afle oriunde altundeva. Prima lui soţie, Sylvia – cu care era căsătorit de douăzeci şi patru de ani – era şi ea cu cătuşe la mâini, dar mai puţin tăcută, într-una din maşinile de poliţie parcate pe alee. Îşi exercita din plin dreptul la libera exprimare. Din păcate însă, şi Allie fusese legată cu cătuşe şi vârâtă în altă maşină de poliţie. Şeriful îmi asculta explicaţiile cu sprâncenele ridicate. Când am isprăvit, scutură din cap.

„Îmi pare rău pentru necazul vostru, serios, dar nu se poate să intraţi în casa unui om şi să-l înjunghiaţi în mână”.

I-am dat numărul de la compania First General, asigurându-l că Dawson Baker avea să-mi susţină şi confirme toate afirmaţiile. La fel şi autorităţile. Totuşi, încă nu era convins, ba mai mult, adăugă, „Ca să nu mai spun că doamna are cazier, potrivit căruia este vinovată de o tentativă de omor”.

Am format un număr şi Bobby îmi răspunse numaidecât. „Ai un minut la dispoziţie?” l-am întrebat eu.

„Pentru tine? Desigur”.

I-am relatat cele întâmplate. Bobby îmi spuse atunci, „Dă-mi-l la telefon pe şerif”.

L-am bătut uşor pe umăr. „Scuză-mă, domnule şerif”. I-am întins telefonul. „Este senatorul Bobby Brooks, preşedintele Consiliului Apărării Naţionale. Vrea să vorbească cu dumneata”.

Şeriful îşi duse telefonul la ureche şi rosti cu neîncredere, „Da, aici şeriful T. Wayne Higginbotham. Cu cine am plăcerea să”.

Rămase tăcut preţ de câteva secunde, făcându-se livid la faţă. Când răspunse, într-un târziu, spuse, „Păi, domnule preşedinte, ar fi o neglijenţă din partea mea să nu o reţin, măcar. Adică, în cel mai bun caz, avem de-a face cu o agresiune cu armă letală şi, în plus, în cazierul ei mai figurează o tentativă de omor…” Treptat, neîncrederea lui se transformă în altceva. Făcu ochii mari şi i se schimbă tonul vocii. În curând, l-am văzut dând din cap, în semn de încuviinţare. „A-ha… da, da, domnule… Ei bine… da, domnule. Felul în care l-a ameninţat ne-a atras atenţia, fără îndoială”. Râse. „Da, domnule, cred că am depăşit recordul

de viteză venind încoace”. Făcu o pauză. „Nu, domnule, nu m-am gândit la asta dintr-o asemenea perspectivă”. Trecură alte câteva secunde. Şeriful dădu iar din cap a încuviinţare. Apoi chicoti din nou. „Ei bine... dacă e s-o privim în felul ăsta, într-adevăr, nu cred că cineva poate fi arestat pentru atacarea unei persoane decedate, din punct de vedere oficial”. Apoi izbucni în râs. „Înţeleg... Nicio problemă, domnule. Nu, vă mulţumesc, dar nu cred să fie nevoie. Dacă o să am nevoie de dumneavoastră, o să vă sun la birou. Este o onoare şi un privilegiu... Da, domnule... Aşa voi face, domnule. Vă doresc o seară plăcută, domnule. Şi s-o ţineţi tot aşa cu”.

Bobby închisese deja, probabil. Şeriful îmi întinse telefonul. „Asta e ceva cu totul nou”. O scoase cu delicateţe pe Allie din maşina de poliţe şi îi desfăcu cătuşele, eliberându-i mâinile. „De unde îl ştiţi pe individ?” Allie îşi frecă încheieturile şi dădu să răspundă, dar eu i-am luat-o înainte. „Asta-i o poveste şi mai lungă decât cea de acum”.

Şeriful se uită la Allie, ţinând telefonul ridicat în aer. „Vă găsesc pe numărul ăsta?”

Allie zâmbi. „Da, domnule”.

El îmi întinse atunci telefonul şi rosti, în timp ce se uita în direcţia lui Jake, „Dacă aţi fost căsătorită cu tipul ăsta timp de zece ani şi a făcut ceea ce susţineţi că a făcut... presupun că merita mai mult decât un cuţit înfipt în mână”. Se îndepărtă apoi, scuturând din cap şi vorbind de unul singur, „Teoretic, n-ai cum să ataci pe cineva care a fost declarat mort”.

Înainte să se urce în maşină, Allie aruncă o privire de jur-împrejur, contemplând luxul şi bogăţia în care trăise Jake atâta vreme. Nu spuse nimic, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

Ne-am întors încet la cabană. Castelul de nisip plăsmuit de Jake era gata să se prăbuşească, iar copiii aceia aveau să-şi piardă părinţii. Allie îşi pierduse deja soţul. Şi pentru ce? Pentru baiu Pentru lucruri materiale. Situaţia era deplorabilă. La fel ca Jake Gibsou. Care avea să afle lucrul ăsta cât de curând, în puşcărie.

Allie adormi în maşină. Când am parcat, în faţa cabanei, îngăimă, „Cred că o să trag un pui de somn". Am ajutat-o să se bage în pat> dar când i-am pus încă o pătură pe picioare, murmură, „în tot timpul ăla cât lipsea de acasă, el era de fapt cu familia lui... cu doi copii care habar n-aveau de viaţa lui dublă. Iar eu sufeream acasă, singură, gândindu-mă că sunt o soţie groaznică. N-am însemnat pentru el nimic altceva decât o vacă de muls. Ce fel de om e în stare de aşa ceva? Şi de ce să mi se întâmple tocmai mie?"

A doua zi dimineaţă, am trezit-o cu un mic dejun format din ouă, pâine prăjită, dulceaţă şi cafea fierbinte. Nu mâncă prea mult, dar aprecie gestul meu. Cu ceaşca de cafea în mână, privea absentă la cărbunii din vatră şi mă întrebă la un moment dat, „Crezi că o să îl bage în puşcărie?"

„Imediat după ce îi cos gaura din mână".

Ea se uită la crestele munţilor. „În primul moment m-am gândit să-i înfig cuţitul drept în inimă, dar apoi mi-am amintit că nici nu are aşa ceva". Se rezemă de spătarul canapelei şi îşi şterse faţa cu ambele mâini. „Nu m-am aşteptat la una ca asta. Şi habar n-am ce să fac mai departe. Rămase tăcută câteva minute. „Asta înseamnă că nu sunt măritată, de fapt?"

„Cred că înseamnă că n-ai fost măritată deloc. Cel puţin... nu cu Jake".

I-am umplut cana cu cafea fierbinte şi m-am aşezat în faţa ei. Eram acolo, pur şi simplu, fără a simţi nevoia să-i vorbesc sau să încerc să repar situaţia. După micul dejun închise ochii. „Te superi dacă mă odihnesc un pic?”

Allie dormi aproape neîntrerupt vreme de trei zile. Se trezea doar cât să mănânce, să bea ceva, să stea puţin lângă foc şi apoi se culca la loc. Într-o noapte dormi adânc, paisprezece ore în şir, şi în timpul somnului ochii i se mişcau întruna pe sub pleoape. Pentru prima dată mi-am dat scama cu adevărat cât de obosită era. Nu doar fizic, ci până-n adâncul sufletului, până-n măduva oaselor. Se căznise atâta amar de vreme să m-a steagul sus, să treacă peste toate trădările, respingerile şi refuzurile cu care se confruntase de-a lungul vieţii. Să-şi ţină capul deasupra pei, deşi legată la gât de un bolovan.

Eu şi Rosco nu ne îndepărtam niciodată prea mult de cabană. Iar când plecam, lăsam uşa întredeschisă, ca Allie să ştie că suntem pe-aproape. În cea de-a treia zi, se sculă, se frecă la ochi şi mă văzu uitându-i uă la ea.

ăt timp am dormit?” întrebă ea.

„Aproape trei zile”.

„Aş putea dormi încă o săptămână”.

„Vreau să te rog ceva”.

„Spune”.

„Îmi dai voie să-ţi arăt ceva? E un pic de mers cu maşina”. „Despre ce-i vorba?”

„Mai bine vezi cu ochii tăi”.

26

Mi-am făcut bagajul, conştient fiind că aveam să lipsesc

o bună bucată de vreme şi am plecat tustrei cu maşina. Când am ajuns în Atlanta, am luat-o spre vest pe autostrada 1–20, apoi am intrat pe drumul naţional 431, la nord de Dothan, Alabama, în direcţia Abbeville, iar aici am luat-o din nou spre vest, pe drumul naţional 10 şi mai apoi spre sud, la intersecţia din Clopton. Rosco se tolănise între scaunele din faţă, cu botul pe coapsa lui Allie, umplând-o de bale, dovadă a dorinţei lui permanente de a fi, literalmente, în mijlocul acţiunii. În suportul de pahar din bord se aflau trei creioane colorate, rămase de la Gabby. Mi-am amintit cum o priveam ascuţindu-le cu grijă, unul câte unul. Dedesubtul tahometrului lipisem un mic desen de-al ei, cu un om şi un căţel alături, ambii formaţi din beţe şi un cerc în loc de cap. Nu ştiu de ce, desenul acela mă înduioşa de câte ori îl priveam.

La un moment dat, asfaltul se termină şi am intrat pe un drum de pământ, pe care am mers cale de vreo doi kilometri, până la o plantaţie de nuci pecan[22] şi ne-am oprit în faţa unei porţi roşii. Cineva furase semnul indicator. Am descuiat poarta şi am înaintat, printre copaci, până pe un dâmb de unde se deschidea o pajişte largă. În mijlocul pajiştii se înălţa o construcţie pătrată de mari dimensiuni, cu acoperişul metalic; nu avea pereţi şi coama acoperişului era înaltă de vreo cincisprezece metri. Mai demult, astfel de construcţii erau menite a adăposti concursurile de rodeo.

Allie făcu ochii mari cât biscuiţii Oreo. Înăuntrul barăcii se aflau toate echipamentele imaginabile dintr-un parc de distracţii: carusel, maşinuţe electrice, carturi etc. Cele prea înalte ca să încapă în baracă erau îngrămădite în jurul

22 Pecan - specie de arbore înrudită cu nucul, originară din sud-centrul Americii de Nord (n.tr.)

acesteia. „Astea-s ale tale?” mă întrebă ea, făcând semn spre „expoziţia” dezolantă din faţa noastră.

„E chiar frumos după lăsarea întunericului, când sunt aprinse toate beculeţele. Cu condiţia să nu ai nimic împotriva luminilor orbitoare, intermitente”.

„De cât timp stau aici?”

„De douăzeci de ani, şi mai bine”.

„Şi de când sunt în starea asta?”

„Ce stare… jalnică vrei să spui?”

Ea râse. „Da”.

„Am încuiat poarta cu mai bine de zece ani în urmă şi n-am mai venit niciodată de atunci. Chiar mă surprinde să le găsesc tot aici”.

„De ce ai făcut un parc de distracţii în văgăuna asta, taman la capătul lumii?”

„Iniţial n-am avut de gând să atrag mulţimi de oameni. Pur şi simplu am vrut să fac ceva cu mâinile mele, în timp ce gândurile îmi rătăceau aiurea. Însă lucrurile au evoluat. În scurtă vreme m-am trezit că aveam un carusel. Apoi un poligon de tragere. Un teren de baseball. Piste de bowling. Un bazin cu apă, pentru scufundări. Un joc de-a «prinde cârtiţa». Ghicitul greutăţii clienţilor. Apoi, un aparat din ăla de măsurat puterea cu care învârţi toporul deasupra capului. Conuri de zăpadă. Vată pe băţ. Pop-corn. Mere caramelizate. Cabine foto. Ponei. Aruncarea cu potcoava. Eu mă îmbrăcam în clovn şi făceam poze cu clienţii”.

Allie râse. „Pe bune, chiar te îmbrăcai în clovn?”

„Mi-am dorit un parc de distracţii de modă veche. Dar după o vreme mi-am dat seama că, dacă aprinzi un beculeţ noaptea, oamenii sunt curioşi. Ei bine, aprinde zece sau douăzeci de mii de becuri şi or să vină buluc să le vadă. Mai

pune şi nişte muzică de carnaval şi… în majoritatea nopţilor lucram la capacitate maximă. O dată pe lună aveam chiar şi un concurs al amatorilor de rodeo”.

Am condus-o printre toate ruinele acelea până la singurul sector împrejmuit din baracă, şi anume restaurantul. Nu era cine ştie ce de capul lui. Mai mult practic decât aspectuos, în toate privinţele. Mese şi scaune de picnic, suficiente încât să poată deservi în jur de două sute de persoane. Bufet cu autoservire. Dincolo de tejghea era bucătăria. Am ocolit galantarele în care se puneau mâncărurile şi am intrat în bucatăn; i imensă, de tip industrial. Totul din inox, adică oţel inoxidabil. Acum arăm pustiu, ca un oraş abandonat.

„Serveam câteva sute de oameni pe seară. Uneori ajungeam chiar şi la o mie”. Le arătam pe toate cu degetul, pe măsură ce le înşiram. „Prăjitoarele electrice. Tăvile pentru plăcinte. Grill-urile. Ventilatoarele. Frigiderele. Congelatoarele. Aparatele de îngheţată”. Acum, peste tot erau pânze de păianjen.

Allie se uita la toate aparatele acelea, odinioară strălucind de curăţenie. „Câţi angajaţi aveai?”

„În perioada de glorie am avut cam şaizeci, dar aici intră şi cei care umflau baloane, cei care se lăsau scufundaţi în bazinul cu apă, cei ce plimbau poneii, care parcau maşinile…”

Ea se plimbă prin bucătărie, atingând uşor cu degetele suprafeţele prăfuite. „Noi n-am avut niciodată echipamente aşa de bune la Tornado”. Rosco adulmeca ceva în spatele unui prăjitor, dând din coadă.

„Îţi fac o propunere”.

Ea îşi vârî mâinile în buzunarele jeans-ilor. „S-auzim”.

„Lasă-mă să te ajut. O să muncesc împreună cu tine, să refacem Tornado, să-l aducem la gloria de odinioară, când eram copii. După ce-l repunem pe picioare, dacă vrei poţi să-l păstrezi, iar dacă nu, îl vinzi şi câştigi nişte bani frumoşi”.

Ea îşi ridică o sprânceană. „Ai fi dispus să faci asta?”

„Dacă-mi dai voie”.

„De ce?”

„Pentru că ai nevoie de o pauză”. Am făcut semn cu mâna spre bucătărie. „Unele din chestiile de aici au nevoie de mici reparaţii ca să fie din nou funcţionale, dar dacă le doreşti, sunt ale tale”.

Ea îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se rezemă de un cuptor. „Apreciez oferta ta, dar Tornado are nevoie de mai mult decât de-o bucătărie ca să redevină ce a fost cândva”.

„La ce anume te referi?”

„Pentru început, ar trebui înlocuit lemnul putrezit. Pereţii. Podelele. Acoperişul e din tablă de zinc, dar unele foi trebuie schimbate. Instalaţiile de apă trebuie refăcute în întregime. La fel şi instalaţia electrică. Şi, da, e nevoie de o bucătărie nouă”.

„Ce s-a întâmplat cu cea veche?”

„Am vândut-o ca să plătesc impozitele”. Îşi încrucişă din nou braţele pe piept. „Dar toată munca asta titanică n-o să mă ajute cu nimic să-mi plătesc datoriile”.

„La cât se ridică datoriile astea?”

Ea ridică din umeri. „Încerc să nu mă gândesc la asta”.

„Zi-mi în mare, măcar”.

„Peste 400 de mii de dolari”.

„Alte ipoteci? Impozite neplătite? Mai există ceva de

achitat?”

„Nu. Asta-i totul”. Apoi îmi rezumă în felul următor, „Tata a folosit restaurantul ca garanţie suplimentară, acumulând nişte datorii pe care mama n-a mai reuşit să le stingă niciodată. Le-am plătit eu, ba cu timpul am reuşit chiar să strâng nişte bani şi atunci a intervenit povestea cu Bobby. Centrele de dezintoxicare nu erau deloc ieftine. Iar apoi m-a jecmănit Jake. Adevărul este că, oricât de mult aş iubi locul ă la, se pare că el nu mă iubeşte pe mine”.

„Ai fi dispusă să mai faci o încercare?”

Ea râse. „N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus mai înainte?”

„Eu am ceva bani”.

Ea chicoti. „Cât de mulţi?”

Am ridicat din umeri. „Ţi-am zis că mi-a mers bine afacerea cu rahatul”. „Eu vorbesc serios”.

„Am mai mult decât suficient ca să te ajut să te pui pe picioare”.

„Şi ce-o să se întâmple dacă, cu toate intenţiile tale lăudabile şi cu toate eforturile pe care o să le depui, restaurantul n-o să meargă şi o să pierzi totul?”

„Ce să fac cu banii?”

„Nu ştiu. Să călătoreşti, de exemplu”.

„Am făcut asta”.

Albe tot nu părea convinsă.

„Albe, îţi ofer o şansă. Un nou început. Dacă vrei să primeşti”.

Ea arătă cu mâna spre toate maşinăriile îngrămădite în baracă. „Şi cu astea ce-o să faci?”

„Sunt tot ale tale, dacă le vrei”.

„Şi tu ce rol o să joci în toată treaba asta?”

„Sunt destul de priceput la reparaţii de tot felul”.

„Şi cum rămâne cu cabana ta?”

„Doar n-o să plece nicăieri de acolo”.

Atunci ea expiră prelung. „Jo-Jo, sunt extrem de vulnerabilă acum. Începând cu tata, fiecare bărbat în care m-am încrezut… s-a dovedi! nedemn de încredere. Toţi m-au minţit, m-au furat…”

„Eu nu te-am minţit decât o singură dată”.

Ea dădu din cap. „O dată a fost de ajuns”. Vorbi mai mult ca pentru sine însăşi. „Nu cred că inima mea ar mai putea suporta… o dezamăgire”.

„Şi n-am să fur de la tine”.

Când se uită la mine, într-un târziu, ochii ei răscoleau trecutul, întorcându-se cu zeci de ani în urmă. „Ai face asta pentru mine… chiar şi după…?”

„După ce?”

Ea îşi abătu privirea de la mine. „După tot ce s-a întâmplat”.

Am dus-o la carusel, am şters praful de pe doi căluţi încremeniţi în plin galop şi apoi ne-am urcat pe ei; ea îşi rezemă fruntea de stâlpul de alamă, uitându-se la mine. Am privit în jurul meu, la toate maşinăriile acelea încremenite în timp, care parcă aşteptau ca cineva să apese pe-un buton şi să readucă totul la viaţă.

„Tu şi cu mine semănăm în multe privinţe cu locul ăsta”, am zis eu.

„Adică suntem bătrâni şi uzaţi?”

Am râs amândoi. „Da, poate şi în privinţa asta”. Ne simţeam bine unul cu celălalt. „Uite, acolo obişnuiam să stau noaptea, cu ochii închişi şi să ascult râsetele oamenilor. Să urmăresc zâmbetele de pe chipurile copiilor”.

Ne-am dat jos de pe căluţi şi am început să ne plimbăm.

„Locul ăsta n-a fost proiectat pentru aşa ceva. A fost gândit pentru cu totul altceva. Pentru ceva mult mai bun. Dar când am oprit curentul, a îngheţat pur şi simplu. A încremenit în timp. Şi tot ce odinioară era cald şi însufleţit, a devenit rece şi lipsit de viaţă. La fel ca mine. Sau ca o parte din mine”. Am scuturat din cap. „Aşa că am încuiat poarta şi am plecat fără să mă mai uit în urmă.

„Acum caut să văd cum aş putea face să *nu* mă întorc la cabană şi să sfârşesc asemenea căluţilor din carusel”. M-am uitat la Allie. „Cu mult timp în urmă, când şi tu şi eu ştiam ce înseamnă să râzi şi să iubeşti, să speri şi să visezi, cineva sau ceva ne-a «scos din priză». De atunci încolo am rămas încremeniţi în locul ăsta rece, prăfuit şi lipsit de viaţă. Aşteptând… dar ce oare? Eu am şaizeci şi doi de ani. Trăiesc singur, nu mai aud prea bine, simt dependent de insulină, am coşmaruri şi în viaţa mea s-au întâmplat lucruri despre care nici n-am curajul să vorbesc. Nu sunt bărbatul care speram că voi fi. Însă în ultimele câteva zile m-am simţit bine cu tine, văzându-te atât de puternică şi de fragilă, totodată”.

Am prins-o de mână şi ne-am aşezat la o masă de picnic, contemplând acel univers bizar pe care eu îl făurisem, ca mai apoi să îl abandonez. „Simt ceva ce n-am mai simţit de foarte multă vreme. O parte din mine are senzaţia că nu merită aşa ceva. Că, dacă m-ai cunoaşte cu adevărat, ai vedea şi tu imaginile pe care le am întipărite în minte şi atunci n-ai mai vrea să ai de-a face cu mine. Dacă l-aş întreba pe căluţul de colo, «Domnule Căluţ, cu ce te pot ajuta?», iar el ar putea vorbi, mi-ar zice, «Hai, bătrâne, sări în spatele meu, să facem o plimbare.»„ Am tăcut o clipă, frecându-mi mâinile. „Sunt mii de motive să n-o facem, dar

ce-ar fi totuşi să apăsăm pe buton pentru ultima oară şi să ascultăm râsetele?” Ea îşi strecură mâna într-a mea şi-şi lăsă capul pe umărul meu. „N-ai avut o viaţă uşoară, aşa-i?”

Mi-am petrecut braţul pe după umerii ei. „Nu. N-a fost uşoară”. „Promite-mi un lucru”.

„De acord”.

„Să fii sincer cu mine. Chiar şi atunci când s-ar putea să mă doară”. „Câteodată nu-mi găsesc cuvintele potrivite pentru tot ceea ce văd, dar, cu cuvintele pe care le ştiu, îţi promit că n-am să te mint niciodată”.

Ea mă sărută pe obraz. „Bine şi atât”.

Am ÎNCUIAT poarta după noi şi am pornit-o înapoi, spre Capul San Blas. Un drum de trei ore. Tocmai intraserăm, de pe drumul naţional 231, pe autostrada 1 – 10, când îmi sună telefonul. Era secretara de la cabinetul medicului meu, care mă suna să mă informeze că ratasem programarea. Am lăsat să intre mesageria.

Peste câteva minute sună din nou telefonul. L-am pus pe silenţios, activând din nou mesageria. Însă când sună pentru a treia oară, m-am uitat să văd prefixul apelantului. Era un număr din zona Mississippi. Am răspuns. „Alo?”

O voce răguşită. „Domnul Jo-Jo?”

„Cătălină?”

Vorbea în şoaptă. „Domnule Jo-Jo, n-am ştiut pe cine altcineva să sun. Avem necazuri”.

„Ce s-a întâmplat?”

„Nişte indivizi sunt pe urmele noastre”.

„Eşti teafără?”

„Da”.

„Şi copiii?”

„Simt speriaţi, dar sunt teferi”. Şovăi o clipă. „Fratele

meu… „Ani auzit nişte gemete în fundal. „El nu-i prea bine”.

„Unde sunteţi?”

„Lângă New Orleans”.

„Aveţi cu ce să vă deplasaţi?”

„Nu”.

Am făcut un viraj de 180 de grade – gest total nepermis în trafic. „Crezi că mai rezistaţi câteva ore?”

„Cred că da. Suntem ascunşi în spatele toaletei, într-un popas de pe autostrada 1 – 10”.

„Ştii cum se cheamă cel mai apropiat oraş?”

Am auzit-o vorbind în şoaptă cu cineva de lângă ea, după care reveni la telefon. „Gulfport”.

„Eu sunt cam la cinci ore distanţă de voi. Staţi pe loc. Câţi sunteţi?” „Păi, eu, copiii, fratele meu şi încă trei bărbaţi. Verişori de-ai mei”. „Vă e foame?”

„Da”.

„Fratele tău are nevoie de un doctor?”

„Îşi tot pierde cunoştinţa şi apoi iar îşi revine. Nu ştiu”.

„Sângerează?”

„Acum, nu. L-am cusut. Însă e plin de vânătăi în zona coastelor. Respiră cu mare greutate. Şi are un ochi aşa de umflat, încât nu mai vede deloc cu el”.

„Staţi liniştiţi unde sunteţi. Te sun când sunt pe-aproape”.

„Domnule Jo-Jo?”

„Da”.

„Mulţumesc”.

27

La ora nouă seara am intrat în Gulfport. Allie se aplecă

spre mine şi mă atinse pe braţ. „Ar trebui să luăm ceva de mâncare. Copiii ăia trebuie să fie tare flămânzi”.

Am oprit la un magazin deschis non-stop şi am cumpărat de mâncare, precum şi nişte medicamente contra durerii şi câteva articole de prim ajutor: o pernă, nişte pături şi o saltea gonflabilă. Când să plătesc la casă, i-am cerut vânzătoarei să-mi dea şi ciocolată. Ştiam că le plăcea copiilor.

N-a fost greu să găsim popasul cu pricina. Am intrat în parcare şi, înainte să apuc s-o sun pe Cătălină, aceasta se ivi dintre tufişuri, cu copiii de mână. Când mă văzură, aceştia o luară la fugă spre mine şi-mi săriră în braţe. Gabriella plângea. Diego se agăţă de piciorul meu. I-am dus pe amândoi în maşină, iar Allie rămase s-o ajute pe Cătălină.

Manuel nu era într-o stare prea bună. Luase o bătaie zdravănă. Zăcea întins pe jos şi alături de el erau trei bărbaţi. Unul dintre ei era amicul meu, Javier. M-am lăsat în genunchi şi l-am luat de mână. „Manuel?”

El îşi deschise ochiul şi încercă să zâmbească. „El Gato”. Împreună cu cei trei bărbaţi, l-am ridicat de pe jos. Manuel era un om robust şi musculos, dar acum avea dureri mari. Abia am reuşit toţi patru să-l cărăm până la maşină şi să-l aşezăm în benă.

El mă mângâie uşor pe mână. „Gracias, señor”.

Bărbaţii se urcară şi ei în benă, alături de el. „Bateţi în geam dacă aveţi nevoie de ceva”.

Am condus pe drumuri lăturalnice, evitând autostrada pe cât posibil. Sigur, asta ne luă mai mult timp, dar m-am gândit că vântul e mai uşor de suportat la viteza de 80 kilometri pe oră decât la 120 kilometri pe oră. În benă,

bărbaţii umflară salteaua gonflabilă şi îl aşezară pe Manuel pe ea, acoperindu-l cu o pătură. Între timp, Cătălină ne relată povestea de la început. Ajunseseră cu bine într-un parc de rulote de lângă Hattiesburg Mississippi. Se aflau acolo de câteva zile, când, în toiul nopţii, apăru o camionetă din care coborâră trei indivizi. Aceştia îl târâră pe Manuel afară din rulotă şi-l bătură groaznic cu nişte bâte de baseball. Ca să-i dea o lecţie.

Am ajuns la Capul San Blas târziu după miezul nopţii. Manuel dormise aproape tot drumul, ceea ce era bine, însă acum era şi mai ţeapăn, aşa că ne-a fost şi mai greu să-l cărăm în căsuţa lui Allie şi să-l vârâm în pat. Aproape fiecare părticică din trupul său era vânătă şi umflată.

Allie chemă un medic, după care o ajută pe Cătălină să-i spele pe copii şi să-i culce în cealaltă cameră. Aceştia adormiră de cum puseră capul pe pernă.

Când sosi medicul, o femeie de vreo patruzeci de ani, îl examină pe Manuel şi îi administră numaidecât o perfuzie cu antibiotice şi analgezice atât de tari, încât ar fi putut doborî şi un cal. În câteva minute, dormea buştean. Respira mai uşor. Doctoriţa ne scrise două reţete. Una pentru dureri puternice şi cealaltă pentru dureri foarte puternice.

„Mai mult de-atât nu am ce să-i fac”, spuse ea. „Au trecut mai bine de douăsprezece ore de la bătaie. Dacă ar fi avut vreo hemoragie internă gravă, ar fi fost mort deja. Nu vă pot garanta că e-n afara oricărui pericol, dar e un tip robust, iar aspectul contuziilor sugerează că organele interne nu au fost lezate, fiind protejate de coaste. Următoarele douăzeci şi patru de ore simt critice”.

A doua zi dimineaţa se simţea miros de cafea şi era clar că cineva pregătea micul dejun. Am intrat în căsuţă şi am

găsit-o pe Cătălină învăţând-o pe Allie să facă tortillas. Fuseseră deja la magazin. Allie îmi turnă o ceaşcă de cafea şi m-am aşezat la masă, în timp ce Cătălină pregătea un mic dejun regal.

„Se pricepe de minune la bucătărie”, rosti Allie.

Mi-am umplut o tortilla cu omletă şi apoi am înmuiat-o în sosul de salsa făcut de Cătălină. „Stai să guşti din fajita ei”, am zis eu zâmbind.

Ne-am petrecut ziua căutând să nu tulburăm apele în jur şi supraveghindu-l pe Manuel, care dormea liniştit. Doctoriţa veni din nou, după masa târziu şi se declară mulţumită de starea pacientului. Îi examină şi pe ceilalţi trei bărbaţi – Javier, Peter şi Victor. Deşi nu spuseseră nimic până acum, nici ei nu fuseseră scutiţi de gloanţe şi de bâta de baseball. Doctoriţa îi cusu umărul lui Peter cu zece copci; îi extrăsese de acolo o bucată dintr-un glonţ, de care omul nu ne spusese nimic. Lui Victor îi cusu şapte copci la ceafă, informându-ne că erau mari şanse ca acesta să fi suferit o comoţie.

În ziua următoare, simţindu-mă inutil, am plecat pentru câteva ore la Port Saint Joe, unde se afla sediul central al Florida First Bank. Am stat de vorbă cu directorul băncii, explicându-i ce am de gând să fac, iar acesta îl sună pe directorul regional. Când m-am întors, Allie mă întrebă, „Unde ai fost?”

Mă cuprinse o senzaţie ciudată. Mi se simţise lipsa. Era un sentiment plăcut. „Am încercat să fiu de folos”.

Ea îşi strecură mâna într-a mea. Devenise mai tandră în ultimele zile, fapt care îmi făcea mare plăcere.

Starea lui Manuel continua să se amelioreze. În cea de-a treia zi se ridică din pat şi Cătălină îl servi cu o supă făcută

de ea. Eu şi Allie le-am arătat copiilor cât de plăcut era să strângi colţi de rechin de pe plajă şi în scurtă vreme cei doi umpluseră deja o jumătate de borcan.

Noi doi am inspectat restaurantul, întocmind o listă cu toate reparaţiile de care avea nevoie. Şi avea nevoie de multe reparaţii. În timp ce ne plimbam prin sala de mese, unde din cauza unei găuri în acoperiş se făcuse o baltă pe podea, Allie îşi petrecu braţul pe după al meu. „E mai rău decât ţi-ai imaginat?”

„Sunt multe de reparat, e adevărat”.

Cei trei amici erau obişnuiţi să muncească toată ziua şi aveau nevoie de o activitate. Engleza lor nu era la fel de bună ca a Cătălinei, dar te puteai înţelege cu ei. Ne urmau peste tot, privind şi ascultând. La un moment dat, l-am găsit pe Victor uitându-se la tabloul electric. „Te pricepi la instalaţii electrice?” l-am întrebat eu.

Dădu din cap că da.

„Şi ce altceva mai ştii să faci?”

El ridică din umeri. „Ce trebuie făcut?”

Eu şi Allie i-am făcut turul restaurantului, înăuntru şi afară. „Aveţi scule?” întrebă el.

„Nu”.

Asta nu păru să-l descurajeze. Schimbă rapid câteva cuvinte, în spaniolă, cu Javier şi Peter. Apoi dădură din cap toţi trei. „E-n regulă”.

„Ce e-n regulă?” am întrebat eu.

Victor făcu semn cu mâna spre restaurant. „Reparăm”.

„Toată hardughia?”

Încuviinţă din cap, sigur pe sine. Mai târziu, Cătălină intră pe uşii dinspre bucătăria restaurantului şi ne găsi pe toţi în sala de mese, discutând despre acoperiş şi ţevi şi

instalaţii electrice. Ea îmi explică, „Toţi trei au lucrat în construcţii. Peter construia case. Victor e un electrician clasantâia. Iar Javier se pricepe la tâmplărie şi la instalaţiile de apă”.

Allie mă trase de mânecă. „Ar trebui să verificăm la bancă înainte să ne apucăm de lucru. Dacă nu ne ies socotelile?”

M-am întors către cei trei bărbaţi. „Dacă vă duc la un magazin de scule şi materiale de construcţie, o să ştiţi de ce aveţi nevoie ca să vă apucaţi de lucru?”

Tustrei dădură din cap şi Peter răspunse în numele tuturor. „Si, señor”. Împreună cu Allie, i-am dus la Home Depot, magazinul de bricolaj de lângă Tallahassee. Fiecare dintre noi luă un cărucior. Poţi afla multe despre un bărbat după sculele pe care le are şi după felul cum şi le îngrijeşte. Sigur, în primul rând e important dacă ştie sau nu să le folosească. Trei ore mai târziu umpluserăm opt cărucioare, comandaserăm câţiva metri cubi de cherestea şi cheltuiserăm aproape opt mii de dolari. Allie arăta de parcă văzuse o fantomă. Şeful de magazin radia de bucurie. Cum nu-mi încăpea în camionetă toată marfa, m-am înţeles cu el să-mi livreze şi o remorcă cu două axe. De asemenea, am deschis un cont la magazin, aşa încât oamenii mei să poată cumpăra oricând ce aveau nevoie, fără să trebuiască să fiu şi eu prezent.

Când ne-am întors la căsuţă, Manuel şedea la masa din bucătărie şi admira roadele muncii copiilor, care culeseseră în ziua aceea douăzeci şi şapte de colţi de rechin. În timp ce luna se înălţa pe cer deasupra capetelor noastre, Peter, Victor şi Javier munceau de zor, construind o platformă pe care să depoziteze toate materialele, în spaţiul deschis de

sub restaurant, unde pe vremuri personalul de la bucătărie obişnuia să spele prăjitoarele.

Allie mă trase la o parte. „Chiar crezi că vor fi în stare să facă ce au promis?”

Am zâmbit. „Păi, o să aflăm asta cât de curând”.

28

În dimineaţa următoare ne-am trezit în bubuieli şi zgomote de dărâmături. Ciocane, drujbe, fierăstraie – toate astea făceau o harababură de nedescris. Sprijinindu-se de mine, Manuel merse încet până la restaurant. Conştienţi că aveau nevoie de un loc uscat ca să poată lucra, verii lui începură cu acoperişul.

Fu nevoie doar de o săptămână ca să ajung la concluzia că angajarea lor a fost una dintre cele mai înţelepte decizii din câte am luat vreodată. Până vineri scoseseră tot lemnul putred şi reparaseră acoperişul, astupând găurile cu foi de zinc noi. Munceau din zori până-n noapte, făcând doar o singură pauză, scurtă, la prânz. În timp ce munceau, ascultau muzică la casetofon, făcându-i pe toţi să zâmbească şi să vrea să danseze. Inclusiv pe mine.

La sfârşitul săptămânii, în ciuda protestelor noastre, Manuel mânuia şi el ciocanul, alături de verii lui. Cătălină şi Allie făceau sute de drumuri la groapa de gunoi, iar eu am cumpărat, la mâna a doua, un Chevrolet de trei sferturi de tonă, cu bena lungă, care le permitea celor trei amici să se aprovizioneze singuri, ori de câte ori era nevoie. Fiecare din noi muncea cu toată râvna.

Familia, cum începusem să-i numesc pe Cătălină, Gabriella, Diego, Peter, Victor, Javier şi Manuel, ne pregăti

cina pe verandă. Locul era curat, fusese măturat şi spălat, însă îi lipseau pereţii. Cablurile electrice erau la vedere. Ţevile nu erau racordate încă. Prietenii noştri ne oferiră un adevărat festin. Cuvântul *fajitas* căpăta un nou înţeles în „mâinile” lor. A fost una dintre cele mai bune mâncăruri pe care le-am mâncat vreodată. Apoi Cătălină prăji nişte sopapillas. Cu mare greutate am reuşit să mă opresc la a opta bucată.

După două săptămâni, cei trei demolatori, cum le spunea Cătălină, isprăviseră de renovat bucătăria. Refăcuseră instalaţiile electrice şi de apă şi acum erau pregătiţi pentru inspecţie, dovedind astfel că se pricepeau la construcţii mai bine decât mine. L-am chemat pe inspectorul primăriei, iar acesta ne ceru să retuşăm câteva lucruri, după care ne dădu aprobarea şi îmi spuse de ce autorizaţii mai aveam nevoie. La plecare, îmi dădu câteva sfaturi utile cu privire la modul în care puteam activa ca şi contractor general. Am aflat cu acest prilej că în tinereţe obişnuia să ia masa la Blue Tornado şi abia aştepta să vadă redeschis restaurantul. Mi-am propus în sinea mea ca, după inaugurare, să-i ofer o cină bună lui şi familiei sale.

Manuel îşi revenise suficient încât să vină cu mine la Clopton, ca să aducem echipamentele şi aparatura de bucătărie, pe care aveam să le încărcăm în ambele camionete şi în trailer. Allie lucra cot la cot cu noi, fără să se plângă de oboseală. În prima zi am încărcat aparatele şi accesoriile pentru gătit, mesele şi băncile. În următoarele două zile, cât timp ceilalţi lucrau la amenajarea noii bucătării, eu şi Manuel am făcut încă două drumuri până la Clopton şi înapoi. La a doua tură, în timp ce împachetam lucrurile, arătă cu mâna spre căluţi şi maşinuţe.

„Ce-ai de gând să faci cu toate astea?” mă întrebă el.

„Habar n-am”.

„Nu vrei să le aduci pe insulă?”

„Asta e o operaţiune mai complicată decât renovarea unui restaurant. Crezi că ai fi în stare de aşa ceva?”

El încuviinţă din cap. „Dar ai unde să le depozitezi?”

„Eu nu, dar Allie are”.

Allie urmărea transformarea cu ochii mari şi umezi de lacrimi. Între timp, ne plimbam pe plajă şi, în fiecare zi, cu fiecare lacrimă, lăsa în urmă amărăciunea vieţii ei din trecut.

Rosco se adaptase numaidecât vieţii pe insulă. Era tot timpul pe urmele mele, în afară de momentele când ne plimbam pe plajă. De îndată ce eu şi Allie începeam să hoinărim printre dunele de nisip, Rosco ţâşnea ca din puşcă, luând-o la fugă spre nordul insulei. Se întorcea abia seara târziu, după lăsarea întunericului, când sărea numaidecât în patul lui Gabby şi adormea pe loc.

Eu mă întorceam singur la căsuţa mea şi stăteam pe verandă, ascultând-o pe Suzy şi zgâindu-mă la stele până după miezul nopţii. Câteodată până la răsăritul soarelui.

29

Până la începutul lunii aprilie, bărbaţii readuseră Blue Tornado la aspectul său de odinioară. Ba şi mai mult de-atât. Fiecare centimetru pătrat din restaurant purta amprenta muncii lor. Reparaseră ce se putuse şi ce nu, înlocuiseră cu materiale noi. Pereţii de lemn, în loc să-i vopsească, îi lăcuiseră doar, aşa încât toate încăperile emanau acum o strălucire aurie, caldă. Inspectorul se

declară mulţumit de lucrare, ba chiar îi lăudă pe muncitori şi le ceru voie să-i recomande şi la alte lucrări pe insulă.

Am apăsat pe întrerupătoare şi se aprinseră toate luminile. Tipii instalaseră becuri cu LED deasupra aspiratorului Blue Tornado, aflat tot în vechea sa cutie de sticlă. Când îl văzu, Allie izbucni în plâns.

Peste o săptămână începu să primească marfă de la pescarii locali, care toţi râvneau să devină principalul ei furnizor de fructe de mare. Între timp, ea şi Cătălină lucrau la bucătărie, pregătind tot felul de reţete, şi vechi şi noi.

Într-o zi pe la amiază, m-am luat după mirosul care venea din bucătărie şi le-am găsit în plină activitate de creaţie. Julia Child[23] ar fi fost mândră de ele. Bucătăria era un amestec fremătător de lumini orbitoare, muzică flamenco, inox strălucitor şi culori vii. Cuptoarele erau încinse. Grill-urile sfârâiau. Grătare de vită. Fasole verde. Ardei. Tortillas. Orez. Guacamolc. Ceapă. Apoi fructe de mare: creveţi de diverse soiuri, moruni, scoici şi multe alte bunătăţi. Am mâncat trei farfurii cu vârf.

Apoi, ca să mă îngroape de tot, Cătălină coapse faimoasele ei sopapillas, pe care le tăvăli prin miere şi zahăr pudră. Mi-am împins farfuria la o parte, în pragul unei căderi de glicemie, de la cât zahăr şi carbohidrali consumasem. Aveam nevoie de un somn bun.

Cele două femei mă urmăriseră îndesându-mi în gură ultima bucăţică de gogoaşă, după ce în prealabil o înmuiasem în mierea rămasă. Allie mă întrebă, „A fost bună mâncarea?”

Am scuturat din cap.

---

23 Julia Child (1912-2004) - bucătar profesionist american, autor şi vedetă de televi ziune (n.tr.)

Cătălină îşi puse mâinile-n şolduri. „Nu???”

„Nici nu merită calificativul ăsta”.

Ea îmi făcu semn cu degetul spre uşă, furioasă foc. „Ieşi afară din bucătăria mea”.

JSun poţi zice de un cheeseburger plin de grăsime pe care îl mănânci într-un birt oarecare. Poate despre un milkshake cu frişcă. Despre un hot dog, la un meci de baseball. Asta însă…” am făcut semn cu mâna spre masă. „Asta e ceea ce mănâncă Dumnezeu la cină”.

Ea zâmbi şi îşi şterse cu şorţul sudoarea şi făina de pe frunte. „Bine, bine, poţi să mai stai”.

Începu să golească masa şi atunci m-am ridicat de pe scaun. „Mă ocup eu de asta. Spălatul vaselor e specialitatea mea. Întreab-o pe Allie”.

Mi-am suflecat mânecile şi le-am dat la o parte pe amândouă, îndreptându-mă spre chiuveta plină cu apă înspumată, dar Cătălină vru să-mi taie calea. „În Mexic, bărbaţii n-au voie să lucreze în bucătărie”.

Am zâmbit, făcându-mă stăpân pe furtunul de la chiuvetă. „Îţi dau o veste surprinzătoare. Eu nu-s mexican”. Zicând aceste cuvinte, am îndreptat furtunul asupra lor şi am dat drumul la apă.

Diego şi Gabriella începeau să se acomodeze cu noua viaţă. La fel ca alţi doi copilandri pe care îi cunoscusem cândva, nici ei nu puteau sta prea mult departe de plajă. Petreceam multă vreme scotocind prin nisip după colţi de rechin. Pentru prima oară de când ne cunoşteam, Cătălină era acum încordată şi tăcută. Din când în când îmi arunca o privire ciudată, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, dar nu îndrăznea; m-am întrebat dacă nu cumva o supărasem cu ceva. Am întrebat-o pe Allie, „Am făcut ceva greşit?”

Ne uitam la copii cum alergau de colo-colo pe plajă, după Rosco, care ţopăia când în apă, când pe nisip. Cătălină nu-şi lua ochii de la ei.

„Ştiu să înoate?” mă întrebă Allie.

„Nu ştiu”.

„Dacă ar fi copiii tăi şi i-ai vedea că intră în apă, fără să ştie să înoate, nu ţi-ai face griji?”

Atunci îmi pică fisa.

„Cătălină?!” am strigat-o.

Ea îmi răspunse fără să se întoarcă spre mine. „Şi?”

Ori de câte ori era cu mintea în altă parte, vorbea în spaniolă în mod instinctiv, fără să-şi dea seama.

„Îmi dai voie să-i învăţ pe copii să înoate?”

Pe chip i se citi o expresie îngrijorată. „Dar nu sunt rechini?” în răstimpul, nu prea îndelungat, de când eram la San Blas, aproape că reuşiserăm să umplem cu colţi de rechin un borcan de un litru. Am râs. „Să ştii că colţii ăia pe care i-am cules sunt foarte, foarte vechi”.

„De unde ştii?”

„Dinţii rechinului sunt albi de felul lor. Devin negri abia după ce au stat foarte mult timp în apă”.

Ea mă privi neîncrezătoare. „Cât timp?”

„Vreo zece mii de ani”.

Ochii i se îngustară. „Deci rechinii sunt…?”

„Morţi. Unii cred că colţii ăia au chiar un milion de ani vechime”. Chipul i se destinse. „Mai bine rechini morţi decât vii”.

„Aşadar, eşti de acord să-i învăţ să înoate?”

Ea îşi scoase şorţul de la brâu. „Doar dacă mă înveţi şi pe mine”.

Dacă Diego se dovedi un mare iubitor al apei, învăţând

să înoate în câteva minute, cu Gabriella fu ceva mai greu. Eu şi Allie stăteam în apă până la brâu, la zece metri distanţă unul de celălalt. Avantajul, când înveţi pe cineva să înoate în ocean, este că poate să pună oricând picioarele jos – asta cu condiţia să nu vă aventuraţi prea departe de ţărm. Gabby umbla în picioare de la mine la Allie şi invers, dând din braţe de parcă ar fi înotat şi n-o puteam convinge să-şi desprindă tălpile de pe fundul apei. La un moment dat, pe când venea înspre mine, mergând în picioare şi dând din mâini, un val se rostogoli peste creştetul ei. După ce valul trecu, fetiţa începu să ţipe, iar Rosco veni degrabă la mal şi, aruncându-se în apă. Începu să înoate spre ea. Se roti în jurul ei de vreo două ori, lăsând-o să-l mângâie pe cap şi abia după ce o auzi chicotind se întoarse înapoi la mal. Imitând exemplul câinelui, Gabby îşi ridică picioarele şi înotă spre mine, lovind apa fără să mai atingă nisipul de pe jos. Am fost convins că, din clipa aceea, legătura dintre copii – mai ales Gabby – şi câine va deveni şi mai strânsă.

Dar abia mai târziu, în aceeaşi noapte, aveam să aflu cât de strânsă Cele patru căsuţe pentru luna de miere deveniseră locuinţele noastre Allie locuia în prima. Manuel, Javier, Peter şi Victor, în a doua. Cătălin;» şi copiii în a treia, iar eu locuiam în cea de-a patra. Deşi s-ar fi spus că Rosco era câinele meu, habar n-aveam pe unde îşi petrecea nopţile. Venea şi pleca după cum poftea. În ultimele săptămâni preferase să stea cu cine îl scărpina mai mult şi îl îndopa cu resturi de la masă.

Seara, înainte să mă bag în pat, mergeam până la căsuţa Cătălinei să văd ce fac copiii. Îl găseam pe Rosco tolănit între ei, iar Gabby dormea cu braţul încolăcit în jurul lui. Când mă vedea, începea să dea din coadă, lovind tăblia

patului, dar nu dădea cel mai mic semn că ar fi vrut să se scoale de acolo. Atunci îi şopteam, „Poţi să stai” şi el îşi lăsa capul înapoi pe pernă.

Lucrările la Tornado progresau văzând cu ochii, iar Cătălină şi copiii erau în culmea fericirii, în schimb pe Allie părea să o deranjeze ceva. Aveam senzaţia că greşisem undeva, dar nu ştiam unde anume. Parcă dispăruse tandreţea care îmi făcea atâta plăcere. Seara, după muncă, după cină şi după plimbarea pe plajă, îi conduceam pe Cătălină şi pe copii până la ei acasă, apoi mergeam la Allie, la „timpul nostru de verandă”, cum îi spunea ea. Sau „timpul de genunchi”, pentru că stăteam atât de aproape unul de celălalt, încât ni se atingeau genunchii. Ea bea vin, iar eu beam ceai sau Sprite; cu picioarele rezemate de balustradă, ascultam vuietul valurilor şi contemplam luna, ale cărei raze se răsfrângeau în oglinda apei.

De îmbrăcat, ne îmbrăcam lejer. Eu purtam jeans sau pantaloni scurţi, depinde cum fusesem îmbrăcat la muncă în ziua respectivă, iar ea mă aştepta proaspăt ieşită de la duş, în pijama, mirosind minunat. Cu picioarele proaspăt epilate. Şi deşi de felul meu mă prind cam greu când vine vorba de tacticile astea, tipic feminine, am observat totuşi că pijamalele erau tot mai scurte. Şi mai vaporoase. Lăsau să se vadă tot mai mult. Parcă începeam să am emoţii.

Într-o dimineaţă, m-am trezit la revărsatul zorilor şi Allie stătea pe marginea patului meu. Se uita ţintă la mine, iar ceaşca de cafea îi era goală. Îşi ţinea buzele strânse şi o sprânceană îi era mai ridicată decât cealaltă. Aşa mă privea şi mama, când intram într-un bucluc. M-am ridicat în capul oaselor. „Ce-am făcut?”

„De ce nu mi-ai spus?”

„Ce să-ţi spun?”

„Despre visuri”.

„Care visuri?”

„Visurile tale”.

„Dar nu visez nimic”.

„De câteva nopţi te urmăresc în timp ce dormi şi ştiu că visezi”.

„De ce ai face una ca asta?”

„Ca să-i dau o pauză Cătălinei. De mai bine de o lună dormea la tine pe verandă”.

„Alea nu sunt visuri”.

„Ce vrei să spui?”

„Visurile sunt nişte fantezii. Ale mele sunt amintiri”.

„Acelaşi lucru”.

„Nu şi pentru mine”.

„Cătălină mi-a spus despre visul pe care l-ai avut în rulota lui Manuel”. „Mda…” am îngăimat, scărpinându-mă în creştet. „Şi acum îmi pare rău pentru noaptea aia”.

„Ce putem face în privinţa asta?”

„Şi eu m-am întrebat multă vreme”.

„Cătălină spune că în noaptea aia, Rosco a sărit în pat şi a început să te lingă pe faţă, scheunând jalnic. El te-a trezit, oprind visul. Sau amintirea, dacă vrei. Apoi ai adormit la loc. Ea zice că scena s-a repetat de mai multe ori pe parcursul acelei nopţi”.

Am încuviinţat din cap. „Aşa ne-am cunoscut”.

Ea aşteptă să continui.

„Eram sus pe munte şi îmi săpasem o groapă sub copaci, ca să-mi fac culcuşul. Rosco m-a găsit. El mă trezea noaptea şi-mi întrerupea amintirile”.

„Luându-mă după ceea ce am observat în ultimele nopţi,

e clar că ai nevoie de cineva care să fie lângă tine”. Făcu semn spre mine, apoi spre hainele mele împrăştiate pe podea – dovada clară că, deşi mă culcam îmbrăcat, mă trezeam de fiecare dată despuiat, cu aşternutul răvăşit îngrozitor.

„Mă ajută să fac asta”.

„De-asta n-ai vrut să stai cu mine?”

„Nu vreau să îţi fie frică de mine”.

Expiră prelung. „Începeam să cred că sunt ruginită”.

„Ruginită?”

Ea ridică din umeri. „Sau că nu-ţi plac pijamalele mele”. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă. „Sau că sunt prea bătrână pentru tine. Prea ridată. Prea trecută. Pe când…” aruncă o privire în direcţia locuinţei Cătălinei. Am râs şi m-am aşezat pe marginea patului, acoperindu-mă cu cearşaful. „Allie… motivul pentru care dorm singur n-are nicio legătură cu tine, ci numai şi numai cu propria-mi persoană. În al doilea rând, chiar dacă o găsesc frumoasă pe Cătălină, inima mea nu-i aparţine”.

„Deci nu sunt prea bătrână pentru tine?”

„Ăăă… nu”.

„Şi mă mai găseşti măcar puţin atrăgătoare?”

„Ăăă… da”.

Ea zâmbi şi ridică o sprânceană. „Îmi spui adevărul adevărat?”

„Da”.

„Atunci lasă-mă să dau jos cearşaful ăsta de pe tine şi o să vedem atunci dacă spui adevărul”.

Am prins-o de mâini. „Micuţa mea Allie, cândva erai cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Dar felul cum arătai atunci nici nu se poate compara cu ceea ce eşti

astăzi”.

Ea roşi. „A trecut atâta vreme de când nu mi-ai mai spus aşa”.

„Nu te superi?”

„Nu mă supăr”. Ridică din nou din sprânceană. „Pot să-mi împrumuţi un pic cearşaful?... Tocmai am lovit cu maşina un bivol şi...”

Pantalonii scurţi îmi zăceau într-un colţ al camerei. Chiloţii, undeva după pat. „Chiar în clipa asta n-aş putea”.

Ea se ridică de pe pat şi se îndreptă spre uşă, desfătându-mi privirile cu pantalonaşii ei scurţi din mătase şi dantelă. „Secretul tău e în siguranţă. A trebuit să te învelesc de două ori azi-noapte”.

Am scuturat din cap.

Ea îmi aruncă o privire peste umăr. „Şi văd că roşeşti”.

30

În după-masa aceea m-am dus la mormântul Mamei. Stăteam nemişcat, cu braţele încrucişate pe piept şi sprâncenele încruntate. Mama nu se mai recăsătorise. Spunea că suferise destul după primul soţ. După plecarea mea şi a lui Bobby, a rămas singură şi îşi câştiga traiul spălând haine noaptea şi făcând curăţenie prin casele oamenilor, în timpul zilei. Apoi Bobby s-a întors acasă, dar în curând o luă razna. Mama şi Allie îl internară într-un centru de dezintoxicare, unde îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în următorii cinci ani. După ce se restabili, divorţară şi el intră în politică, candidând pentru un post în conducerea statului. Îşi făcu un nume pe plan local, iar mai târziu candidă pentru Senatul Statelor Unite şi se mută în

Virginia, luându-şi un apartament în West Palm Beach.

Eu, între timp, mă căzneam să scap de amintiri, iar pentru asta cutreieram ţara-n lung şi-n lat, mutându-mă dintr-un loc în altul. Nu şi în Capul San Blas. Aşa că Mama trăise singură în ultimii zece ani de viaţă. Allic venea pe la ea din când în când, dar vizitele ei îi trezeau amintiri dureroase. Într-o zi, Mama suferi un atac cerebral în timp ce-şi alimenta rezervorul maşinii, într-o pompă de benzină. Muri pe loc.

Neştiind cum să dea de mine, Bobby amână înmormântarea câteva zile. Apelă la FBI ca să mă găsească. Aşa că m-am prezentat şi eu la înmormântare, dar n-am schimbat niciun cuvânt cu Bobby. El îşi dădu seama că-i mai bine să-şi ţină gura, pentru că altfel i-o închideam eu.

Undeva, în lumea largă, tatăl meu, dacă mai trăia, avea în jur de şaizeci de ani pe-atunci. Nu-l mai văzusem din ziua aceea când Mama sparge; i farfuriile una după alta. Dar asta nu însemna că timpul îmi îmblânzise sentimentele. Dacă mă pricepeam la ceva pe lumea asta, era să urăsc. Am coborât în groapă sicriul Mamei şi am azvârlit nişte ţărână peste el, dup; – i care m-am urcat în maşină şi dus am fost.

Acum m-am rezemat de piatra funerară de la căpătâiul Mamei şi deschizând un nou pachet de tablete antiacid, mi-am vârât în gură patru bucăţi deodată. Era interesant cum ajunsese să-mi placă gustul acela ca de cretă, uşor mentolat. De când plecasem din Carolina de Nord, durerea din piept devenise constantă. Mai ascuţită parcă.

Briza mătura frunzele de pe pajişte, făcând să se legene crengile stejarilor de deasupra noastră. Eram cu Rosco. L-am scărpinat după ureche, iar el se rostogoli pe spate, cu

labele ridicate în aer. Mângâindu-l pe burtă, am început să vorbesc cu voce tare cu Mama, care se odihnea sub lespedea rece de granit.

„Ce ciudat, cum dispariţia unui om poate lăsa aşa dezastru în urmă”. Durerea surdă din piept mă înţepa ca un cuţit. Parcă nici nu mai puteam respira. Mi-am masat muşchiul de sub claviculă, apoi umărul, dar n-am simţit nicio ameliorare. Chiar în clipa aceea, ca un memento, îmi sună telefonul. Am văzut că era secretara de la cabinetul medical, care mă suna probabil ca să reprogramăm consultaţia pe care o ratasem. Am respins apelul, activând din nou mesageria. Pentru a treia oară.

Norii albi, de vată, alunecau încet pe cer, deasupra noastră. Am vorbit din nou, de data asta cu Rosco, căruia nu-i păsa ce spun câtă vreme continuam să-l frec pe burtă. „Nu-mi amintesc de niciun vis de-al meu care să se fi împlinit”. Câinele mârâi în semn de aprobare şi-şi închise ochii. „Acum vreau să îmi deschid inima şi să încerc să iubesc, dar acolo unde se găsea pe vremuri inima mea, constat că nu mai există nimic, decât o bucată de carne moartă şi resturi de şrapnel”.

Mi-am plimbat degetele peste numele Mamei, săpat în piatră. Era moartă de multă vreme. Necazul era că inima mea nu reuşise niciodată să se împace cu gândul acesta. Prea multe lucruri rămăseseră nerostite. „Doar tu şi cu mine ştim adevărul. Dacă găseşti cumva o soluţie pentru toată povestea asta, te rog să-mi dai şi mie de ştire”.

31

Capul San Blas se trezise la viaţă. Vestea se răspândi

rapid. Zilnic veneau localnici ca să asiste la lucrări şi să se intereseze când urma să inaugurăm noul restaurant. Gabriella şi Diego participau şi ei la toată acţiunea, vânzând spectatorilor ceai, apă şi sopapillas. Presa din Pensacola până în Orlando aflase vestea „renaşterii” restaurantului Blue Tornado şi-şi trimise reporterii şi echipele de filmare. Într-un interval de doar două săptămâni, Allie dădu zeci de interviuri. Cât despre mine, de la coordonarea lucrărilor şi alergăturile zilnice după materiale, până la nimicuri gen „Ţine scândura asta”, puneam osul la toate cele, încercând să fiu de folos fără să stau în calea cuiva. Într-un fel, eu eram omul de legătură. De asemenea, eram şi finanţatorul operaţiunii, dar asta o ştiam de la bun început.

Allie făcuse contracte cu furnizorii, apoi începu să angajeze şi să-şi instruiască personalul, alcătuit din chelneri, spălători de vase, bucătari şi barmani. Era ocupată până peste cap cu organizarea afacerii şi părea să-i placă grozav. Verifica preţul alimentelor, stabilea programul angajaţilor, făcea planuri cu privire la modul de servire. Nimic nu-i scăpa. Ţinând cont de stadiul lucrărilor, am programat „marea deschidere”.

După ce Manuel, Javier, Peter şi Victor curăţară totul după ei, aranjară cu cei de la salubritate să vină să strângă gunoiul, apoi spălară camioneta şi abia în momentul acela mi-am dat seama că trebuia să le găsesc altceva de făcut. Nu se mai puteau întoarce la munca lor de imigranţi. Nici vorbă să se întoarcă în Mexic. Dar nu aveau documentele necesare ca să muncească în mod legal. Procesul de dobândire a cetăţeniei era prea costisitor.

În după-masa aceea, eu şi Allie i-am chemat pe toţi patru şi am mers peste drum, la terenul care stătea acolo

nefolosit. Cu şaizeci de ani în urmă, când tatăl lui Allie cumpărase parcela respectivă, titlul de proprietate includea douăzeci de pogoane[24] de pământ. La vremea respectivă, terenul era considerat lipsit de valoare; nu l-ar fi cumpărat nimeni altcineva. Când afacerea cu restaurantul începuse să prospere, folosiseră unul sau două pogoane pe post de parcare, însă restul terenului rămăsese sălbatic şi inutilizabil.

Am pus mâna pe umărul lui Manuel. „Crezi că poţi instala aici parcul de distracţii?”

Manuel încuviinţă din cap, sigur pe sine.

„Asta presupune să demontăm toate maşinăriile şi să le aducem aici. Inclusiv baraca metalică în care sunt depozitate”.

El încuviinţă din nou. Nu părea deloc descurajat.

„Iar când va fi totul instalat şi începe să funcţioneze, vom avea nevoie de nişte oameni să se ocupe de parcul de distracţii. Să întreţină maşinăriile. Să facă pop-corn. Să repare carturile”.

Manuel îmi luă mâna şi mi-o scutură cu putere. Avea ochii umezi. Rareori mi-a fost dat să văd atâta recunoştinţă în ochii cuiva.

M-am dus cu ei la bancă, am deschis conturi pe numele fiecăruia şi le-am virat câte 7.500 de dolari, cu titlu de remuneraţie pentru munca depusă. Victor începu să plângă şi mă luă în braţe, după care se întoarse către Manuel şi se apucă să turuie ceva în spaniolă.

Manuel îl trimise la casierul de la ghişeu şi apoi îmi explică, „Vrea să le trimită bani soţiei şi copiilor săi, în

---

24 Pogon - veche unitate de măsură pentru suprafaţă, reprezentând circa 4.000 mp (n.tr.)

Mexic”.

Nici măcar nu ştiusem că era căsătorit. Peter îşi ridică mâna, cu degetele răsfirate în aer.

„Ce?” am exclamat eu. „Are cinci copii?”

Peter scutură din cap. „Nu, eu. Eu am cinci copii”.

M-am uitat la Javier.

Acesta ridică trei degete.

Am plecat de acolo cu gândul că oamenii aceştia munciseră fără să se plângă nicio clipă, recunoscători pentru simplul fapt că aveau de lucru. Nu se menajaseră şi nu se văicăriseră niciodată. Am clătinat din cap. „Trebuie neapărat să învăţ limba spaniolă”.

În dimineaţa următoare, m-am trezit în zgomotele infernale ale buldozerului închiriat. Manuel şi cei trei amici erau din nou la lucru.

Mi-am luat telefonul şi l-am sunat pe fratele meu. Acesta nu-mi răspunse, aşa că i-am lăsat un mesaj vocal. „Bobby, ai spus că dacă am nevoie de ceva… Ei bine, am nevoie de ajutor cu nişte acte pentru cetăţenie. Am aici nişte tipi care nu pot rămâne în mod legal, dar dacă-i trimit acasă, o să moară de foame, şi ei şi copiii lor. Povestea e lungă şi complicată, iar eu sunt implicat de la bun început. Doar spune-mi ce trebuie făcut ca să demarez procesul. O să plătesc pentru tot ce e nevoie. Îndrumă-mă în direcţia corectă şi ajută-mă cu birocraţia”.

Stăteam pe terasa restaurantului, ademenit de mirosul de cafea proaspătă. Aroma ispititoare era ca un cod Morse, prin care Allie mă poftea acolo. Fără cuvinte, îmi şoptea „Vino la mine. Te vreau aici, lângă mine”. Mesajul era inocent, ca un bileţel de amor între doi elevi de gimnaziu şi, în acelaşi timp, plin de tâlc, ca o atingere tandră pe sub

cearşafuri.

În copilărie, Allie fusese foarte frumoasă. La adolescenţă, n-am putut să nu remarc cum trupul ei căpăta curbe apetisante. Mai apoi se transformase într-o femeie încrezătoare în sine, confruntându-se cu greutăţi şi succese deopotrivă. Însă acum era o femeie în plină floare. O prezenţă pe care n-o puteai ignora. Şi niciuna dintre ele, nici Allie din liceu, nici Allie cea ispititoare, nici Allie cea sigură pe sine, nu se putea compara cu Allie de acum, din prezent.

Când ne plimbam singuri pe plajă, lipiţi unul de celălalt, ea nu contenea să-mi pună întrebări despre viaţa mea. Îi răspundeam cât de bine puteam. Uneori, când nu-mi găseam cuvintele, ne plimbam în tăcere, iar ea nu mai insista.

În pofida vârstei, timpului scurs, băuturii, luptelor interioare, afacerilor, succeselor, banilor şi singurătăţii cu care mă confruntasem atâta vreme, atingerea şi mirosul lui Allie îmi trezeau amintiri din cea mai fragedă tinereţe, pe care mă căznisem ani în şir să le îngrop.

Într-o după-amiază îşi încolăci braţele în jurul meu, lipindu-şi pieptul de al meu şi cocoţându-se cu degetele-i pline de nisip pe picioarele mele. „E greu?” mă întrebă ea.

„Ce anume?”

„Să priveşti în urmă”.

„E un mod de a-mi aduce aminte”.

„De ce îţi aduci aminte?”

„De vremea când eram acolo şi aveam o permisie de câteva zile, în spatele frontului. Îmi aduc aminte cum, după lăsarea serii, singurul şunci care se auzea era vuietul domol al valurilor care se rostogoleau pe ţărm Atunci mă aşezam

pe dunele de nisip din spatele palmierilor, cu capul în mâini şi încercam să-mi imaginez chipul tău. Mirosul părului tău. Gustul tău. Apoi îmi priveam mâinile şi mă întrebam un lucru simplu, la care însă nu aveam răspuns, «Cum aş putea să revin la normalitate?»”.

Câteodată lui Allie îi era greu să mă asculte. Uneori ofta şi se lipea strâns de mine. Deseori mă oprea, pur şi simplu şi mă săruta. Încerca parcă să recupereze toţi anii în care fuseserăm departe unul de celălalt.

Apoi erau nopţile. Îi spusese Cătălinei că poate să renunţe să stea de veghe pe verandă şi să doarmă liniştită, apoi venise în pat, lângă mine. S-ar putea crede că se petrecea ceva sexual între noi. Dar nu era aşa. Nu zic că nu mi-aş fi dorit, însă de îndată ce închideam ochii, adormeam şi trupul meu îşi amintea ceea ce mintea mea uitase.

Allie mă ţinea în braţe în fiecare noapte, în timp ce eu transpiram şi tremuram şi ţipam în somn. Din când în când mă trezeam şi atunci eram mirat s-o văd lângă mine, să-i citesc pe chip spaima pe care încerca să şi-o ascundă. De asemenea, mi-am dat seama că nopţile acelea au convins-o de faptul că trecutul mă bântuia crunt. Noapte de noapte, se lipea de mine, mă strângea în braţele ei, încolăcindu-se în jurul meu ca un lujer de viţă de vie. Am început să dorm, să dorm de-adevăratelea, cum n-o mai făcusem de foarte multă vreme.

Inaugurarea restaurantului urma să aibă loc în mai puţin de două săptămâni şi, într-o după-masă târziu, Allie mă găsi în toaleta restaurantului, pictând una dintre cabine.

Se rezemă de perete, cu un zâmbet şiret pe faţă. „Ai un minut?” Mi-am clătit pensula şi am ieşit după ea din baie. În timp ce ne îndreptam spre camionetă, ea întinse mâna.

„Cheile, te rog”.

Am şovăit. „Nu-mi prea place să las pe altcineva să-mi conducă maşina”. „Dă-mi cheile alea afurisite, Joseph. Nu poţi fi mereu în control”.

I-am dat cheile, iar ea se urcă la volan şi am mers până în Apalachicola. Când am ajuns în oraş, conduse până la o casă mică şi dărăpănată, bună doar să fie pusă pe foc. În spatele casei se afla un garaj la fel de mic şi dărăpănat. Allie parcă în faţa garajului, spunând, „Nu-i în forma cea mai bună, fiindcă n-am avut bani s-o întreţin. M-am gândit să iau un împrumut de la bancă, s-o repar, dar apoi mi-am zis că poate vrei s-o faci tu”. Puse mâna pe clanţa uşii de la garaj. „Îmi pare rău că nu arată mai bine, dar aşa se întâmplă cu toate lucrurile peste care trece timpul…”

Deschise uşa.

Înăuntru, acoperită cu o prelată, se afla o maşină. În ciuda faptului că toate roţile erau dezumflate şi crăpate, i-am recunoscut forma. Dar tot numi venea să cred că sub prelata aceea putea să fie într-adevăr ceea ce îmi imaginam eu. „Oare e…?”

Din nou, ea zâmbi şiret şi începu să tragă prelata la o parte.

Am rămas încremenit. Cu gura căscată şi ochii cât cepele. Corvette-ul meu din ’67. Cel pe care i-l dăruisem lui Allie înainte să plec. Acum vechi de cincizeci de ani. Nu ştiam ce să spun. Ea îşi vârî mâna în buzunar şi-mi puse în palmă aceleaşi chei pe care i le dădusem eu cu ani în urmă. Se uită la mine, apoi la maşină. „Dacă i-ai întreba pe ăştia 550 de cai putere ce-şi doresc, ţi-ar zice, «Bătrâne, dă-ne ceva de băut şi hai urcă-te, să mergem la plimbare»”.

M-am holbat la cheile din palma mea, clătinând din cap.

Îmi era peste putinţă să-mi stăpânesc emoţia. Ea îmi cuprinse faţa cu mâinile şi, ridicându-se în vârful degetelor, mă sărută pe obraz. Apoi pe buze. Şi încă o dată. Dacă aveam impresia că o iubisem cândva, ei bine, acum eram nebun după ea. Am privit-o drept în ochi, cuprinzând-o de mijloc. „Micuţă Allie, trebuie să-ţi spun ceva”.

„Ce anume?”

„Sunt nebun după tine. Complet şi iremediabil”.

Ea mă sărută. Cu tandreţe. „Foarte bine”.

„Mă mai săruţi o dată?”

Când isprăvi, îmi spuse, „Ştii, chestia cu sărutatul e grozavă, dar se poate şi mai bine de-atât. Da? Adică, ştii la ce mă refer, nu?”

Am scuturat din cap, deschizând portiera maşinii.

Având toate roţile dezumflate, n-am putut s-o urnim din loc. Aşa că am şters de praf scaunele, am coborât plafonul şi ne-am aşezat pe bancheta din faţă. Ea îşi ridică picioarele pe bord şi am început să cântăm „Fortunate Son” şi „American Pie”, în timp ce ne făceam că ciocnim nişte pahare imaginare pline cu whisky.

Inima mea, moartă de-atâta amar de vreme, se trezi la viaţă în momentul acela. Începu să bată din nou. Să simtă lucruri. Auzind-o cum cântă şi văzând-o cum ţine ritmul, bătând cu talpa în bord, mi-am simţit inima, până atunci rece şi cenuşie, făcându-se din nou caldă şi roşie.

Asta era şi bine, şi rău. Faptul că simţeam ceva atât de plăcut era un lucru pozitiv. Dar stând acolo cu ea şi cântând împreună, am simţit dintr-odată un fior rece pe şira spinării. O umbră mă pândea de undeva de peste umăr.

Da, binele reintrase în viaţa mea, însă simţeam răul dându-mi târcoale, din ce în ce mai aproape.

32

Încurajat de Allie, mi-am luat o pauză de la restaurant şi timp de o săptămână mi-am mânjit mâinile lucrând plin de râvnă să repar Corvette-ul. Colindând din Port Saint Joe până în Tallahassee şi Apalachicola, am reuşit să fac rost de piesele trebuincioase. Încă din prima zi am avut un ajutor de nădejde. Pe Diego. Acesta era curios şi părea să aibă un talent înnăscut pentru mecanică. Mă ajută să scot motorul, ca să îl cufundăm într-o baie acidă pentru a-l curăţa, după care ne-am apucat de lucru. Etriere noi. Garnituri. Bujii. Cabluri. Fire electrice. Furtunuri şi conducte.

Allie îmi spuse că obişnuia să o conducă o dată pe lună, doar ca să o menţină în stare de funcţionare, dar încetase de mult să mai facă asta. De vreo zece ani. Aşa că multe elemente putreziseră sau ruginiseră. Împreună cu Diego, am golit toate lichidele din instalaţii; am înlocuit rulmenţii, cuplajele cardanice şi plăcuţele de frână; am strunjit discurile de frână. Şi, în fine, am cumpărat un set de anvelope Goodyears noi-nouţe. Fie că aveam nevoie de o cheie fixă, de un recipient, de o cârpă sau de orice altceva, Diego ţâşnea şi mi le aducea într-o clipită. Eu, pe de altă parte, îi explicam fiecare operaţiune pe care o efectuam şi în curând l-am lăsat să facă el însuşi anumite lucruri.

După ce ne-am spetit şlefuind caroseria o zi întreagă, aceasta îşi recăpătă culoarea originală. Pe anumite porţiuni, cromul ruginise şi se scorojise uşor pe la colţuri, dar nu m-a lăsat inima să îl înlocuiesc cu altceva. Plafonul de pânză era vechi şi ponosit, stătea să crape pe alocuri, dar nici aici nu m-am încumetat să schimb ceva. Nu-mi venea să arunc la

gunoi un lucru doar pentru că era vechi şi nu mai strălucea ca odinioară.

Deschiderea restaurantului urma să aibă loc peste doar o săptămână, aşa că l-am lăsat pe Diego să monteze bateria şi apoi ne-am urcat în maşină. Am apăsat pe ambreiaj şi l-am lăsat pe el să pornească motorul. Parcă eliberat dintr-o cuşcă, acesta începu să mugească, trezindu-se la viaţă.

Am turat motorul, ascultând cu încântare huruitul ce-mi aducea aminte de tinereţe. Diego zâmbea cu gura până la urechi. M-am şters pe mâini de ulei, mi-am pus ochelarii de soare, am coborât capota de pânză şi, ieşind din garaj, ne-am pornit la plimbare prin oraş. Când am ajuns la periferie, am intrat pe drumul naţional 30E şi, coborând în viteza a doua, am turat motorul până la 6.000 de rotaţii pe minut, după care am luat piciorul de pe ambreiaj şi am ţâşnit ca o săgeată, scoţând fum din cauciucuri, preţ de vreo sută de metri.

Am oprit în faţa restaurantului, fără să opresc şi motorul însă. Allie ieşi în fugă. Îşi desfăcu şorţul din jurul brâului şi i-l dădu lui Diego. „Scumpule, spune-i mamei tale că mă întorc mai târziu”. Arăta exact ca adolescenta de pe vremuri. Înainte să se lase întunericul, indicatorul de bord ne arăta că străbătuserăm cinci sute de kilometri. Goneam pe coastă, în timp ce soarele asfinţea deasupra Golfului. Allie îşi rezemă capul pe tetieră, închise ochii şi se lăsă în voia vântului care îi răvăşea părul. Eu conduceam cu mâna dreaptă pe volan, iar cu stânga dansam prin aer, înfruntând curentul puternic. Noaptea ne găsi pe plajă, în maşină parcată cu botul spre ocean, cu luna deasupra noastră şi stelele împrăştiate puzderie pe boltă. Allie stătea sprijinită

de mine. Niciunul nu scoteam nicio vorbă. Sorbeam cu nesaţ senzaţiile noi şi intense, pe care amândoi le credeam de mult îngropate.

După vreo oră de stat în tăcere, ea se întoarse spre mine şi mă privi în ochi. „Cât timp a trecut de când ne-am reîntâlnit?”

„Vreo două luni”.

Ea scutură din cap. „Patru. Şi şapte zile şi două ore”.

Am zâmbit. Nu eram sigur încotro bătea. „Aşa o fi”. Îmi puse mâna pe piept. „Cum de nu mi-ai făcut avansuri în tot acest răstimp?”

Era o întrebare bună. Răspunsul, în schimb, nu era la fel. Eram pe punctul de-a spune ceva, când ea continuă, „Adică, eu ţi-am făcut o grămadă de avansuri, dar nu am primit niciun răspuns, aşa că mă întrebam dacă nu cumva ţi-ai pierdut motivaţia”.

„Motivaţia?”

Ea râse. „Da, motivaţia”.

„Mă gândeam că toate la timpul lor. Tocmai ţi-ai pierdut soţul şi credeam că…” m-am bâlbâit eu.

„Şi ai isprăvit acum?”

„Să isprăvesc… cu ce?”

„Cu gânditul”.

„Păi… nu ştiu”.

Ea se întinse spre mine şi mă sărută apăsat pe gură. Dacă până atunci săruturile ei fuseseră blânde şi tandre, de data asta fii un sărut pasional, ca între adolescenţi. Într-un târziu, după ce se dezlipi de mine, n-am reuşit să îngaim decât un singur cuvânt, „Uau”.

Atunci ea se trase un pic în spate, uimită, mutându-şi privirea de la buzele mele, la mine. „Ştii, treaba asta e mult

mai plăcută când ambele persoane participă la ea. De-aia se cheamă «sărut». Se presupune că buzele exprimă ceea ce simţi. Sau ai uitat cum se face?”

Am râs. „Se prea poate. A trecut multă vreme de când n-am mai făcut asta”.

Ea mă sărută din nou. După ce îmi luă respiraţia cu un sărut prelung, lucru care nu m-a deranjat câtuşi de puţin, îşi şterse cu degetul rujul care i se întinsese în jurul gurii, zâmbind. „Ei, a fost un început promiţător”.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi cocoţă picioarele pe bord. „O să mă faci să mă simt complexată dacă nu te dai la mine cât de curând”. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă. „Vreau să spun că nu suntem chiar aşa de bătrâni. Prima dată a fost faza cu pijamaua şi n-ai schiţat niciun gest. Acum mă arunc pe tine de-a dreptul, şi totuşi…” îşi desfăcu primul nasture de la cămaşă. „Eu sunt tot o copilă, în inima mea”.

Am luat-o de după umeri. „Atitudinea mea n-are nicio legătură cu tine, să ştii”.

„Atunci care-i motivul?” zise ea, zâmbind strâmb. „N-o să te împuşc, chiar dacă-mi spui că eşti căsătorit”.

Am râs. „Nu sunt căsătorit. Pe cuvânt”.

„Bun, fiindcă nu mi-ar fi plăcut deloc să-ţi sparg capul”. Am râs amândoi. Ea se lăsă din nou pe umărul meu. „Asta-i prima oară când sunt în stare să râd de toată povestea. Zece ani de viaţă irosiţi pe apa sâmbetei şi uite că pot să fac mişto de asta”.

„E un lucru bun”.

„Dar asta tot nu-mi răspunde la întrebare”.

„Am crezut că am încheiat subiectul ăsta”.

„Nici gând. Şi încă n-ai spus, sau mai bine zis n-ai făcut

nimic care să mă facă să sper că urmează să ne facem de cap împreună”.

„La fel de insistentă eşti cu toţi băieţii cu care îţi dai întâlnire?”

„Doar cu tine”.

Am încercat să-i explic. „Se întâmplă ceva inexplicabil atunci când vezi cum... mor oameni. Şi pe măsură ce vezi asta tot mai mult, iar chipurile lor îţi apar mereu în faţa ochilor, începi... începi să te simţi vinovat pentru că... mai ai sentimente. Dorinţe. Speranţe. Pentru că râzi. Pentru că săruţi o fată frumoasă. De parcă faptul că nutreşti un sentiment bun, sau faptul că faci dragoste cu cineva, ar însemna să le pângăreşti amintirea. Ştiu că sună absurd, dar în clipa în care îmi dau voie să simt ceva bun, feţele lor îmi răsar numaidecât în faţa ochilor. Şi atunci... orice sentiment, orice emoţie se preface parcă într-un act de trădare”.

„Trădare faţă de cine?”

„Faţă de toţi oamenii ăia care nu mai au şansa să simtă aşa ceva”. Mi-am frecat mâinile una de cealaltă. „A-mi îngădui mie însumi să experimentez plăcerea e ca şi când aş călca în picioare amintirea lor”.

Spre meritul ei, Allie nu încercă să-mi schimbe părerea şi să mă convingă că nu am dreptate. Mă ascultă fără să spună nimic. După un minut, îşi strecură mâna pe sub cămaşa mea, lipindu-şi palma de piept. „Trebuie să ştii un lucru”. Palma ei era atât de caldă. „Mi-am înăbuşit dragostea foarte multă vreme. Două căsnicii dezastruoase nu pot schimba asta. Nu mi-am dăruit inima nimănui altcuiva aşa cum ţi-am dăruit-o ţie. În momentul ăsta, inima mea e plină. Nu ştiu cât timp am să mă mai pot stăpâni”.

Vorbi pe un ton blând. „Nu am de gând să te contrazic în ceea ce mi-ai spus adineauri, dar dacă oamenii ăia care au fost uciși și pe care îi porți în inima ta ar fi aici, alături de noi, cred că ți-ar spune că e-n regulă. Te-ar încuraja chiar, aclamând de pe margini. Ți-ar trage cu ochiul și ar bate palma cu tine sau mai știu eu ce obiceiuri aveți voi, băieții”.

Am strâns-o în brațe cu putere, zâmbind. „Ar zice mult mai mult de atât”.

Zâmbi și ea. „Atunci fă bine și dă-le ascultare”.

33

Sosi și ziua inaugurării. Și, odată cu ea, mulțimi de oameni flămânzi.

Am deschis de prânz și preconizaserăm că o să fie deschis și la cină, însă în jurul orei trei p.m. nu mai aveam nimic de servit, decât apă. Printre primii clienți se numărară amicul meu fumător de trabuc, motociclistul care nu mai întâlnise niciun străin până atunci și inspectorul de la primărie. I-am așezat pe fiecare într-un separeu cu vedere la ocean și le-am servit prânzul din partea casei. La desert, amicul motociclist comandă un platou cu prăjituri de porumb și își încheie festinul savurând un trabuc pe terasă.

A doua zi, Allie dublă porțiile de mâncare, dar și acestea se epuizară până la trei și jumătate după-amiază. Am continuat în ritmul acesta toată săptămâna, iar vineri seara era o coadă de două ore și jumătate la intrarea în restaurant. Allie îmi aruncă o privire de la recepție, clătinând din cap. „Oare de unde vin toți oamenii ăștia?”

Weekendul trecu cu bine. Allie luase decizia să închidă restaurantul lunea, ca să le dea o pauză angajaților și să se

poată face curăţenie.

Aşa că luni după-masa ne-am luat şi noi o pauză de odihnă. Familia se juca pe plajă, iar eu şi Allie ne-am aşezat pe verandă. Ea calcula încasările de peste săptămână, în timp ce eu îi masam picioarele. „Ai de gând să falsifici hârtiile alea sau sunt în regulă?” am zis eu.

Ea scutură din cap. „Nu-i nevoie să le falsific. Dacă am socotit bine, avem un profit net de şapteşpe mii de dolari. Asta înseamnă că pot începe să-ţi restitui din împrumut”.

Soarele începea să coboare la orizont, pregătindu-se să se cufunde în apele Golfului. Pentru mine, aceasta era cea mai frumoasă parte a zilei, în momentul acela apăru o maşină de la firma de curierat, iar curierul îi înmână un pachet lui Allie. Aceasta semnă de primire, după care se aşeză la loc pe verandă, contemplând dunele de nisip şi oceanul. Se vedea că se gândeşte la o mulţime de lucruri, inclusiv la masajul plăcut care îi răsfăţa picioarele, aşa că desfăcu pachetul cu un aer distrat, fără să se uite la numele expeditorului.

Eu însă am văzut adresa expeditorului, aşa că mi-am dat seama numaidecât că avea să urmeze ceva interesant. M-am ridicat de pe scaun şi am coborât treptele ce duceau spre aleea către plajă. Îi auzeam pe copii râzând la marginea apei. Am urmărit-o cu atenţie în timp ce deschidea plicul.

Scoase mai întâi chitanţa prin care biroul notarial certifica plata integrală a tuturor taxelor şi garanţiilor anterioare, precum a ipotecii, iar apoi un alt document – titlul de proprietate, ştampilat şi înregistrat oficial, asupra restaurantului Blue Tornado.

Se uita la acte şocată. Le citi şi răsciti de mai multe ori,

întorcându-le şi pe faţă şi pe dos. Când se dumiri, în sfârşit, se ghemui pe vine şi se lăsă grămadă pe jos, pe verandă. Reacţia ei mă umplu de bucurie.

Venindu-şi în fire, se uită la mine, fără să lase hârtiile din mână. „Credeam că ne-am înţeles să plăteşti doar taxele de dinainte. Plus dobânzile”. Adăugă, cu ghilimelele de rigoare. „Până mă pun pe picioare”.

„Aşa e. Am plătit taxele neachitate. Şi-am ridicat un deget – o dobândă”.

Ea scutură hârtiile sub nasul meu. „Dar ai rambursat şi creditul principal”.

„Mi-era mai uşor să scriu un singur cec”.

Calmă, vârî hârtiile înapoi în plic şi îl puse pe masa de pe verandă. Apoi o rupse la fugă spre mine. „Joseph Brooks!”

Mă alergă printre dunele de nisip, până la malul apei, unde ne găsiră copiii – pe ea ţipând isteric, iar pe mine râzând în hohote. Rosco începu să alerge în jurul nostru. Continuarăm să fugim pe plajă, când încoace, când încolo. Eu râdeam atât de tare, încât mă poticneam la tot pasul. În cele din urmă mă prinse, chiar pe malul apei. Atunci am luat-o în braţe şi am intrat cu ea în apă, cufundându-mă în valuri până la brâu. Acolo am lăsat-o să se ridice în picioare şi i-am dat la o parte părul ud, ce i se lipise de faţă. Ea îmi cuprinse faţa în palme şi mă sărută pe buze. Şi încă o dată. „N-am să-ţi pot da banii înapoi… ştii asta, nu?”

„E un cadou. Cadourile nu se dau înapoi”.

Faţa ei căpătă o expresie serioasă. „Ţi-a mai rămas vreun ban?”

„De ce? Vrei să ştii dacă merită să-ţi mai placă de mine?”

„Nu, n-am vrut să sune aşa…”

„Da. Mai am bani”.

„Nu-mi vine să cred că ai făcut asta”. Mă privi cu atenţie, cu capul înclinat într-o parte. „De ce?”

„Câteodată… datoriile nu se pot plăti cu bani”.

„Şi totuşi?”

„Cu mult timp în urmă, un prieten mi-a dăruit un lucru pentru care n-aş avea cum să-l răsplătesc, orice-aş face. Pe măsură ce realizez, zi de zi, valoarea acelui cadou, îmi dau tot mai mult seama că datoria mea e incomensurabilă şi încerc să mă revanşez aşa cum pot”.

34

Ziua deschiderii restaurantului a fost explozivă: o învălmăşeală de oameni, de culori, de lumini şi de zgomote. În jurul orei unsprezece a.m., înainte de deschiderea propriu-zisă, la uşa restaurantului era deja o coadă de vreo două ore. Pe terasă instalasem un bar unde se serveau apetitive pentru clienţii care doreau doar o gustare frugală în timp ce-şi savurau băuturile în aer liber.

Allie îmi reaminti că, în cazul oricărui restaurant cu pretenţii, provocarea este să oferi un produs atât de bun, încât oamenii să fie dispuşi să aştepte la rând ca să-l primească, iar asta fără să-i faci să se simtă presaţi pe ceilalţi, care şed la mese şi se bucură de produsul respectiv. Noua tehnologie ne permitea să le trimitem mesaje clienţilor atunci când se elibera o masă. Prin urmare, aceştia nu erau nevoiţi să stea lipiţi cu nasul de uşă, ci se puteau plimba pe plajă între timp, savurând briza oceanului, soarele şi valurile ce se rostogoleau domol pe

ţărm.

Allie era în elementul ei. Când venea vorba de a conduce restaurantul – cu toate problemele mai mult sau mai puţin previzibile ce se iveau – era o adevărată profesionistă. Niciodată nu părea obosită, pe toţi îi făcea să se simtă bineveniţi şi, cu toate astea, era extrem de atentă la orice detalii legate de calitatea mâncării şi a serviciilor, promptitudinea servirii sau satisfacţia clienţilor. Făcea o mulţime de lucruri deodată, fapt care depăşea puterea mea de înţelegere. Şi, culmea, în tot acest haos aparent pe care îl controla perfect, îşi găsea timp să stea la masă cu câte un client şi să-l întrebe ce mai face maică-sa, taică-său sau altă rubedenie din Siam sau Topeka.

Cât despre mine, mi-am dat seama că locul meu era în culise. La spălat de vase. La măturatul podelelor. La aprovizionarea barului. La curăţarea toaletelor. Acolo unde erau cât mai mici şansele să interacţionez eu oamenii. Ştiam că cel mai înţelept e să îmi văd de treabă în tăcere, să mă ocup de aparatele şi maşinăriile din dotare. Când se întâmpla ca zgomotul, luminile şi numărul de oameni să atingă cote alarmante, mă opream din lucru şi număram furculiţele sau farfuriile, ori schiţam portretul vreunui ins de la bar sau de la masă. Cartonaşele şi creionul îmi erau mereu la îndemână.

Între timp, Manuel, Javier, Peter şi Victor continuau să lucreze la instalarea parcului de distracţii şi în curând montară caruselul, la marginea parcării, împreună cu alte câteva jocuri de aruncat cu mingea. Atârnaserăm beculeţe şi împrăştiaserăm pe jos fân, pe care să calce oamenii. Gabby şi Diego împărţeau limonadă şi pop-corn pe gratis. În felul acesta, cei care îşi aşteptau rândul la masă aveau cu

ce să-şi umple timpul.

Sâmbătă am închis restaurantul la ora două noaptea. Eram „în priză” de aproape douăzeci şi patru de ore şi, cu toate astea, Allie continua să zâmbească şi să forfotească de colo-colo, de parcă avea baterii. Toţi angajaţii erau încă la datorie, deşi urmau să se întoarcă la lucru în mai puţin de şapte ore.

Nici măcar copiii nu dormeau. Gabby zăcea întinsă pe jos, cu Rosco pe post de pernă. Era o imagine drăguţă. Mi-am ridicat picioarele pe masă şi am început să desenez. Pe când am isprăvit, Allie le mulţumea angajaţilor, încheind cu un zâmbet hâtru, „Faceţi bine şi spuneţi-le tuturor prietenilor voştri să vină mâine. O să fie o seară interesantă”.

Am avut senzaţia că-mi scapă ceva.

I-am dat cartonaşul lui Gabby şi am întrebat-o în şoaptă, „Ce să le spună prietenilor?”

Ea scutură din cap. „Nu-ţi zic”.

M-am întors spre Allie, care mă prinse de braţ şi-mi spuse, „E surpriză”.

„Nu-mi prea plac surprizele”.

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare. „Ştiu”.

Duminică dimineaţa m-am trezit cu o durere de cap pe care nici măcar cafeaua nu reuşi s-o atenueze. Poate eram deshidratat. Am băut apă, dar nu m-a ajutat. Ăsta ar fi trebuit să fie primul semnal de alarmă. M-am dus la restaurant şi m-am apucat de lucru, alături de ceilalţi, iar pe la ora prânzului nu ne mai vedeam capul de treabă. Se dusese vestea de noaptea trecută, iar acum era o coadă de trei ore şi totuşi, asta nu părea să-i descurajeze pe clienţii flămânzi.

Pe la ora trei eram cu mâinile cufundate în chiuvetă până la coate, spălând vasele ce mi se aduceau pe bandă rulantă, când Allie veni la mine. „Eşti bine?”

Am stropit-o cu furtunul de la chiuvetă. „După cum vezi”.

Părea destul de neîncrezătoare. „Doar am vrut să verific”.

Soarele începea să apună şi simţeam că nu mai pot sta în picioare de oboseală. Cum reuşea Allie să facă faţă atât de bine?

Eram frânt de oboseală de la atâta spălat de vase, când ea veni din nou la mine. Îmi întinse un prosop şi îi rugă pe Peter şi pe Victor să mă înlocuiască. M-am şters pe mâini şi pe faţă. Ea încercă, zadarnic, să-mi aranjeze părul cu degetele, după care mă legă cu o batistă la ochi şi mă conduse, de mână, prin bucătărie, până în sala de mese, unde se aflau mai bine de două sute de persoane. Ştiam că sala era plină, însă, în mod curios, nu se auzeau decât şuşoteli în timp ce ea mă ducea de mână. La un moment dat îmi spuse să mă opresc. Stingherit, mi-am verificat fermoarul de la pantaloni, gest care stârni hohote de râs undeva în faţa mea. Apoi am auzit un foşnet şi cineva mă luă de mână, rostind, „Bună, Joseph”.

Am recunoscut vocea numaidecât. Dar de data asta îmi vorbea pe viu, nu de la radio. Era chiar în faţa mea. Mă luă de braţ şi-mi dezlegă batista de la ochi. Vorbind la microfon, Suzy spuse, „Să-l aplaudăm pe sergentul Joseph Brooks. Un veteran de război, de şapte ori rănit în luptă, decorat cu Medalia de Onoare a Congresului”.

Peste două sute de bărbaţi, femei şi copii se ridicară cu toţii în picioare, fluierând şi aplaudând cu entuziasm. Era

salutul de bun venit după care tânjisem cu patruzeci de ani în urmă. Am fost copleşit. Nu doar de propria mi emoţie, ci pentru că reacţia lor ar fi meritat-o atâţia camarazi de-ai mei care nu mai erau printre noi.

În următoarele TREI SERI, Suzy îşi difuză emisiunea de la noi din restaurant, ceea ce atrase sute de clienţi. La un moment dat, Allie numără cinci sute de persoane care aşteptau afară. Între două melodii, Suzy îmi lua scurte interviuri. Relatări de cinci-zece minute despre viaţa grea din bazele militare, despre zborurile inopinate în diverse ţări, despre condiţiile de trai, despre numărul soldaţilor din unitatea mea şi al celor care se întorseseră acasă. Mă întrebă despre călătoriile spre casă, când veneam să aduc trupurile neînsufleţite ale camarazilor mei. Era linişte în avion. Despre viaţa în tuneluri. Despre medaliile pe care le primisem şi pentru cele primisem. Despre cum fusese să mă aflu în Laos, în timp ce preşedintele ţării declara că nu există personal militar american pe teritoriul ţării sale

Nu zise nimic, în schimb, despre ororile şi masacrele la care asistasem. Dimpotrivă, îndreptă discuţia spre culcuşul pe care mi-l făcusem pe plajă, spre whisky-ul ieftin cu care ne căzneam să uităm ce se întâmplă în jurul nostru, spre cântăreaţa cu care trăisem o vreme, spre ciobănescul german cu care mă împrietenisem, într-un cuvânt, spre subiectele care simţea că-mi sunt aproape de suflet şi îmi trezesc amintiri plăcute. În cea de-a doua seară mă întrebă, „Ai furat ceva vreodată?”

„Tot timpul”.

„Ia spune-mi”.

„Câteodată eram plecaţi săptămâni în şir. Dormeam pe pământul care era umed de cele mai multe ori. Miliarde de

ţânţari. În spatele frontului erau condiţii un pic mai bune. Însă după ce am stat un an pe front, când m-am întors în tabăra noastră, era dezastru. Dormeam în gropi săpate în pământ. Însă alături, dincolo de gard, era o baracă rezervată ofiţerilor, când veneau în vizită. Era destul de spaţioasă şi de curată. Ar fi încăput acolo toată unitatea mea. Era goală mai tot timpul. Aşa că, într-o noapte, eu şi camarazii mei am demontat-o şi am mutat-o dincoace de gard, unde am reasamblat-o. Am instalat duşuri cu apă caldă, toalete decente, paturi şi birouri. Am botezat-o Tabăra California.

„Mai era şi un vehicul. O camionetă. Altă tabără avea nevoie de ea. Cei de acolo erau mai aproape de baza de aprovizionare, aşa că le-am dat la schimb camioneta, pentru bere şi fripturi şi tot ce ne-a mai trecut prin cap. În curând, ne-am trezit cu o grămadă de muşterii, care veneau în Tabăra California pentru «odihnă şi recuperare». Faptul că ne aflam la două sute de metri de Marea Chinei de Sud nu părea să deranjeze pe nimeni. La sfârşit de săptămână organizam concerte, dar cred că principalul punct de atracţie erau duşurile cu apă caldă”.

„Aţi fost prinşi vreodată?”

„Începusem «afacerea» de vreo două săptămâni când am primit ordin să întâmpin un elicopter pe puntea de aterizare. Ploua cu găleata. Era în anotimpul musonului. Elicopterul ateriză, eu l-am salutat pe colonelul care se dădu jos din el şi l-am escortat la singurul adăpost din zonă. L-am dus în camera pe care o rezervasem special pentru el, în Tabăra California şi, în timp ce stăteam acolo, ud leoarcă, cu bocancii plini de noroi, el m-a întrebat, «Sergent, este ceva de băut pe-aici?»

„N-aveam voie să deţinem băuturi spirtoase, dar i-am răspuns, «Orice vă doreşte inima, domnule.» El îşi depărtă degetul mare de arătător preţ de vreo opt centimetri şi spuse, «Vreau whisky», iar eu m-am executat. Era un whisky vechi de douăzeci de ani. El sorbi încet din pahar şi, privindu-mă cu atenţie, îmi spuse, «Am auzit că ai furat o baracă întreagă.» Eu am confirmat. «Da, domnule.» «Recunoşti?» se miră el, sorbind încă o gură din pahar. «Da, domnule.» Sorbi din nou. «Eşti conştient că sunt obligat să te arestez dacă mărturiseşti treaba asta?» «Da, domnule.» Puse paharul pe masă. «Îmi poţi spune ce ai făcut cu ea şi cu camionul militar din dotare?» «Domnule, dacă vreţi să ştiţi, în momentul de faţă vă aflaţi chiar în baraca de care vorbim. Cât despre camion, tocmai l-aţi dat pe gât.» El încuviinţă din cap. «Ţine-o tot aşa, sergent. Şi dacă mai ai nevoie de ceva, să-mi dai de ştire.»”.

Producătorul emisiunii lui Suzy spuse că în seara aceea, când mi-am istorisit amintirile din război, au avut cea mai mare audienţă din istoria emisiunii. Suzy se ghemui lângă mine, culcându-şi capul pe umărul meu. Am iscodit cu privirea prin mulţimea din faţa mea şi am zărit-o pe Allie stând rezemată de peretele din spatele sălii, cu mâinile în buzunare. Părea fericită. De fapt, radia de-a dreptul.

Suzy mă privi drept în ochi. „Încă o întrebare înainte de pauză. Mulţi soldaţi cu care vorbesc obişnuiesc să scrie acasă în fiecare zi. Tu făceai asta?”

Am scuturat din cap. „Nu”.

„Serios? Ne poţi spune de ce?”

Mi-am frecat palmele una de cealaltă, uitându-mă ţintă la Allie. „Când am plecat de aici, mi s-a rupt inima. A trebuit s-o părăsesc pe singura fată pe care am iubit-o vreodată.

Odată ajuns pe front, m-am uitat în jurul meu şi mi-am dat seama că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată. Iar dacă era aşa, nu voiam ca ea să stea lângă mormântul meu, vărsând lacrimi amare pe scrisorile primite de la mine. Am văzut o groază de soldaţi întorcându-se acasă în sicrie învelite cu drapelul ţării şi toate scrisorile lor nu i-au putut scula din mormânt".

Allie îşi încrucişă braţele pe piept.

„Am vrut ca ea să-şi vadă mai departe de viaţa ei. Nu să rămână legată pe veci de amintirea mea".

Suzy continuă cu voce joasă. „Şi... şi-a văzut de viaţa ei?"

Allie zâmbi şi-şi şterse o lacrimă de la coada ochiului. Nu ştiam ce să răspund. „Cred că toţi am murit într-o anumită măsură acolo, pe front. Războiul îţi ucide sufletul, chiar dacă nu-ţi vatămă trupul".

Suzy mă luă pe după umeri şi se adresă publicului. „Revenim după o scurtă pauză".

Am stat amândoi în tăcere o bună bucată de vreme. Ochii lui Suzy erau plini de lacrimi. Nimeni nu veni la mine, să mă abordeze. Suzy nu încercă nici ea să-mi vorbească, să mă consoleze sau să schimbe subiectul.

După pauza de reclame, mă întrebă, „Ce mai ai să ne povesteşti?" într-o clipită, m-am trezit înapoi acolo. Furişându-mă printre copaci. Bând din bidonul acela cu apă infestată, singura pe care o aveam, fără să-mi pese dacă mă otrăvesc sau nu. Nu eram sigur că vreau să spun ceea ce aveam de gând. I-am aruncat o privire lui Suzy, care îmi sesiză stânjeneala. „E-n regulă".

„La sfârşitul celei de-a patra misiuni, eram pregătit să mă întorc acasă. Când lipseşti atâta vreme, devii foarte

selectiv în privinţa prietenilor. Cât eşti pe teritoriu inamic, încerci să nu-ţi faci niciun prieten, fiindcă prietenii mor. Totuşi, m-am împrietenit cu tipul ăsta. Era un tip... de treabă. Pe scurt, mă aflam într-un loc unde guvernul american nega din răsputeri că m-aş afla şi, când lucrurile au mers prost, n-a venit nimeni să mă salveze, în afară de tipul ăsta, care a nesocotit un ordin direct, a furat un elicopter, a fost doborât şi s-a prăbuşit nu departe de locul unde mă aflam eu. Nu mai putea umbla. Singura cale de a-l scoate de acolo era să-l car în spate şi asta am şi făcut. Vreme de două zile. Însă în cea de-a treia zi a murit. Nu l-am putut lăsa acolo pentru că ştiam cât erau de cruzi duşmanii cu ai noştri, chiar şi morţi. Aşa că am încropit un fel de sanie şi l-am tras după mine până în afara teritoriului inamic. Atunci am aflat că morţii devin din ce în ce mai grei, cu cât stau mai mult neîngropaţi. Voiam să-l duc acasă, la familia lui, dar... după ce l-am tras după mine opt zile, l-am îngropat, în cele din urmă. N-a fost drept faţă de el".

„Îţi aminteşti numele lui?"

„Da".

„Dacă ai putea să-i spui ceva acum, ce i-ai spune?"

Fără să stau o clipă pe gânduri, am răspuns, „l-aş cere iertare".

„Pentru ce?"

„Pentru că nu l-am adus acasă".

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Suzy. În restaurant domnea o linişte asurzitoare. Suzy se aplecă spre mine şi mă sărută pe obraz.

Întorcându-se la microfon, rosti, „Aceasta este ultima noastră seară aici, la Capul San Blas. Dragi ascultători, aş vrea să dedic emisiunea de astăzi sergentului Jo-Jo Brooks

şi tuturor bravilor noştri soldaţi care au luptat pe front, asemenea lui”. Încheie cu cuvintele ei obişnuite, devenite deja emblematice. „Nu vă vom uita niciodată”.

Când am ieşit pe uşa restaurantului, câteva sute de oameni stăteau adunaţi în jurul a zece – douăsprezece focuri de tabără, ţinând în mâini o bere, o cafea sau un copil, după caz, în timp ce ascultau interviul la difuzoarele amplasate pe terasă. Când am ieşit afară, începură să aplaude cu toţii şi o ţinură aşa câteva minute bune. Câteva sute de oameni se înghesuiră să mă îmbrăţişeze sau să dea mâna cu mine. Mă simţeam grozav de stânjenit.

Nevrednic.

La miezul nopţii, Allie mă găsi pe plajă, suspinând. De fapt, plângând cu sughiţuri. Cu faţa umflată şi udă de lacrimi. Toată jalea din suflet se revărsa în hohotele mele. Allie îşi petrecu braţul pe după umerii mei şi mă strânse lângă ea. Într-un târziu mă întoarse cu faţa spre ea, continuând să mă ţină în braţe. Mi-am plâns cu furie toată amărăciunea şi suferinţa acumulate în patruzeci de ani de viaţă.

La un moment dat ea mă întrebă, „Ce aş putea să fac pentru tine? Spune-mi. Orice”.

Am privit absent în largul oceanului. Apoi mi-am plecat ochii-n pământ… „Am nevoie de iertare”.

Ea îmi cuprinse faţa în palme. „Pentru ce?”

„Pentru că trăiesc”.

35

A două zi, la prânz, Suzy ne anunţă că emisiunea din ajun se bucurase de cea mai mare audienţă din istoria

emisiunii. Ne mai informă că producătorul ei de televiziune dorea să difuzeze emisiunea din ziua aceea în direct, de la restaurant şi ne ceru, mie şi lui Allie, permisiunea în acest sens.

Am ridicat din umeri. „De acord”.

Allie, ştiind cât suferisem noaptea trecută, şovăi o clipă. „Eşti sigur?” „Da, sunt sigur”.

Emisiunea se difuză în direct începând de la ora patru după-masa. Într-un colţ al restaurantului fu instalată masa tehnică, în jurul căreia forfoteau vreo douăzeci de persoane care montau lumini şi microfoane şi trăgeau cabluri. Când începu emisiunea, Suzy, cu abilitatea ei caracteristică, reluă în mare parte întrebările din serile anterioare, de data asta pentru spectatorii TV. Apoi îmi ceru explicaţii şi detalii suplimentare. Am stat de vorbă în jur de treizeci de minute, după care urmă o pauză de reclame. Când am revenit în direct, continuă să îmi adreseze tot felul de întrebări, la care am încercat să răspund cât mai bine cu putinţă.

După o oră de emisie, unul dintre producători veni la ea într-o pauză şi îi arătă nişte foi de hârtie. Suzy se înfurie instantaneu şi-l făcu una cu pământul. Peste un sfert de oră, în pauza următoare, producătorul veni din nou, cu mai multe hârtii. De data asta era alb ca varul.

La fel şi Suzy.

După pauza de reclame, când începu ultimul segment al emisiunii, Suzy avea o paloare cadaverică şi nu-şi putea dezlipi privirea de pe hârtiile pe care le ţinea în poală. Când beculeţul roşu se făcu verde, semn că începea transmisiunea, se sili să-şi recapete calmul, dar se vedea că era profund tulburată. Se întoarse spre camera de filmare. „Cu mulţi ani în urmă, am început această emisiune în

speranţa de a afla adevărul cu privire la soarta tatălui meu. N-am reuşit să-l aflu, dar în scurt timp am descoperit că erau şi alţi oameni, mulţi la număr, în situaţia mea. Prin urmare, aceasta a devenit misiunea emisiunii mele – căutarea adevărului. Despre soldaţii care au plecat la război. Despre cei care nu s-au mai întors acasă. Şi... „Se întoarse către mine. „Despre cei care n-au plecat nicăieri”.

Parcă tot aerul din încăpere fu absorbit brusc, lăsând în loc un vid uriaş, în clipa când rosti cuvintele *n-au plecat nicăieri*. Suzy ridică teancul de hârtii pe care le ţinea în poală. „Am aici documente semnate de martori oculari, care atestă că în anii aceia în care ai spus că erai în Vietnam, te aflai de fapt în California. Martorii respectivi afirmă că drogul tău preferat era LSD, deşi nu te dădeai în lături nici de la heroină şi că ai avut întotdeauna o imaginaţie extrem de bogată şi-ţi plăcea teribil să născoceşti fel de fel de poveşti. Am şi un contract de închiriere semnat de tine, cu numele tău. Fluturaşi de salariu de la barul unde lucrai. Mai mult decât atât, am certificatul tău de naştere care arată că n-ai fost recrutat niciodată – aveai doar şaisprezece ani când susţii că te-ai înrolat. În plus...” Tonul ei devenea tot mai ascuţit, mai acuzator. „Surse de rang înalt din cadrul armatei m-au asigurat că nu ai dosar militar şi nici număr de identificare şi că, în realitate, nu ai servit niciodată în armata Statelor Unite. Dovezile sunt incontestabile”. Zicând asta, Suzy îşi înghiţi un suspin.

Îmi auzeam inima zvâcnindu-mi cu putere, mai-mai să-mi spargă pieptul. Suzy se aplecă spre mine, cu privirea încărcată de durere şi furie. Acum ţipa de-a binelea.

„Aşadar, spune-mi, Joseph Brooks, cum ne poţi minţi cu

atâta uşurinţă? Pe noi toţi! Pe mine!” Mă scuipa în timp ce vorbea. „Cât timp ai exersat ca să devii atât de convingător? Cum ai procedat? Te-ai strecurat în Asociaţia Veteranilor ca să asculţi poveştile altora şi să ţi le însuşeşti?”

Cu două mese mai în spate stătea un tip bărbos, cam de vârsta mea, îmbrăcat în haine negre, de piele, şi bocanci de motociclist. Acesta se ridică în picioare, cu o sticlă de bere în mână şi îndreptă degetul spre mine. „Ai minţit, Jo-Jo?”

L-am privit fără să scot un cuvânt.

El începu să gesticuleze, cu berea în mână. „Am venit tocmai din Miami”. Scutură din cap şi se îndreptă spre scena unde mă aflam. Ştiam ce avea de gând să facă, dar nu am schiţat niciun gest. Apropiindu-se, ridică sticla şi mă izbi cu ea drept în frunte. Berea, amestecată cu sânge, îmi curse şiroaie pe faţă.

O femeie, probabil văduva unui militar, apăru din spatele motociclistului şi îmi turnă în cap mâncarea din farfuria sa. Alt individ mă împroşcă pe faţă şi pe piept cu conţinutul unei sticle întregi de ketchup.

Allie fu ultima. Se ridică de pe scaun scuturând din cap, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. „Ai spus că n-o să mă minţi niciodată!” Mă plesni cu palma peste faţă. Şi încă o dată. Apoi îmi turnă în cap un bidon întreg de bere, iar când acesta se goli, mă izbi cu el în creştet. De-acum, oamenii începură să arunce în mine cu tot ce le cădea în mâini.

M-am ridicat de pe scaun şi am ieşit din restaurant; coborând treptele, mi-am croit drum prin mulţimea de oameni furioşi, care mă scuipau şi mă împroşcau cu mâncare. Un puşti slăbănog se repezi la mine şi îmi trase un pumn în gură. M-am oprit lângă camionetă, unde se

aflau Gabriella şi Victor, ţinându-l pe Rosco de zgardă. Gabby nu pricepea ce se întâmplă şi plângea în hohote.

Rosco se ridică din şezut, dând din coadă. Am întins mâna spre el, rostind „Şezi”, şi se aşeză la loc. M-am urcat la volanul camionetei, am dat cu spatele şi am ieşit din mijlocul mulţimii care continuă să azvârle cu bere şi suc în geamul din spate al maşinii.

Câteodată adevărul te prinde din urmă şi atunci când se întâmplă asta, viaţa devine un calvar.

36

În timp ce conduceam spre nord, mi-am aruncat pe geam şi smart phone-ul şi vechiul meu telefon. Peste două zile am ajuns la cabana mea. Mi-am strâns la repezeală câteva lucruri, după care am turnat zece galoane de motorină peste toate celelalte obiecte şi le-am dat foc. Când am ieşit cu maşina de pe alee, flăcările se înălţaseră deja la mai bine de zece metri în văzduh.

M-am dus la acelaşi local din Spruce Pine unde mâncasem mai demult, cu Cătălină şi cu copiii. Prietena mea, chelneriţa, pierduse între timp câteva kilograme bune şi părea să se simtă mai comod în jeans. Când mă văzu, zâmbi. „Ai nevoie de o masă?”

Am scuturat din cap. „Voiam doar să-ţi aduc ceva”.

„Pe bune?”

I-am pus în palmă cheile de la camionetă. „Ai grijă de băiatul tău. E greu de găsit o mamă bună”.

„Dar nu pot – „Se uită la chei, apoi la camioneta de afară şi începu să plângă.

Din spate se ivi şeful ei, cu o lingură în mână. „E vreo problemă, amice?” Mă prinse de umăr, destul de brutal şi

deloc bine intenţionat, aşa că l-am trântit pe duşumea. Rămase acolo, cu respiraţia întretăiată.

Am dat să plec, dar chelneriţa se agăţă de braţul meu. „Te rog… de ce?” Am sărutat-o pe frunte şi, vârându-mi mâinile în buzunare, am mers pe jos cale de cincisprezece kilometri, până la depozitul din Micaville, de unde mi-am recuperat Jeepul.

Am luat-o spre vest. Tennessee. Arkansas. Missouri. Kansas. În Iowa am luat-o spre nord şi am străbătut Minnesota, până în Canada, unde am petrecut câteva săptămâni. Când m-am întors în Statele Unite, am intrat prin Dakota de Nord. Am condus prin Montana, Wyoming şi Colorado. Din Colorado am hoinărit prin Arizona şi New Mexico, ajungând în cele din urmă în Mexic şi în peninsula Baja. Apoi, de la soarele şi canicula Mexicului m-am întors în nord prin Nevada, Oregon şi Washington, după care am revenit în Canada şi, prin Columbia Britanică, m-am dus în Alaska. În tot acest timp, n-am urmărit ştirile. N-am citit ziarele. N-am ascultat radioul. Am condus, pur şi simplu, privind absent pe geam.

După opt luni de colidant aiurea, fără ţintă, m-am trezit în Seattle, într-o zi ploioasă. Nu mă bărbierisem şi nu-mi tunsesem părul din ziua plecării. În pofida refuzului meu de a mă pune la curent cu noutăţile, am aflat că înşelătoria mea o făcuse pe Suzy celebră. Emisiunea sa, atât cea de la radio cât şi cea de la televizor, doborâse toate recordurile de audienţă. Descoperirea pe care o făcuse o înălţase pe cele mai înalte culmi ale popularităţii, în timp ce eu fusesem etichetat drept cel mai mare escroc din istoria mass-mediei moderne.

Peste o lună mă găseam în Sonoma, în partea de nord a

Californiei. Şedeam într-o cafenea, pe stradă, contemplând piaţa din faţa mea, când un cuplu de tineri exuberanţi, de vreo douăzeci şi cinci de ani, se puseră la o masă şi începură să discute despre crama lor de vin. Tinerii îşi făceau apariţia în fiecare dimineaţă. Trecu astfel o săptămână. Imaginea celor doi îmi făcea plăcere. Veneam în fiecare zi doar ca să-i văd ţinându-se de mână şi să-i aud râzând. Dragostea lor era atât de vizibilă, de parcă le emana prin toţii porii. Nu era nimic lasciv, care să te ducă cu gândul la chestii sordide, ci era o afecţiune curată, o dragoste blândă şi tandră. Doi tineri bucurându-se de călătoria vieţii, care îşi doreau să parcurgă drumul împreună, până la capăt. Erau îndeajuns de tineri ca să-mi poată fi copii, şi poate că şi asta le dădea un farmec aparte în ochii mei.

Într-o zi, băiatul se întoarse către mine şi-mi spuse, „Scuzaţi-mă, dar sunt curios. Aţi fost aici toată săptămâna. De fiecare dată comandaţi două cafele, dar o beţi doar pe una şi pe cealaltă o aruncaţi la final. Cu siguranţă există o poveste la mijloc. Şi ce-i cu ţigara aceea aprinsă, pe care n-o fumaţi?”

Am început să stăm de vorbă.

Am aflat astfel că aveau probleme serioase. Nu în privinţa relaţiei lor, ci în viaţa de zi cu zi. Din câte am reuşit să înţeleg, Tim şi Becca se asociaseră cu un investitor majoritar – ei se pricepeau la vin, dar investitorul venise cu banii, aşa că el lua toate deciziile. Cei doi tineri erau pe punctul de a-şi pierde vinăria.

Stând acolo cu ei, în cafenea, le-am cerut să mă angajeze.

Tim se uită la mine şi mă întrebă, „Câţi ani ai?”

A trebuit să mă gândesc câteva clipe. „Aproape şaizeci şi trei”.

Becca părea nesigură. „Crezi că o să te descurci?” îşi trecu palma peste fruntea transpirată. „E o muncă dificilă”.

„Dacă n-am să mă descurc, mă daţi afară şi nu trebuie să-mi plătiţi nicio leţcaie”.

Pe parcursul mai multor săptămâni, mă învăţară să mă ocup de viţa de vie. Tinerii ştiau mai multe decât mine despre vin – cum se fabrică, care sunt secretele unui vin de calitate, etc. Locuiseră vreme de zece ani în Italia, Franţa şi Spania şi îşi investiseră toate economiile de-o viaţă în această afacere, ba se mai şi împrumutaseră de unde putuseră. Am aflat, de asemenea, despre asociatul lor. Tipul cu banii. Deseori deciziile acestuia, orientate strict spre câştiguri financiare, se băteau cap în cap cu pasiunea lor de a crea vinuri bune, premiate. Tim mă învăţă să recunosc soiurile Cabernet şi Chardonnay şi încercă să mă facă să sesizez diferenţele subtile între diverse soiuri. Era un băiat bun, dar îl simţeam tot mai apăsat, fără să-mi pot explica motivul.

În chip curios, cei doi tineri nu aveau televizor, aşa că îşi petreceau serile stând îmbrăţişaţi pe verandă, încolăciţi ca doi lujeri de viţă de vie şi ascultând radioul. Şi ce credeţi că ascultau? Pe Suzy True. Nu ratau nicio emisiune.

Singura mea fereastră spre lumea exterioară fu această emisiune. Nici acum nu urmăream ştirile. Nu citeam ziarele. N-aveam telefon, nici televizor. În curând mi-am dat seama de un lucru, spre marea mea durere. Ceea ce se întâmplase între noi o afectase mult pe Suzy. Indiferent ce credea despre mine şi indiferent cât o rănise trădarea mea, se vedea că incidentul îi spulberase şi ultimele speranţe. Tonul

vocii îi era schimbat. Dacă înainte era cald şi intim, furişându-se pe calea undelor până departe, în sufletul ascultătorilor, acum devenise distant, nepăsător. Ascultătorii o lăudau pentru că slăbise grozav şi voiau să ştie cum reuşise. Ea le răspundea evaziv, pomenind ceva de genul „era cazul să fac ceva în privinţa asta”, dar adevărul era că îi zdrobisem inima şi de atunci îşi pierduse plăcerea de a mânca.

Veni şi vremea recoltei şi aceasta fu bogată. Tim şi Becca mă promovară la rangul de manager, iar pe parcursul lunilor următoare am încercat să-i ajut să iasă din groapa săpată de asociatul lor. Însă într-o zi, când am intrat în hambar, am găsit-o pe Becca plângând. Tim o ţinea în braţe. Veniseră să-şi ia rămas bun. Aveau să piardă totul.

Am început să-i descos. Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să aflu că în contractul lor cu asociatul fusese stipulată o clauză de cumpărare. Asta însemna că, dacă lucrurile aveau să meargă prost şi era nevoie să se recurgă la vânzarea anumitor bunuri din firmă, oricare dintre părţile contractante putea pune capăt parteneriatului, cumpărând cota-parte a celeilalte părţi cu o sumă prestabilită. Nu ştiu cum se stabilise suma respectivă, însă era o nimica toată, în comparaţie cu banii investiţi în afacere. Dacă m-ar fi întrebat pe mine, aş fi zis că asociatul lor înserase această clauză tocmai ca să poată pune mâna într-o zi pe toată afacerea, la un preţ derizoriu. Individul ştia că tinerii îşi băgaseră aici toţi banii şi ştia că el e cel care trage sforile atât la capitolul finanţe, cât şi în materie de decizii.

În timp ce ei îmi relatau deciziile individului respectiv, nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că era imposibil ca un om cu un minim simţ al afacerilor să procedeze cum

procedase acesta. După părerea mea, tipul dusese la sapă de lemn vinăria în mod deliberat şi cu bună ştiinţă. O ruinase până în punctul în care aproape că nu mai valora nimic. În plus, întocmise contractul în aşa fel încât el avea dreptul să se opună introducerii în afacere a altor parteneri propuşi de ei, prin urmare, chiar dacă tinerii ar fi găsit finanţare, asociatul lor putea să-i refuze. Foarte iscusit. Becca şi Tim nu mai aveau nicio para chioară şi nicio bancă nu le mai acorda împrumuturi, iar partenerul lor ştia asta.

Visaseră toată viaţa să aibă o vinărie. Să construiască ceva împreună. Asociatul lor, în schimb, nu visase nimic. Pe măsură ce îi ascultam, mă înfuriam tot mai tare.

Soarele se pregătea să apună şi Tim desfăcu o ultimă sticlă de cabernet. Se lăsă tăcerea o vreme îndelungată, răstimp în care cei doi contemplară cu tristeţe podgoria pe care o îngrijiseră cu atâta dragoste şi răbdare. Tot ce iubeau mai mult se prăbuşea acum sub ochii lor.

Mi-am rotit încetişor paharul cu vin, urmărind dârele care se prelingeau de pe marginea sa. „De curiozitate, ce datorii aveţi? Cât prevede clauza de cumpărare?” îmi spuseră.

„Cât timp aveţi la dispoziţie?”

„Douăzeci şi patru de ore”.

„Am să vă fac o propunere”, am zis eu.

Nu-mi mai tunsesem părul de un an de zile. Nici nu-mi răsesem barba. Nu-mi mai cumpărasem haine noi. Umblam doar în salopetă şi şlapi. Ce-i drept, nu arătam prea grozav.

„Pe bune?” chicotiră ei.

„Ce-ar fi să vă împrumut eu banii ăştia?”

Mă priviră amândoi de parcă nu eram în toate minţile.

„O să vă transfer banii azi, chiar acum. În felul ăsta,

mâine veţi avea satisfacţia de a intra în biroul asociatului vostru şi de a-i pune cecul pe masă. O să-mi daţi banii înapoi după ce reparaţi toate stricăciunile pe care vi le-a provocat şi puneţi afacerea pe roate”.

Becca nu ştia cum să interpreteze spusele mele. Tim, la rândul său, mă privea neîncrezător.

„Tu chiar vorbeşti serios?” mă întrebă el. După ce se fripsese cu partenerul său de afaceri, îşi jurase să nu mai permită niciodată una ca asta. „Şi ce doreşti în schimb?”

Am sorbit din paharul cu vin. „Am iubit cândva o fată. Încă o mai iubesc. Eram nişte visători, întocmai ca voi. Dar a intervenit ceva între noi. Şi lucrurile n-au mai fost niciodată la fel”. Am făcut semn spre podgorie. „Tare mi-aş dori să văd visul vostru împlinindu-se”. O lacrimă mi se prelinse pe obraz. „Dacă-mi daţi voie, aş vrea să vă ajut”.

Dacă aş afirma că asociatul lor a fost surprins ar însemna să spun adevărul doar pe jumătate. Individul turbă de furie. Jucase riscant şi pierduse. Tim relată că făcuse o adevărată criză de isterie când îi trântise cecul pe masă. Suma acoperea toate datoriile.

Becca şi Tim deveniră singurii proprietari ai vinăriei şi se oferiră să-şi boteze primul copil după mine. Am râs. „Nu-i nevoie. Vreţi să faceţi ceva pentru mine, totuşi?”

Ei dădură din cap în semn de aprobare.

„Două lucruri, de fapt”.

„Dă-i drumul”, zise Tim.

„În primul rând, nimeni nu trebuie să ştie numele meu. Sub nicio formă. Vreau să fiu «partenerul din umbră,» cum se spune. Când veţi spune cuiva povestea asta şi cele întâmplate azi, să mă numiţi pur şi simplu *bătrânul*. Atâta tot. Dacă-i până-ntr-acolo, misterul va aduce publicitate, iar

publicitatea face să crească vânzările”.

Tim ridică paharul. „De acord”.

Becca se aplecă spre mine. „Şi al doilea lucru?”

Mi-am întors privirile spre podgorie. „Iubiţi-vă unul pe altul. Chiar şi atunci când e greu”.

După strângerea recoltei, Tim şi Becca se apucară să îmbutelieze vinul din anul acesta. Avură şi o idee ingenioasă. Întrucât vinăria lor purta un nume de fată, se gândiră să dea tuturor vinurilor produse de ei nume de fete. O idee romantică, totodată. Din motive pe care nu mi le pot explica, un prestigios somelier gustă ultimul soi de vin produs la Sonoma, cel cu numele de Allie, şi îi dădu 97 de puncte!

Din momentul acela, lucrurile prinseră aripi.

Presa şi turiştii dădură năvală. Oamenii erau curioşi să afle ce se întâmplase, dar Tim se ţinu de cuvânt şi îmi respectă anonimatul. Din cauza înfăţişării mele de sălbatic, nimeni nu-mi dădea atenţie. Am renunţat să-mi mai spăl salopeta şi să mă dau cu deodorant, aşa încât toată lumea mă lăsa în pace, evitându-mi compania. Cât despre Tim şi Becca, aceştia începură să câştige bani cu carul. Cu cât se încăpăţânau să păstreze tăcerea cu privire la partenerul lor cel misterios, care prefera singurătatea în locul faimei, cu atât podgoria lor devenea tot mai renumită.

Din nou, tot ceea ce atingeam se prefăcea în aur. Cu excepţia oamenilor.

Între timp, în Florida, un distribuitor de vin care cumpăra şi produsele noastre îşi vedea de treaba lui, aprovizionând restaurantele din Florida. Ajunse şi la Allie şi îi prezentă vinurile marca Becca, printre care şi vinul Allie, care fusese premiat anul trecut. „Ce coincidenţă”, spuse el râzând.

Allie studie broşura, în care Tim şi Becca istoriseau povestea afacerii lor. În fotografia de pe copertă apăreau cei doi tineri, cu dealurile podgoriei unduindu-se domol în spatele lor. Strugurii stăteau mai-mai să plesnească de mari ce erau. Undeva la marginea pozei, la oarecare depărtare, se vedea grădinarul. Curăţa viţa de vie. Salopeta lui era veche şi murdară. Avea părul lung şi barba stufoasă. În picioarele murdare purta şlapi. Stătea întors cu spatele la aparat, aşa că nu i se vedea faţa, însă din buzunarul stâng îi atârna ceva. Un tub mic de plastic, ca acelea folosite pentru stabilirea nivelului glicemiei, la diabetici. Allie contemplă îndelung fotografia, numele podgoriei, grădinarul şi postura umerilor săi robuşti.

Trei ore mai târziu, era în avion.

37

Mă aflam în podgorie, împreună cu Tim şi Becca, culegând strugurii şi punându-i cu grijă în nişte lăzi mari. În ciuda succesului de care se bucurau – în mai multe restaurante renumite, atât franţuzeşti cât şi americane, ba chiar şi la Casa Albă, se serveau vinurile lor – cei doi tineri nu ratau nicio ocazie de a se murdări pe mâini, muncind în vie. Era o după masă târzie, soarele îşi începea coborâşul spre asfinţit şi noi râdeam. Ei îmi puneau întrebări despre viaţa mea, iar eu, ca de obicei, eram monosilabic. Ştiau că umblasem mult prin lume, că avusesem diverse afaceri, dar nu ştiau mai nimic despre trecutul meu. Nici măcar numele meu adevărat.

În vârful dealului se ivi o siluetă. Cum soarele se afla în spatele său, ne-am dat cu toţii seama că era vorba de o

femeie. Vântul îi răvăşea părul în toate părţile. Ea îşi duse mâna straşină la ochi, ne cercetă cu privirea şi apoi o porni spre noi.

Tim spuse, „Pare o turistă rătăcită, ca aţâţi alţii”.

I-am urmărit cu atenţie mersul, ritmul, postura corpului. „Nu-i rătăcită”. Allie continuă să se apropie, până ajunse la doi paşi de noi. Atunci întinse mâna şi-mi dădu la o parte părul de pe faţă. Delicat. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. „Te-am căutat peste tot. Şi Bobby la fel”.

Am clătinat din cap. Spre surprinderea ei, Tim o îmbrăţişă pe Allie şi-i spuse că el şi Becca îşi doreau de multă vreme să o cunoască.

„Cum m-ai găsit?” am întrebat eu.

Allie ridică broşura şi îmi arătă poza cu mine în fundal, după care mă luă de mână. „Trebuie să te întreb ceva şi am nevoie de un răspuns sincer. De acord?”

Am încuviinţat din cap. „Nu te-am minţit decât o singură dată în viaţa mea”.

„Când?”

„Când ţi-am spus că merg în California ca să scap de la înrolare”.

„Chiar ai fost în război?”

„Da”.

„Şi atunci cum rămâne cu dovezile lui Suzy? Cu faptul că nu există niciun dosar cu numele tău?”

„Dacă îţi dezvălui secretul vieţii mele înseamnă să-l divulg şi pe al altcuiva. Şi deşi, într-un fel, mi-aş dori asta… nu pot s-o fac”.

Ochii lui Allie se îngustară. „Bobby”.

N-am răspuns nimic.

Ea scutură din cap. „Dar Suzy a spus că nu ai dosar

militar şi există tot felul de dovezi cum că erai în California în tot timpul ăla”.

Am ridicat din umeri. „Nu eram eu”.

„Cum poţi susţine asta? Aveau chiar şi semnătura ta”.

„Nu contează”.

Allie mă lovi cu pumnii în piept. „Pentru mine contează. Tu contezi”. „Ce mai fac Gabby şi Diego?” am întrebat eu. „Şi Rosco?”

Ea scutură din cap. „Sunt prieteni la cataramă”. Şovăi o clipă, apoi continuă. „Odată şi-odată tot va trebui să-mi spui de ce nu vrei să spui adevărul”.

„Asta nu ar schimba trecutul, oricum”.

Ea îmi cuprinse faţa în palme. „Nici nu mă interesează să schimbăm trecutul, Joseph. Mă interesează să ne schimbăm viitorul”.

Mi-am căutat cuvintele cu grijă. „Ţi-am spus că la un moment dat am avut ulcer”.

Ea încuviinţă din cap. „Da”.

„Era din cauza furiei. Furia mi-a făcut o gaură în stomac”.

Allie se agăţă de braţul meu. „Poţi dovedi ceea ce ne spui acum?” „Da”.

„Şi o s-o faci?”

„Nu”.

„De ce?”

„Ceea ce-mi ceri tu înseamnă să mă întorc la «meseria» mea de odinioară, adică omorul, şi refuz să fac asta. N-am să mă mai întorc acolo. Nimic, absolut nimic nu merită preţul ăsta”.

„Dar”.

„Allie „am întrerupt-o, dându-i la o parte părul de pe

faţă. „Furia, mânia… sunt lucruri la fel de reale cum te văd şi cum mă vezi. Nu au trupuri de came, ca noi, dar trăiesc… trăiesc în noi. Ne iau în stăpânire sufletele. Dacă fac ce-mi ceri, înseamnă să le dau drumul, să se împrăştie în lume şi să-i afecteze şi pe alţii. Altfel… o să moară odată cu mine. Le duc cu mine în mormânt. E singura cale de a câştiga o bătălie pe care o port de aproape cincizeci şi patru de ani”.

„Şi cu mine cum rămâne atunci?!” Mă înşfăcă de cămaşă şi se lipi de mine. „Cu mine cum rămâne?”

Becca mă luă de după umeri şi am mers toţi patru spre casă, unde neam aşezat pe verandă, iar eu am început să-i povestesc lui Allie tot ce se întâmplase în ultimul an. Nu trebuie să vă mai spun că a plâns întruna, pe tot parcursul povestirii.

Când am isprăvit, fu rândul ei să-mi vorbească despre viaţa ei la Capul San Blas. Manuel, Javier, Peter şi Victor instalaseră maşinăriile şi deschiseseră parcul de distracţii peste drum de restaurant. Afacerea mergea atât de bine, încât fuseseră nevoiţi să mai angajeze câţiva prieteni de-ai lor, din parcul de rulote. Oamenii lui Bobby îi ajutaseră să-şi rezolve actele necesare pentru obţinerea cetăţeniei şi procesul era în plină desfăşurare. Cătălină conducea aproape de una singură restaurantul. Copiii mergeau la şcoală. Rosco părea destul de fericit, dar uneori, seara, se aşeza pe verandă şi privea pierdut în direcţia unde mă văzuse ultima dată plecând cu maşina. Blue Tornado prosperase grozav, recenziile erau mai mult decât favorabile, iar Corvette-ul meu mă aştepta să mă întorc.

„Şi tu?” am întrebat-o eu.

Ea îşi strecură mâna într-a mea. „Mă plimb noaptea pe plajă. Cu aceeaşi dragoste în suflet”.

În timp ce priveam soarele cum asfinţeşte, Tim se întoarse din bucătărie cu aparatul de radio. „Ar fi bine să auzi asta”.

Vocea emoţionată aparţinea producătorului lui Suzy. „Vă vom ţine la curent toată noaptea şi pe parcursul zilei de mâine, dar o cunosc pe Suzy de foarte multă vreme, ştiu toate suişurile şi coborâşurile prin care a trecut. Emisiunea a început din dorinţa ei de a-şi regăsi tatăl, lucru care nu s-a întâmplat. Apoi a fost povestea cu Joseph Brooks de anul trecut”. Făcu o pauză. „Nu ştiu dacă Suzy va mai reveni vreodată la microfonul acestei emisiuni. E în viaţă, dar… nu ştiu, pur şi simplu. Cred că am pierdut poate singura voce care ne-a făcut să credem, să sperăm…”

Tim închise radioul, explicându-ne că Suzy fusese găsită în stare de inconştienţă la ea acasă, în Los Angeles. Cu un flacon de pastile gol alături. Totuşi, reuşiseră să o ducă la spital la timp.

Am rămas tăcut o lungă bucată de vreme. În cele din urmă, Allie mă întrebă, „La ce te gândeşti?”

„Mă gândesc că războiul poate face victime chiar şi după patruzeci şi cinci de ani”. M-am întors spre ea. „Te grăbeşti să te întorci acasă?”

Ea mă strânse de mână. „N-am să te mai pierd din ochi”. Mă sărută. „Niciodată”.

38

Am mers în Oraşul îngerilor[25] şi am găsit spitalul cu pricina. Eram convins că n-au să mă lase s-o văd, dar trebuia să încerc, totuşi. Am ajuns la etajul al şaselea, unde

25 Los Angeles (n.tr.)

compania de producţie postase doi bodyguarzi cu spate lat, ca să împiedice presa de scandal să transforme tentativa ei de sinucidere într-un adevărat circ. Aceştia mi-au pus mâinile pe piept, scuturând din cap. „Nicio şansă”.

„Am să-i spun ceva care o va interesa”.

„Îmi pare rău, amice”.

Producătoarea auzi gălăgia şi ieşi pe coridor. Când mă văzu, îndreptă spre mine un deget acuzator. „Ce cauţi aici?” Apoi, observând-o pe Allie, atitudinea i se îmblânzi.

„Trebuie să-i spun ceva”.

Femeia nu păru impresionată. „Mda, ce să spun…” Se întoarse să plece. „N-ai provocat deja destule necazuri?”

„E vorba despre tatăl ei”.

„Serios?” îşi ridică o sprânceană. „Ai informaţii despre tatăl ei?”

„Ştiu ce s-a întâmplat cu el”.

„De unde, mă rog?”

„Eram cu el”.

„Poţi dovedi lucrul ăsta?”

„Da, pot”.

Ea mă privi cu atenţie. „De ce doar acum?”

„E o poveste dureroasă”.

„Pentru tine sau pentru ea?”

„Pentru amândoi”.

Femeia se uită la Allie. „Dumneata îl crezi?”

„Da, îl cred”.

Ea ridică din umeri. „Ar fi bine să-ţi fereşti capul când intri. Probabil că o să vrea să ţi-l spargă”.

Am intrat în salon, cu Allie în urma mea. Suzy zăcea întinsă în pat, privind absentă pe fereastră. M-am aşezat lângă patul ei, cu riscul de a fi pocnit şi am luat-o de mână.

„Trebuie să-ţi spun o poveste”, am şoptit eu.

Ea îşi întoarse încet faţa spre mine. „Nu cred că mai sunt în stare să-ţi ascult poveştile”. Văzând-o pe Allie, pe chip i se aşternu o expresie nedumerită. „Şi tu?”

Allie încuviinţă din cap. „Ascultă ce are de zis”.

Un bodyguard se apropie şi-mi puse mâna pe umăr. „Doriţi să-l scoatem de-aici, doamna Suzy?”

Ea mă privi în ochi, apoi scuturã din cap. „Nu, mulţumesc, George”.

George ieşi din salon, închizând uşa după el.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi, trăgând adânc aer în piept, am început. „Când am aterizat pentru prima oară pe teritoriul inamic”.

Suzy mă întrerupse. „Înainte să zici mai departe, poţi dovedi ceea ce urmează să-mi spui?”

„Da”.

„Fără cea mai mică umbră de îndoială?”

Am încuviinţat din cap.

Ea îşi lăsă capul înapoi pe pernă şi îşi fixă privirea în tavan. „Fiindcă dacă nu, George o să-ţi rupă mâinile şi picioarele”.

„Când m-am întors pentru a doua incursiune pe teritoriul inamic, în al treilea şi al patrulea an, comandanţii ne-au trimis tot în Laos. Trebuia să pătrundem adânc în interiorul ţării. Eu luam cu mine echipe formate din zece – doisprezece oameni. Obiectivul era să le distrugem căile de aprovizionare. Ne duceau cu elicopterul, zburând la joasă înălţime, sub nivelul detectabil pe radar, ne paraşutau la vreo treizeci de kilometri în spatele frontului şi ne lăsau să ne facem treaba, după care trebuia să ieşim de acolo pe cont propriu. Era greu de găsit un pilot bun. Piloţii buni nu

rezistau prea mult, căci a fi bun însemna să se aventureze în locuri unde nimeni nu voia să-şi rişte pielea. Un pilot bun era cel căruia îi păsa mai mult de cei din jur decât de propria-i persoană.

„Era printre noi un tânăr, proaspăt ieşit de la West Point, cu caş la gură, care îşi ţinea pe tabloul de bord fotografia fiicei lui. Tipul nu era un pilot bun. Era fricos. Începător, ce mai… Singura lui preocupare era să nu fie împuşcat. Cu toţii ne temeam că frica lui avea să ne coste scump, fiindcă nu avea curajul să ne ducă acolo unde aveam nevoie. Am încercat să trag sforile ca să fie detaşat în altă parte, dar toată lumea era sătulă de război şi comandanţii nu mai aveau chef de reclamaţii, aşa că au făcut ureche surdă la cererile mele. Trebuia să ne resemnăm cu pilotul nostru.

„În cea de-a patra misiune tipul ne paraşută la vreo opt kilometri de locul în care trebuia să ajungem. Ca lucrurile să fie şi mai complicate, ne-am trezit înconjuraţi de nişte indivizi extrem de furioşi. Pe vremea aceea mă pricepeam să pilotez elicopterul suficient încât să ajungem acasă. Oamenii mei se uitau la mine şi mi-am dat seama că se aşteptau de la mine să fac ceva, ca să nu fim ucişi cu toţii din pricina acestui ageamiu. Aşa că l-am înhăţat de beregată şi am strâns cu putere. O făcusem de atâtea ori cu duşmanii. Ce mai conta unul în plus? Bărbatul se făcu vânăt la faţă şi-i ieşiră ochii din cap. Mai avea câteva secunde până să se sufoce; aveam de gând să-i arunc trupul în câmpurile de orez de sub noi şi să zbor acasă, dar în clipa aceea el întinse mâna spre tabloul de bord. Spre poza fiicei sale. Avea doar câteva luni. M-am uitat la pozã şi atunci mi-am adus aminte”.

Am scos din buzunar poza cu Suzy de când era bebeluş

şi i-am pus-o în mână.

„Mi-am adus aminte că şi eu iubisem cândva. Atunci i-am dat drumul, el tuşi, apoi vomă, înjură cu sete şi ne duse acasă, ameninţându-mă cu curtea marţială. Când am aterizat, l-am târât pe plajă şi am stat de vorbă cu el despre ce vrea să facă cu viaţa lui. Atunci mi-a spus, printre lacrimi, că voia să fie tatăl tău. Că tu şi mama ta eraţi singurul lucru care conta pentru el. Mi-a mărturisit că-şi dorea cu disperare să ajungă acasă. Acolo, pe plajă, am văzut un om speriat, care încă ştia să iubească. Asta mi-a amintit de mine în copilărie. Şi, în clipa aceea, aş fi dat orice ca să fiu ca el. Atunci m-am hotărât că trebuie să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să-l duc înapoi acasă.

„În fiecare dimineaţă beam împreună o ceaşcă de cafea, în timp ce ne împărtăşeam poveşti de acasă. Dacă eu nu eram acolo, îmi cumpăra o cafea şi aşeza cana în faţa scaunului meu, în speranţa că o să ajung şi eu, să bem împreună. Vorbeam despre fiica lui, despre Allie, despre maşini; îşi dorea mult ca, odată întorşi acasă, să-mi conducă Corvette-ul. Pe de altă parte, dacă se întâmpla ca el să lipsească, fiind plecat în vreo misiune cu elicopterul, şi eu cumpăram două cafele, pe una o beam eu, iar pe cealaltă o puneam pe masă, în aşteptarea lui. Am făcut asta timp de un an. Ne simţeam bine împreună. Începuserăm să ne gândim tot mai mult la posibilitatea de a ne întoarce acasă teferi şi nevătămaţi. El devenise între timp un pilot foarte bun. Cel mai bun din câţi am cunoscut.

„Eu aveam cu mine o echipă. Oamenii îşi făcuseră treaba, dar situaţia se complicase. Echipa se destrămase. În mijlocul haosului general, plecaseră cu toţii la Bravo, iar pe mine mă lăsaseră singur la Alpha. Am fost rănit şi împuşcat

şi am pierdut mult sânge. Situaţia era îngrijorătoare. Mi-am bandajat rănile cum am putut, apoi m-am târât într-o groapă şi am rămas acolo, iară să scot un sunet. Duşmanii urmăreau frecvenţa aparatului de radiotransmisie.

„După două zile am rămas fără apă, aşa că beam dintr-un pârâu din apropiere. În amonte zăcea leşul unui bivol pe care nu l-am văzut decât după o zi sau două. Prea târziu. Deja mă îmbolnăvisem de dizenterie. Eram îngrozitor de deshidratat. Am încercat să umblu, dar aveam nişte dureri cumplite. Eram deja singur de o săptămână când am luat legătura cu ei prin staţie.

„Mi-au spus că se bucură să afle că sunt în viaţă; aveau nevoie de mine pentru o misiune la douăzeci şi cinci de kilometri distanţă, spre sud. Le-am spus că am nevoie de antibiotice şi că mă doare-n cot de misiunea lor. Totuşi, mi-au dat ordin, fără drept de apel, s-o iau spre sud. Atunci i-am ameninţat că, dacă va fi să scap cu viaţă, am să-i vânez până la ultimul. Am să-i ucid unul câte unul, şi pe nevestele lor, şi pe copiii lor la fel. Am să le ucid până şi visurile.

„Un minut mai târziu, s-a auzit în aparat vocea pilotului. A rostit doar un cuvânt: «Vin.» Peste două ore a aterizat, m-a cărat până la elicopter, mi-a pus o perfuzie cu antibiotice şi am decolat. Credeam că am scăpat, dar pe când eram la vreo oră şi jumătate distanţă de Tabăra California, am fost loviţi de un proiectil-rachetă. Prietenul meu a pierdut controlul direcţiei şi am început să ne învârtim în cerc; într-un final am reuşit, cumva, să aterizăm. Eu am ieşit primul din elicopter, l-am târât afară şi pe el şi ne-am îndepărtat cât am putut de repede, având pe urmele noastre o mulţime de inamici. La sfârşitul celei de-a treia zi am început să-l car în spate.

„Primul glonţ m-a nimerit în stomac. Al doilea a trecut prin el şi s-ar fi înfipt în mine dacă nu-l oprea chestia asta”. I-am întins cartea. „Ştii că ţi-am povestit despre bărbatul mort pe care l-am cărat în spate timp de opt zile… ei bine, acela era tatăl tău”.

Lacrimile îi curgeau pe bărbie. I-am dat plăcuţa de identificare şi ceasul tatălui ei, răsucind între degete bricheta Zippo de alamă.

„Sfidând un ordin direct şi furând un elicopter, tatăl tău a venit să mă salveze, atunci când nimeni altcineva nu s-a gândit s-o facă. A fost cel mai bun dintre cei mai buni. El mi-a dăruit ceea ce nu meritam şi a luat asupra lui ceea ce meritam, de fapt”.

Am rămas tăcuţi o bucată de vreme. Suzy îşi ţinea ochii închişi, în timp ce pipăia cu degetele literele de pe plăcuţa de identificare.

„E un dar pe care n-am să pot niciodată…” am murmurat eu, fără să sfârşesc. Trecură câteva secunde. „Multă vreme n-am înţeles cum a putut omul ăsta să facă aşa ceva. Să coboare în infern cu bună ştiinţă şi să-şi dea viaţa pentru altcineva”. De-acum plângeam şi eu. „Pe când zăcea acolo, în noroi, cu privirea înceţoşată şi sângele i se scurgea printre degetele mele, a început brusc să râdă. «Joseph?» a îngăimat.

„Eu mă căzneam să-i opresc sângerarea, apăsând pe rană. Şi încercam să-l ţin de vorbă. «Da?»

„El a zâmbit. «Vreau să-ţi spun un secret. E timpul să-l afli.»

„Eu eram prea preocupat de rană ca să mă uit la el, aşa că am mormăit, «Bine, despre ce-i vorba?»

„El m-a lovit uşor cu palma pe piept. «Răul nu învinge

răul.» încercă apoi să tragă aer în piept, dar nu reuşea. «Niciodată.»

„Nu mai puteam face nimic. Viaţa i se scurgea printre degetele mele. Îmi apropie fruntea de a lui şi-mi şopti, «Un singur lucru poate învinge răul.»

„Eu plângeam în hohote. El zâmbi şi-şi puse palma în dreptul inimii mele. Apoi închise ochii şi murmură, abia audibil, «Ăsta-i singurul lucru de care avem cu adevărat nevoie.» Şi şi-a dat duhul”.

Când mi-am recăpătat glasul, am zis, „Suzy, am vrut să-ţi spun că îmi pare rău pentru toată viaţa ta”.

Am stat acolo în jur de o oră, fără ca vreunul din noi să scoată vreun cuvânt.

Luna îşi făcu apariţia la fereastră. Suzy îşi suflă nasul. „Aşadar… tot ce ai spus în interviurile alea era adevărat?”

„Da”.

Ea îşi înăbuşi un suspin. „Joseph, îmi pare atât de”.

I-am pus degetul pe buze. „Nu-mi datorezi nimic”.

„Mă poţi ierta?”

Am clătinat din cap. „Nu”.

„Te rog”.

„O să-ţi spun ceea ce mi-a spus tatăl tău când l-am întrebat acelaşi lucru”.

„Ce ţi-a spus?”

„N-am pentru ce să te iert”.

Suzy se ridică în şezut şi mă strânse în braţe prelung. Plângeam amândoi. Atâta amar de vreme îmi înfrânasem lacrimile. Nu ştiu de unde izvorau acum atât de abundent, dar am plâns mult. Habar n-aveam că inima mea poate adăposti atâta durere.

Suzy mă privi cu atenţie. „Povestea ta nu s-a încheiat,

nu-i aşa?”

„Aşa e”.

„Dar nu poţi să-mi spui mai mult, nu?”

Am întors spre ea cartonaşul pe care îl ţineam în mână. Desenasem chipul ei, brăzdat de lacrimi – lacrimile care îi vindecau sufletul. „Nu”. „Nu poţi sau nu vrei?”

„Nu vreau”.

Suzy se uită la Allie. „Ea ştie?”

„Nu”.

„O să ne spui vreodată?”

I-am pus încet cartonaşul în palmă, clătinând din cap.

Restul serii ni l-am petrecut râzând. I-am povestit zeci de lucruri despre tatăl ei, despre simţul umorului cu care era înzestrat acesta. I-am descris râsul lui, pasiunea lui pentru trabucuri şi whisky, dragostea lui faţă de mama ei. I-am istorisit cum stăteam de vorbă despre ea. Cum visa să se mute în munţi, în Carolina şi să construiască o cabană, unde să stea, cu ea, în faţa şemineului. S-o înveţe să schieze. S-o conducă la altar, ca mireasă.

Seara, producătoarea lui Suzy comandă pizza şi le dădu liber bodyguarzilor. Suzy se ridicase în şezut şi mânca cu poftă. Depăşise criza. Vocea aceea care ne făcuse pe toţi să sperăm îşi recăpătase speranţa.

Pe la miezul nopţii ne-am ridicat, să plecăm. Ea mă prinse de braţ. „Aş vrea să te rog să-mi faci un serviciu”.

„Orice”.

Îmi spuse ce dorea, apoi mă întrebă, „Eşti sigur?”

„Absolut”.

Am sărutat-o pe frunte. „Voi fi acolo”.

39

Ei merg din putere în putere şi se înfăţişează
înaintea lui Dumnezeu în Sion.
— PSALMUL 84: 7

Suzy, care se însănătoşea pe zi ce trecea, îşi petrecuse ultima lună răspândind vestea. Revenise în emisiune, relatând povestea mea şi a tatălui ei. Posturile naţionale intrară pe fir, dădură de urma mea şi investigară toată povestea. La început reporterii erau sarcastici şi neîncrezători. Apoi însă îşi făcură temele şi, chiar dacă nu izbutiră să facă rost de dosarul meu militar, doi tipi din echipa lui Suzy confirmară, pe baza unor informaţii provenite din surse confidenţiale (probabil furnizate subtil de Bobby şi oamenii lui) că dosarul exista şi că fusesem pe front de patru ori, fiind decorat cu cel puţin opt medalii – inclusiv cu Medalia Congresului.

Au fost nişte săptămâni pline de emoţii.

Când Suzy anunţă că vrea să se întoarcă la Capul San Blas pentru un nou interviu cu mine, începură să vină oameni din toate colţurile ţării. Bande de motociclişti cu barba căruntă, îmbrăcaţi în haine de piele, se năpustiră pe insulă, răcnind de-ţi spărgeau timpanele. Veterani de pretutindeni se cazau la moteluri şi hoteluri, ocupând toată insula. Parcurile de rulote erau pline ochi. Caravanele TV înţesau parcările. Poliţia era în alertă non-stop, la fel şi jandarmii. Şi poliţiştii de trafic. Am instalat o mulţime de corturi. Parcul de distracţii al lui Manuel era luminat ca o autostradă, debordând de culoare, zgomote şi veselie.

Datorită atracţiei pe care o exercita vocea lui Suzy, locul gemea de lume. Oamenii încăpeau doar în picioare. Ea şi cu

mine stăteam pe nişte prietenia mea cu tatăl lui Suzy. Viaţa noastră pe teritoriul inamic. Am vorbit despre cele două ceşti de cafea. Despre promisiunile făcute. Apoi am istorisit cum el zburase într-o ţară în care i se ordonase să nu intre, aterizase în locul cel mai periculos şi mă salvase, după care am zburat vreo jumătate de oră, până când un proiectil-rachetă ne-a distrus partea din spate a elicopterului. Am relatat cum fuseserăm hăituiţi de inamici, cum rezistaserăm vreme de trei zile şi, în final, el fusese răpus de un glonţ, iar eu scăpasem datorită cărţii pe care o aveam în buzunar. Am vorbit apoi despre cele opt zile în care îl cărasem în spate şi despre cât de mult mi-aş fi dorit să îi aud glasul din nou. Despre cum l-am îngropat sub coroana unui copac, fără niciun semn de aducere aminte. Şi, în final, despre faptul că ţinusem totul secret, pentru că nu mă simţeam vrednic de cadoul pe care mi-l făcuse omul acesta.

Când am terminat povestea, Suzy clătină din cap. Spectatorii păstrară tăcerea la început, dar la un moment dat individul care mă pocnise cu sticla de bere în cap se ridică în picioare şi începu să aplaude. M-am simţit stânjenit. Allie se luă după el şi, apropiindu-se de mine, mă luă de după umeri. Fără sprijinul ei cred că m-aş fi prăbuşit. După ce aplauzele se potoliră, mi-am dres glasul. „Dacă aplauzele astea au fost pentru mine, cred că nu le merit. Însă dacă au fost pentru tatăl lui Suzy, să ştiţi că nu sunt de ajuns”.

În minutele următoare aproape că am asurzit din pricina aclamaţiilor, care îmi alinară durerea şi îmi mângâiară sufletul.

Suzy se uită la hârtiile pe care le avea în mână. „La spital mi-ai spus că povestea nu se sfârşeşte aici”.

„Aşa este”.

„Mi-ai zis, totodată, că n-ai să-mi spui niciodată restul poveştii”.

„Nu pot, pentru că nu-mi aparţine”.

„Şi în continuare eşti de aceeaşi părere?”

Am încuviinţat din cap.

„Înainte să încheiem emisiunea… Nu mulţi ştiu asta, dar tu ai un frate celebru, care a fost şi el erou de război. Decorat în multiple rânduri. Senatorul Bobby Brooks. Se pare că eroismul e o trăsătură de familie la voi”. Oamenii aplaudară din nou. „De-a lungul timpului, fratele tău a fost o sursă de consolare pentru tine, când îi destăinuiai prin ce ai trecut?” Mi-am plecat ochii în pământ. Apoi i-am ridicat din nou spre ea. „N-am vorbit cu el niciodată despre război”.

„Nici măcar o dată?”

„Niciodată”.

Avea o expresie neîncrezătoare. „De ce?”

„Unele lucruri sunt pur şi simplu prea dureroase”.

Emisiunea SE încheie, iar eu am traversat bucătăria, ieşind pe uşa din spate ca să iau o gură de aer şi să beau un pahar cu apă minerală. Mi se zbârlise părul pe ceafă. Când m-am întors, am văzut-o pe Cătălină stând un pic mai încolo încremenită, cu un cuţit mare în mână. Cuţitul tremura în mâna ei, iar pe chip avea o expresie îngrozită.

La câţiva paşi distanţă, un bărbat pe care nu-l cunoşteam ţinea un cuţit lipit de grumazul lui Gabby.

Oamenii lui Juan Pedro ne dăduseră de urmă. Lângă Gabby, pe jos, era întins Javier, în stare de inconştienţă. Rosco zăcea alături de el, complet nemişcat. Cu o baltă de sânge dedesubtul său.

Bărbatul îi şuşotea ceva Cătălinei, în limba spaniolă. Nu înţelegeam ce spune, dar după tonul vocii, mi-am dat seama că avea de gând s-o omoare pe Gabby, la cel mai mic gest al nostru. De asemenea, am înţeles că îi cerea să urce în Dodge-ul cu motor turbo parcat la baza scărilor. I-am spus Cătălinei să stea pe loc, dar el apăsă lama cuţitului pe gâtul lui Gabby şi atunci femeia se supuse. Lăsă cuţitul să-i cadă din mână, îl ocoli pe individ şi coborî treptele. Se opri lângă maşina în care se mai aflau doi inşi. În timp ce Gabby plângea şi pe grumaz îi apăru un firicel de sânge, bărbatul coborî şi el treptele, cu spatele, fără să-şi ia ochii de la mine. Încet. Zâmbind. Cu ţigara atârnându-i în colţul gurii. La baza scărilor se opri şi dădu să se întoarcă spre maşină, când se auzi un ţipăt ascuţit.

Bărbatul o lăsă pe Gabby din braţe şi se prăbuşi inert. În aceeaşi clipă, Cătălină ţâşni spre Gabby, o ridică în braţe şi o luă la fugă. Cei din maşină porniră motorul şi dinăuntru se ivi o mână, încercând să-l tragă înăuntru pe cel doborât.

Însă eu am ajuns acolo dintr-un salt şi am trântit portiera maşinii, spre neplăcerea posesorului mâinii. Dodge-ul negru demară în trombă, împroşcând înjur pietrişul de pe alee şi eu am dat fuga la Corvette. Capota era lăsată jos, aşa că am sărit înăuntru, am pornit motorul şi, băgând în viteza întâi, eram pe punctul să plec, când l-am văzut pe Diego apărând lângă mine şi întinzându-mi cuţitul plin de sânge al lui Juan Pedro.

După mai puţin de un kilometru, accelerasem la 250 kilometri pe oră. Dodge-ul, cu mine pe urmele lui, urma să ajungem în curând la curba din dreptul zidului de stânci. Niciunul din noi nu puteam lua curba la o asemenea viteză. Dar ştiam că, dacă apucă să vireze, îl pierd. Nu mai aveam

cum să-l prind. Aveam o singură şansă – în curbă, când avea să încetinească. Stăteam în coada lui, împingându-l din spate, sperând să prindă cât mai mare viteză în curbă. Ştiam că drumul e alunecos din cauza nisipului pe care vântul îl împrăştiase pe şosea.

Dodge-ul intră în curbă cu o viteză de 200 kilometri pe oră. Păru să derapeze, dar îşi reveni şi atunci mi-am dat seama că avea un şofer extrem de priceput. Acesta luă piciorul de pe acceleraţie şi lăsă maşina să intre pe nisipul moale de pe marginea şoselei, fapt care atenuă derapajul, ghidând-o din inerţie înspre capătul curbei. Dacă nu călca pedala de acceleraţie, avea să treacă de curbă şi să dispară în depărtare, căci motorul turbo îi permitea să atingă o viteză de peste trei sute de kilometri la oră.

Pe la jumătatea curbei, mi-am dat seama că era singura mea şansă. Acum ori niciodată. Am virat pe banda stângă, fapt care avea să mă aducă fix perpendicular pe traiectoria Dodge-ului, când avea să se redreseze. Aşa se şi întâmplă. Când Dodge-ul reintră pe şosea, după ce făcuse un arc de cerc larg pe nisip, se izbi din plin de Corvette-ul meu, cu o viteză de peste o sută şaizeci de kilometri la oră.

Allie auzi izbitura de la restaurant. Dar, spre deosebire de accidentul lui Jake, în cazul nostru nu era destul combustibil încât să provoace o explozie. Auzi doar zgomotul impactului.

În urma coliziunii, Dodge-ul ricoşă în zidul de stâncă şi se rostogoli de câteva ori. La fel şi Corvette-ul. Nu ştiu de câte ori m-am dat peste cap, dar lonjeronul îmi salvă viaţa. Când ne-am oprit, în sfârşit, ambele maşini zăceau răsturnate cu capul în jos pe plajă, dincolo de stânci. Valurile se învolburau sub capetele noastre. Mi-am dat

seama că, dacă nu ies de acolo cât de repede, am să mă înec.

Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi, târându-mă afară din maşină, am încercat să mă ridic, cu genunchii tremurânzi. A trebuit să fac un efort ca să-mi alung ameţeala şi să pot focaliza imaginea. Asta-i problema atunci când îţi petreci toată viaţa căutând să redescoperi binele. Câteodată dai nas în nas cu răul. Iar răul nu ţine cont de nimeni şi de nimic. Răul e rău, şi-atâta tot. Îi place să fie rău. Şi e chitit să te împiedice cu orice preţ să regăseşti binele.

În ultimii ani încercasem din răsputeri. Făcusem progrese mari. Îmi controlasem pornirile rele, ca să nu mai fiu un pericol pentru cei din jurul meu. Însă toate eforturile mele se dovediră zadarnice în ziua aceea, pe plajă, când doi zdrahoni plini de muşchi ieşiră din Dodge şi se îndreptară spre mine. Nu voiam să le fac rău şi nici să-mi facă ei mie, dar cu astfel de indivizi nu se poate discuta raţional. Nu-mi dădură de ales. Şi, graţie instrucţiei militare din cadrul armatei americane, mă pricepeam la lupta pe plajă.

Poliţia sosi după vreo douăzeci de minute. Când văzură două cadavre zăcând în nisip şi pe mine, cu cuţitul lui Juan Pedro în mână, plin de sânge, mă arestară pe loc.

40

Detaliile au ieşit la iveală abia mai târziu, la proces. Cei trei imigranţi ilegali, ajutoarele lui Juan Pedro, încercaseră să le răpească pe Gabby şi pe Cătălină şi să le ducă înapoi în Mexic. Când eu şi Diego le-am zădărnicit planul, au vrut să fugă. Procurorul adoptă o poziţie neutră – nici nu

confirmă, nici nu negă acest lucru. Se concentră, în schimb, asupra celor petrecute ulterior, după ieşirea din parcarea de la Blue Tornado. Era foarte bun în profesia lui şi reuşi să convingă instanţa şi juraţii că în ce mă privea, legitima apărare încetase la marginea parcării şi tot ce urmase după aceea, adică urmărirea şi încăierarea de pe plajă, constituia un omor premeditat.

Până într-un anumit punct, tipul avea dreptate. Deşi nu am recunoscut asta cu glas tare.

Avocatul meu susţinu, dimpotrivă, că eu aveam obligaţia morală să-i urmăresc. Că urmărirea mea avea drept scop apărarea persoanelor iubite, indiferent până unde gonisem după ei. Un factor agravant era faptul că tocmai ieşisem din emisiunea radio, unde mă auzise o ţară întreagă vorbind despre cariera mea militară, despre cât de bine mă pricepeam să omor oameni. Acuzarea redă anumite fragmente, atent alese, din interviul meu, pentru a stabili aşa-zisa mea „stare sufletească” la momentul respectiv, care mă împinsese, chipurile, la un final atât de brutal.

Contrar intenţiilor avocatului meu şi multiplelor obiecţii ridicate de acesta, tot ceea ce spusesem şi făcusem în ora premergătoare „confruntării” – inclusiv relatarea trecutului meu, în cadrul emisiunii – fu folosit împotriva mea, pentru a se stabili starea mea de spirit din momentele care au precedat „crimele”. Acuzarea prezentă, ca dovezi, fotografii ale celor două cadavre mutilate zăcând pe plajă. Nu îi menajasem deloc pe indivizi, aşa că fotografiile întăreau afirmaţiile procurorului, potrivit cărora dădusem dovadă de „o brutalitate excesivă”. Cel de-al treilea individ, care n-avea să mai umble niciodată, se afla în boxa martorilor, de unde vorbi despre comportamentul meu violent şi despre

moartea prea iubiţilor săi prieteni. Apoi afirmă că, dându-şi seama de greşeala sa, încercase să fugă şi se urcase în maşină, însă eu îl prinsesem din urmă şi îi zdrobisem oasele.

Deşi nu-mi era deloc simpatic şi i-aş fi sucit gâtul fără să stau pe gânduri, procurorul făcu o treabă excelentă; îi descrise pe cei bătăuşi ca pe nişte imigranţi mexicani amărâţi, flămânzi, fără adăpost, fără un ban în buzunar, harnici, dar probabil prost îndrumaţi şi nu foarte inteligenţi, care, în dorinţa lor disperată de a-şi hrăni familiile, încercaseră – şi accentua de fiecare dată cuvântul „încercaseră” – să fure ceva de mâncare din bucătăria unui restaurant de pe insula Capul San Blas. Nefiind îndeajuns de prudenţi, fuseseră prinşi asupra faptului şi, cuprinşi de panică, luaseră decizia – proastă, desigur – de a lua ostatică o fetiţă, ameninţând-o cu cuţitul, în timp ce se retrăgeau spre maşină, ca să fugă. Javier şi Rosco fuseseră victime colaterale, rănite fără intenţie. Singura lor vină fusese aceea de a o ameninţa pe Gabby şi, în afară de o uşoară zgârietură provocată acesteia, nu vătămaseră pe nimeni altcineva în mod deliberat.

Asta fu pledoaria acuzării. Nu se pomeni nimic despre Juan Pedro şi organizaţia sa, ori despre faptul că victimele erau asasini plătiţi. În urma unor discuţii aprinse purtate în biroul judecătorului, între acesta şi avocaţii părţilor, trecutul Cătălinei alături de Juan Pedro nu fu admis ca dovadă în proces. Şi nici faptul că cei trei infractori furaseră Dodge-ul din sudul Texasului, cu două zile înainte.

Pe la jumătatea procesului, avocatul meu presimţi nenorocirea şi, vrând să mă ajute, mă sfătui să îmi schimb declaraţia şi să pledez vinovat. Atunci i-am cerut să mă

cheme de martor, ca să mă apăr prin propria-mi depoziţie.

El mă sfătui să nu fac asta.

Procurorul fu în culmea fericirii când mă văzu urcând în boxa martorilor. Datorită camerelor de filmat prezente şi freneziei pe care o stârnise cazul în presă, era un prilej grozav pentru el să se afirme. Când veni momentul să mă chestioneze, îmi puse următoarele întrebări:

„V-a făcut plăcere să-i omorâţi pe oamenii aceia?”

„Nu, domnule”.

„Deci nu negaţi că i-aţi omorât?”

„N-am negat niciodată”.

„V-a făcut plăcere să îi hăituiţi, după ce ei au încercat să plece paşnic din parcare?”

Preţ de o secundă mi-a trecut prin minte să sar afară din boxa martorilor şi să îi smulg capul dintre umeri, dar apoi m-am uitat la Allie şi m-am răzgândit. „N-am făcut decât să mă apăr pe mine însumi şi pe cei dragi mie”.

„Fiţi sincer, domnule Brooks. Eraţi supărat şi furios pentru că vă uciseseră câinele”.

Aici avea dreptate.

„Câinele acela se numea Rosco şi el mi-a salvat viaţa”. Îi plăcea faptul că mă scosese din sărite. „Aşa că v-aţi gândit să vă răzbunaţi”.

„Domnule, intenţia mea a fost să-i împiedic să le mai ameninţe pe Cătălină şi pe Gabby. Dacă nu voiau să moară, trebuiau să rămână în maşină, pe plajă”.

„Şi să se înece?”

„Ne-ar fi scutit pe toţi de atâta bătaie de cap”.

„Vieţile lor nu contează deloc pentru dumneata?”

„Nu, nu contează”. L-am privit drept în ochi, apoi m-am întors spre juraţi şi am făcut semn cu mâna în direcţia

Cătălinei şi a lui Gabby. „Ale lor contează, în schimb”.

Procesul dură o săptămână. Când avocatul meu mă întrebă dacă am nevoie de ceva, am spus, „Da, de un teanc de cartonaşe de desen”. Judecătorul, procedând ca la carte, nu-şi trăda deloc impresiile. Onorabilul Werther era drept şi nepărtinitor, în egală măsură exigent cu ambele părţi şi trebuie să mărturisesc că nu-mi era deloc antipatic. Cred că, în alte împrejurări, ne-am fi înţeles bine unul cu celălalt. Era un tip ca mine. Respecta ordinele. Dată fiind anvergura cazului, permisese prezenţa presei în sala de judecată. Fiecare canal de televiziune avea o cameră care transmitea în direct de la faţa locului. Străzile din jur erau înţesate cu care de televiziune şi antene telescopice.

Când juriul se retrase, avocatul meu îmi spuse, „Trebuie să fii pregătit pentru varianta cea mai proastă”.

L-am bătut uşor pe piept. „Tu trebuie să te asiguri că juraţii au înţeles că tipii ăştia mi-au omorât câinele”.

Presimţeam un deznodământ neplăcut. Juraţii se întoarseră după câteva ore cu verdictul. Vinovat de ucidere din culpă. Allie şi Cătălină erau de neconsolat. Cătălină se ridică în picioare şi începu să ţipe la judecător şi la juraţi, silindu-l pe aprod să o scoată afară din sală. Recunosc că am fost mândru de îndrăzneala ei. Sentinţa avea să fie pronunţată peste o lună de zile. Graţie dosarului meu meritoriu, judecătorul îi îngădui avocatului să aducă martori care să pledeze în favoarea mea şi să apeleze la indulgenţa instanţei. Durata pedepsei se putea întinde de la câţiva ani de detenţie până la închisoare pe viaţă.

În puşcărie nu-mi dădeau tablete antiacid. Prin urmare, disconfortul meu era tot mai accentuat şi durerea deveni constantă. Uneori mi se tăia respiraţia din pricina durerii.

Nu spuneam nimic însă, căci dacă aveam să fiu condamnat la închisoare pe viaţă, nu-mi doream o inimă sănătoasă.

Allie venea să mă vadă în fiecare zi. Îmi petreceam mai tot timpul încercând să o consolez. Manuel, Javier, Peter şi Victor veniră şi ei să mă viziteze. Şezură la masă, în faţa mea, fără să scoată o vorbă. Nu ştiau ce să spună. I-am întrebat dacă se descurcau cu parcul de distracţii şi ei dădură din cap afirmativ. I-am întrebat apoi dacă familiile lor se acomodaseră în Statele Unite şi din nou dădură din cap afirmativ. I-am întrebat cum merge treaba cu procesul de obţinere a cetăţeniei americane şi atunci îmi arătară că aveau permise de conducere. După care mă informară că victima numărul 3, individul căruia îi retezasem tendonul lui Ahile, fusese deportat. „Acasă cu el”.

Guvernatorul statului ţinu un discurs, transmis în direct, despre dreptul tuturor oamenilor, indiferent de naţionalitate, de a fi trataţi la fel. Afirmă că Florida nu era Vestul Sălbatic şi că naţiunea noastră a fost şi va fi mereu cârmuită prin legi, că era inadmisibil ca oamenilor să le fie frică să trăiască în măreaţa noastră ţară. De asemenea, sublinie că nu vrea ca, după cum se mai întâmplase, cazul meu să se piardă în nesfârşite discuţii şi controverse de natură judiciară. Îi comunică pe această cale judecătorului Werther că aştepta să se facă dreptate. Iar locuitorilor Floridei le comunică, tot pe această cale, că va supraveghea personal mersul lucrurilor şi că se va folosi de toate resursele biroului său pentru a se asigura că totul va decurge aşa cum trebuie. Oamenii meritau un deznodământ corect, rapid şi transparent.

Cu o săptămână înainte de pronunţarea sentinţei, veni să mă vadă fratele meu. Pe parcursul procesului se ţinuse la

distanţă. Prezenţa lui în sala de judecată ar fi fost greşit interpretată şi partea adversă ar fi putut-o folosi în defavoarea mea. Eram conştient de lucrul ăsta.

Se aşează în faţa mea. Purta jeans şi şlapi în picioare. „Cum eşti?”

M-am lovit uşurel cu coada creionului în dreptul inimii. „Mi-e dor de Rosco”.

El clătină din cap.

„Ai vreo informaţie, cât de mică, despre ceea ce va decide judecătorul?” l-am întrebat eu.

El scutură din cap. „Face munca asta de foarte multă vreme. Nu datorează nimănui niciun fel de favoruri. Nu e aservit niciunui interes politic. E cunoscut pentru pedepse maxime şi le pronunţă cu nepărtinire”.

„Grozav”.

Lui Bobby îi tremură buza când mă întrebă, „Pot să te ajut cu ceva?”

„Ai grijă de familia mea”.

„Spune-mi exact ce să fac”.

„Elimină toate impedimentele birocratice. Ajută-i pe tot parcursul procesului. Oferă-le o viaţă aici. Am bani, oricât ar fi nevoie”.

„ŞI-A – Ilie?”

„Fii alături de ea. O să aibă nevoie de un prieten. Eu o să-i las tot ceea ce am, ca să nu fie nevoită să mai muncească, dar ştiu că va vrea s-o facă. Ca să-şi ocupe timpul cu ceva. Altfel o să-şi piardă minţile”.

Bobby se ridică să plece. În pofida ordinelor gardianului de a nu ne atinge, fratele meu mă îmbrăţişă, rostind printre lacrimi, „îmi pare rău, Joseph”.

I-am întins un cartonaş. Un desen simplu. O fereastră

zăbrelită. „Şi mie”.

41

Sala de judecată era plină ochi. Oamenii nu mai încăpeau decât în picioare. Judecătorul Werther îi permise avocatului meu să interogheze martorii aleşi de noi. Zis şi făcut. Pe parcursul întregii dimineţi, fură chemaţi Manuel, Javier, Peter şi Victor. Prezenţa lor păru să aibă un efect pozitiv asupra judecătorului, însă, după cum am mai spus, era un tip greu de citit. Apoi avocatul o chemă pe Cătălină la bară. Cu permisiunea judecătorului, aceasta îi aduse şi pe Diego şi Gabby, cărora le ceru să descrie relaţia lor cu mine. Atitudinea judecătorului se îmblânzi când începu să stea de vorbă cu copiii. Le mulţumi pentru curajul lor şi o întrebă pe Gabby dacă i se vindecase rana de la gât. Aceasta îi arătă grumazul şi-i spuse, stând în picioare în faţa lui, „Dar nu asta m-a durut cel mai tare”.

„Atunci ce te-a durut cel mai tare?” vru să afle judecătorul.

„Mi-e dor de Rosco”.

Judecătorul Werther clătină din cap. „Te referi la câinele tău?” „Dormea doar cu mine. Când bărbatul acela mi-a pus cuţitul la gât, Rosco a sărit pe el”.

Judecătorul se uită la mine, apoi din nou la Gabby. „Cum se face că Rosco dormea doar cu tine?”

Gabby arătă cu degetul spre mine. „Unchiul Joe i-a spus să facă asta”. N-o mai auzisem niciodată să mă numească aşa. Îmi plăcea. Judecătorul se uită la mine. „Credeam că Rosco era cel care vă trezea când aveaţi coşmaruri”.

„Da, aşa era”.

„Şi totuşi l-aţi lăsat să doarmă cu ea”.

Am ridicat din umeri. „Ştiam că o s-o apere”.

Judecătorul mormăi ca pentru sine, „Ceea ce s-a şi întâmplat”.

Le făcu semn Cătălinei şi lui Gabby că pot să părăsească boxa martorilor. Spre surprinderea mea, în continuare avocatul o chemă pe chelneriţa de la local, cea căreia îi dăruisem camioneta. Acum era îmbrăcată în rochie şi-şi ţinea fiul în braţe. Ea relată ce făcusem, iar judecătorul îi mulţumi că bătuse atâta drum ca să depună mărturie. După ea, le veni rândul lui Tim şi Becca.

După pauza de prânz, avocatul meu o chemă la bară pe Allie, care istorisi povestea mea. Povestea noastră. O depănă pe îndelete, fără grabă. Judecătorul ar fi fost un jucător de poker de nota zece. Chipul lui rămase impasibil, de parcă ar fi fost sculptat în piatră.

În cele din urmă, fu chemat şi fratele meu. Bobby ceruse el însuşi să fie citat ca martor. Aparatele de fotografiat începură să ţăcănească frenetic în timp ce el îşi croia drum spre boxa martorilor. Era îmbrăcat în jeans, pantofi de alergare şi o cămaşă cu mânecile suflecate. Jură cu mâna pe Biblie să spună adevărul şi numai adevărul.

42

Bobby îşi rodea buza de jos, alegându-şi cuvintele cu multă grijă. De data asta nu juca rolul de senator. Nu se afla aici ca om politic, ci ca fratele meu. „Onorată instanţă, povestea aceasta conţine un fragment pe care nu vi l-a relatat nimeni – nici măcar fratele meu”. Zicând asta, se uită la mine.

„Atunci luminaţi-ne dumneavoastră, vă rugăm, domnule senator Brooks”, răspunse judecătorul.

Indiferent ce poveste avea de gând să spună Bobby, era clar că se împăcase cu ea. Se aşeză mai comod pe scaun, încrucişându-şi picioarele şi împreunându-şi mâinile. Deşi stătea cu ochii aţintiţi asupra mea, privea, de fapt, în trecut, cu patruzeci şi cinci de ani în urmă.

„În luna septembrie a anului 1972, a venit rândul meu”. Îşi vârî mâna în buzunarul de la cămaşă şi scoase de acolo un document uzat şi îngălbenit. „Ordinul de recrutare”.

Trecuse foarte multă vreme de când văzusem ultima oară acea hârtie. El o desfăcu.

„Când mama a deschis plicul, inima i se făcu grea, ca de plumb. Pe-atunci eram…” Clătină din cap, nehotărât parcă. „… Diferit. În niciun caz nu eram bărbatul pe care îl vede azi electoratul. Îmi plăceau cărţile. Îmi plăcea baseballul. Şi, în curând, aveau să-mi placă drogurile”.

Pentru prima oară, judecătorul se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie de uimire pe chip. Oamenii din sală, care habar n-aveau încotro ducea povestea, râseră. Eu n-am putut să râd.

Bobby continuă. „Din pricina unei experienţe neplăcute din trecut, care mă umpluse de spaimă, îmi era frică de o grămadă de lucruri. Mai ales de oameni. Când trebuia să sar în apărarea celor care aveau nevoie de ajutor, eram ca paralizat. Nu că n-aş fi vrut să îi apăr, dar nu mă pricepeam la asta”.

În momentul acela am spus cu voce tare, suficient de tare încât să mă audă, „Bobby, nu trebuie să faci asta”.

Judecătorul se întoarse spre mine. „Domnule Brooks, aveţi ceva de adăugat?”

M-am ridicat în picioare. „Domnule, doar i-am spus fratelui meu că nu e nevoie să povestească lucrurile astea”.

Judecătorul Werther arătă cu ciocănelul în direcţia lui Bobby. „Dumnealui a cerut, din proprie voinţă, să facă asta. Aşa că vă rog să staţi jos”.

M-am conformat.

Bobby ridică ordinul de recrutare. „Mama i-a arătat hârtia lui Jo-Jo. Adică fratelui meu mai mic, Joseph. Acesta împlinise şaptesprezece ani cu o săptămână în urmă. Deşi eu eram cu doi ani mai mare, el fusese întotdeauna mai puternic. S-au urcat amândoi, el şi mama, în maşina pe care o construise cu mâinile lui şi au ieşit la o plimbare. Acela a fost momentul în care mama i-a cerut să plece în armată în locul meu”. În sală se auziră murmure şi şuşoteli.

„Şi el a ascultat-o”. În încăpere se aşternu o linişte de mormânt. „Fratele meu şi-a luat rămas bun de la dragostea vieţii lui. I-a spus că pleacă cu mine în California, poate chiar în Canada, ca să scăpăm de înrolare. Apoi s-a dus la biroul de recrutare şi s-a înrolat în locul meu… cu numele meu”. În spatele meu, am auzit-o pe Allie şoptind, „Nu, nu, nu, nu…”

Bobby vorbi mai tare. „Copleşit de ruşine şi încercând să alung vocile din mintea mea, le-am spus tuturor că nu plec în California, ci că o să mă înrolez în armată. S-a organizat o petrecere de adio în cinstea mea, după care m-am urcat în autobuz şi m-am dus direct în California, unde, cu permisul de conducere al lui Joseph, am închiriat un apartament şi mi-am găsit o slujbă; apoi am început să consum orice fel de droguri pe care reuşeam să pun mâna, fie că cerşeam, împrumutam sau furam. Însă indiferent cât eram de drogat, tot nu izbuteam să-mi înăbuş remuşcările sau să-mi alin

durerea”.

Cineva din sală îl înjură pe Bobby. Judecătorul Werther lovi cu ciocănelul în masă, adresându-se publicului. „Aprodul a primit instrucţiuni să scoată din sală pe orice persoană care deranjează bunul mers al procesului. Dacă e nevoie, o să vă scoată pe toţi, chiar dacă va fi să rămân singur în sală”. Apoi se întoarse către Bobby. „Continuaţi, vă rog, domnule senator”. Bobby îi spuse celui care îl înjurase, „Ai dreptate. Sunt exact cum ai spus, şi încă mult mai rău de-atât. Veţi vedea mai departe”.

Inima mi se făcu grea ca plumbul văzându-l pe Bobby cum îşi distruge singur cariera politică, în faţa întregii lumi.

Tânguielile lui Allie se prefăcuseră într-un vaiet continuu. Scutura mereu din cap, repetând în neştire, „nu, nu, nu”.

„Astfel, după un «pelerinaj» de doi ani prin toate adăposturile pentru drogaţi de pe coasta Californiei, m-am întors acasă. Am convins-o pe iubita lui că fusesem în război, dar trăisem experienţe atât de îngrozitoare, încât nu voiam să vorbesc despre ele – lucru convenabil, pentru că oricum n-aş fi ştiut ce să-i zic. Cu şase săptămâni înainte – la fel de convenabil – fratele meu se întorsese acasă după ce servise pe front de două ori, în modul cel mai onorabil. Când ateriză pe pământul patriei, gloate de oameni îl scuipară în faţă. Acoperit din cap până-n picioare cu medalii, strălucea precum soarele. Intră într-un hangar din aeroport şi acolo se descotorosi de uniformă şi de toate lucrurile care aveau legătură cu armata – inclusiv de medalii.

„După o săptămână întreagă în care superiorii săi încercară pe toate căile să intre în mintea lui şi să extragă toate informaţiile pe care suspectau că le deţine şi de care

ei aveau nevoie, îl înscriseră într-un program de reabilitare pentru militari, unde vreme de câteva luni încercară să-l «repare». Ca să ştie ce să le spună celor de acasă, când avea să se întoarcă. Să le explice ce devenise. Pe parcursul acestui program, comandantul său, evident mândru de toate realizările lui, recuperă din gunoi toate medaliile şi le trimise acasă la noi, unde îmi parveniră mie, întrucât destinatarul purta numele meu. N-aş fi putut potrivi mai bine lucrurile nici dacă aş fi făcut-o intenţionat. Şi cum eram deja îngropat până-n gât în minciuni, am desfăcut plicul, mi-am admirat propria imagine reflectată în metalul strălucitor şi mi le-am prins în piept pe toate”.

Înjurăturile încetaseră. Oamenii stăteau tăcuţi, parcă nevenindu-le să creadă. În spatele meu, Allie ţâşni dintr-odată spre pubela din colţul sălii şi, încovoindu-se de spinare, începu să vomite violent. Era sunetul durerii care-i spinteca trupul. O durere brută, primară, în formă pură. Aparatele de fotografiat se treziră la viaţă. La fel şi oamenii din sală.

Judecătorul Werther lovi cu ciocănelul. „N-am să tolerez dezordinea în sala mea de judecată”. Se ridică în picioare. „Vom lua o pauză de cincisprezece minute”.

Apoi îi ceru aprodului să îi aducă lui Allie un prosop umed, iar omul se conformă. Însă Allie era de neconsolat. Am făcut semn spre ea şi l-am întrebat pe judecător, „Domnule, îmi daţi voie?”

El încuviinţă din cap şi dispăru în biroul său, însoţit de fratele meu.

Eu am îngenuncheat lângă Allie, care îşi încolăci braţele pe după gâtul meu, suspinând, „îmi pare rău… îmi pare rău…”

Am ţinut-o în braţe, fără să spun nimic. Nu puteam face nimic altceva, în urmă cu patruzeci şi cinci de ani, inima ei fusese frântă. Zdrobită. Cumva reuşise să lipească la loc cioburile. Şi acum, în sala aceasta de judecată, ascultându-l pe fratele meu, lipiturile cedaseră, iar durerea înăbuşită atâta amar de vreme se revărsa cu violenţă sub ochii mei. Sub ochii noştri, ai tuturor.

Aprodul anunţă întoarcerea judecătorului şi toţi ne ridicarăm în picioare. El se aşează şi îi ceru lui Bobby să continue.

Bobby se uită la Allie. Apoi la mine. „Ce v-am spus până acum nu e totul. Joseph a ieşit din programul de tratament plin de speranţă cu privire la ceea ce va găsi acasă. A condus toată noaptea, a parcat la Blue Tornado, s-a luat după cortegiul care se îndrepta spre plajă şi acolo m-a văzut pe mine, cu pieptul plin de medalii, cununându-mă cu Allie.

„Atunci s-a răsucit pe călcâie şi, făcând cale întoarsă, a revenit la singurul lucru la care se pricepea. Războiul. A stat pe front încă doi ani, fiind decorat cu medalia asta”. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase Medalia de Onoare a Congresului. Publicul îşi ţinu respiraţia. Până şi judecătorul făcu ochii mari. Reporterilor din spatele camerelor nu le venea să creadă ce auzeau.

Bobby continuă. „De când mă întorsesem acasă, viaţa mea era într-un declin continuu. După ce am stat în diverse centre de dezintoxicare şi am încercat tot felul de terapii şi aproape că am dus-o pe Allie la sapă de lemn, mi-am revenit într-un final şi am candidat pentru un loc în Senatul statului Florida, convingându-vă pe toţi că eram un om onest, un om de caracter. Adevărul este că am fost votat

din simpatie. Întreaga mea campanie electorală, ca şi cele care au urmat, s-a bazat pe o minciună sfruntată. Minciuna de a-mi fi însuşit viaţa fratelui meu. N-a fost prea greu. Le-am cerut celor din armată o copie a dosarului meu. Şi, fiind pe numele meu, am primit-o. Întâmplarea a făcut ca niciun reprezentant al presei să nu îmi analizeze cu atenţie aşa-zisul dosar militar. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi prins rapid că n-aveam cum să mă prăjesc la soare în Arizona şi, în acelaşi timp, să conduc operaţiuni speciale în Laos sau Cambodgia sau mai ştiu eu pe unde lupta el în momentul respectiv. Odată ce am devenit senator, am constatat că mă pricep la politică, fiindcă eram un maestru al minciunii. Aşa că am avansat rapid pe scara ierarhică şi, la momentul potrivit, am candidat pentru Senatul Statelor Unite. Am fost reales de cinci ori, în primul rând pentru că mă pricepeam să mint şi apoi, cine n-ar vota un erou de război, decorat cu Medalia de Onoare? Am devenit o figură emblematică asociată drapelului american. Nu după multă vreme m-am trezit făcând parte din diverse comisii al căror singur rol este acela de a controla ce se întâmplă în armată. Toate aceste funcţii au venit la pachet cu accesul nelimitat la informaţii strict secrete". Bobby trase adânc aer în piept. „Un laş care s-a eschivat de la serviciul militar, să aibă acces la informaţii de cea mai mare importanţă pentru ţară..." Aruncă o privire spre mine. „Culmea ironiei, nu?"

În sala de judecată domnea o linişte asurzitoare.

El continuă. „Chiar şi dosarul militar pe care guvernul mi l-a pus la dispoziţie, la cererea mea, era incomplet în mare parte. Din cauza operaţiunilor desfăşurate de Joseph, care în mare parte erau necunoscute guvernului, multe informaţii din dosar erau absolut confidenţiale. Secţiuni

întregi din dosar erau cenzurate, fiind tăiate cu marker negru, ori lipseau pur şi simplu paginile cu totul. Însă eu, având acces la orice fel de informaţii, am făcut investigaţii şi am reuşit, în cele din urmă, să descopăr paginile care lipseau şi să pun cap la cap toate piesele de puzzle din dosarul fratelui meu. Abia atunci am descoperit adevărata natură şi amploare a serviciilor sale, unde a fost şi ce a făcut. Din fericire pentru mine, el îşi îndeplinise misiunile atât de bine şi atât de in secret, cu atâta fineţe, încât toată viaţa lui a fost clasificată drept secret militar. La fel e şi acum".

Se întoarse spre Suzy, care se afla în sală, cu gura căscată. „Ăsta-i motivul pentru care nu i-ai putut găsi dosarul. În afară de asta, ai căutat sub numele greşit. Dar chiar şi dacă ai fi ştiut numele corect, armata nu ţi-ar fi divulgat niciodată aceste informaţii".

Suzy clătina din cap, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

„Când am citit raportul care consemna faptele lui" – continuă Bobby, aruncând o privire la dosarul pe care îl ţinea în poală – „m-am simţit şi ruşinat, şi mândru, în acelaşi timp. Ceea ce făcusem eu era de neconceput. Joseph plecase în locul meu. Cu numele meu. El nu s-a temut să meargă acolo unde mie mi-a fost frică să merg. Ştiam că n-am să-l pot răsplăti niciodată, dar... din motive inexplicabile, Joseph nu m-a demascat în toţi anii ăştia". Se uită la mine şi scutură din cap. „Vreme de mai bine de patruzeci de ani, n-a spus nimănui povestea pe care eu aş fi spus-o de mii de ori în tot acest răstimp. Şi, mai bine de patruzeci de ani, eu am stat cocoţat pe spatele lui, asumându-mi toate meritele pentru munca lui".

Allie, care şedea exact în spatele meu, plângea în

hohote. Suzy era înlemnită, nu putea scoate niciun cuvânt. Nimeni din cei prezenţi nu ştia ce să spună.

Bobby se întoarse cu faţa spre judecător. „Cuvântul latin *meritare* înseamnă «să slujeşti ca un soldat». Din el derivă şi cuvântul *nemeritat*. Fratele meu a mers la război, deşi era prea tânăr ca să se înroleze. Avea doar şaptesprezece ani. S-a dus fără să obiecteze. Cât timp a stat acolo, armata l-a învăţat să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri. A făcut asta pe front şi a făcut-o, de fapt, toată viaţa. O face chiar şi acum, în momentul ăsta". Bobby se uită la judecător. „Noi nu meritäm cadoul pe care ni l-a făcut atunci şi pe care ni-l face şi în prezent". Bobby era calm. Nu trăda nici cel mai mic semn de nelinişte. Iar când se uită în ochii mei, fu pentru prima oară, din copilărie încoace, când l-am văzut pe fratele meu.

Chiar şi judecătorul rămase fără cuvinte. Bobby se opri puţin, apoi se uită din nou la el. „Cu mult timp în urmă, fratele meu mi-a dăruit ceea ce nu meritam, şi în tot timpul care s-a scurs de atunci încoace m-a scutit de ceea ce meritam, de fapt. Deşi astăzi e acuzat în acest proces, în niciun caz nu e un criminal. Dacă aş putea să mă aşez acum în locul lui şi să iau lanţurile asupra mea, aş face-o fără să stau pe gânduri. Aş executa eu pedeapsa lui, oricare ar fi ea. Dar nu pot decât să implor onorata instanţă să dea dovadă de îndurare".

43

Îmi simţeam inima bătând cu putere. Durerea din piept devenise insuportabilă. Mi-am încovoiat spatele, iar avocatul meu mă întrebă dacă mă simt bine. N-am putut

să-i răspund. Allie veni în spatele meu şi-mi puse mâna pe umăr. Camerele de filmat se întoarseră spre mine. Durerea care-mi strângea pieptul, atâta vreme ţinută în frâu, se dezlănţuise cu violenţă.

Am încercat să mă ridic de pe scaun, dar nu-mi puteam mişca partea stângă a corpului. Inima îmi bubuia în urechi şi aveam senzaţia că cineva îmi străpunsese pieptul cu o suliţă. Respiram cu mare greutate. Toată lumea se uita la mine şi vedeam, ca într-un film, cum toţi cei prezenţi în sala de judecată ţipă şi se schimonosesc, dar eu nu auzeam nimic. În jurul meu se aşternuse o tăcere de mormânt.

Fără să-mi dau seama cum, m-am trezit întins pe jos, cu ochii aţintiţi în tavan şi becurile îmi păreau nefiresc de strălucitoare. Cineva îmi desfăcuse cămaşa şi altcineva se aplecase deasupra mea, cu un soi de palete în ambele mâini. Îi auzeam strigând ceva şi am simţit instinctiv că nu voiam să-mi facă ceea ce aveau de gând să-mi facă, dar în clipa următoare îmi lipiră paletele de piept şi imediat după aceea am văzut o sclipire albă, fulgerătoare.

Ştiu că majoritatea celor care au trecut prin această experienţă spun că au văzut o lumină puternică în momentele respective; eu n-am văzut-o. Dimpotrivă, totul s-a cufundat în beznă în jurul meu. Nicăieri, nicio geană de lumină.

Începând de la vârsta de nouă ani, deşi îmi forţasem mintea să şteargă orice amintire, trupul meu păstra un registru cu toate „delictele” comise asupra lui. Când lucrurile acelea au ieşit la iveală, fiind scoase la lumină, au ţâşnit cu violenţă din cuşca unde le ferecasem cu atâta grijă, sfărâmând toate lanţurile. Suferinţa, atâta amar de vreme încătuşată în lăuntrul meu, ieşea acum din trupul

meu în mod involuntar şi cu o forţă de nedescris.

Singurul cuvânt care-mi vine în minte pentru a descrie ceea ce simţeam este că pieptul mi-a „explodat”, pur şi simplu.

Şi era tare bine.

44

Mama ţinea ordinul de recrutare în mâna-i tremurândă. Lacrimile i se prelingeau pe bărbie. Stătea rezemată de portiera Corvette-ului meu, privind absentă în largul oceanului. Am tras-o uşurel de lângă maşină şi am început să ne plimbăm pe plajă. Preţ de aproape doi kilometri, n-am rostit o vorbă niciunul.

În cele din urmă, ea sparse tăcerea. „Bobby n-a avut niciodată de-a face cu străini. El are încredere în toată lumea. Ăsta-i unul din motivele pentru care mi-e aşa de drag, dar ştiu că n-o să reziste acolo nici măcar o săptămână”.

Avea dreptate. N-avea să reziste.

Mama îşi încrucişă braţele pe piept. „Peste câteva luni o să primeşti şi tu ordin de recrutare”. Am continuat să rătăcim pe plajă. Fără nicio ţintă. Fără nicio speranţă la orizont.

De când ne părăsise Tata, Mama muncea în două locuri, uneori chiar şi în trei locuri deodată. Ea ne îmbrăca, ne hrănea, ne pansa zgârieturile şi vânătăile şi ne punea la punct, când era nevoie. Mamă singură cu doi băieţi, ne oferea tot ce-i stătea în putere. Renunţa la orice plăcere de-a ei, cât de mică, doar ca să ne vadă încălţaţi ca restul puştanilor şi să nu râdă lumea de noi. Sau ca Bobby să aibă

ochelari, să poată citi de pe tablă, la şcoală. Ca să avem un acoperiş deasupra capului. Când eram mai strâmtoraţi, ne cumpăra haine de la magazinele de mâna a doua şi le împacheta în pungi de la supermarket, ca să nu ne dăm seama. Mama nu avusese parte de plăceri şi de confort în viaţă, dar se spetise cu munca, tocmai ca să ne ferească pe noi de greutăţile prin care trecuse ea. În ziua aceea, în timp ce ne plimbam pe plajă, strângea în mână, cu disperare, hârtia care avea să-i răpească tot ce avea mai drag pe lumea asta.

„Am nişte bănuţi puşi deoparte”. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă. „Vreau să-l iei pe fratele tău şi să plecaţi în California. Poate chiar în

Canada. O să vă întoarceţi după ce se termină războiul”. Îşi îndreptă spinarea. „Nu-i nicio ruşine în asta”.

Am aruncat o privire spre hârtia din mâna ei. „Bobby ştie?” am întrebat-o.

Ea se uită în zare, scuturând din cap. „N-am putut…”

Apoi îşi coborî privirile la hârtia fatidică, pe care o ţinea cu ambele mâini şi, cuprinsă de furie, o rupse în bucăţele tot mai mici. Le strânse în pumn, răvăşită. „Nu vreau să-mi îngrop ambii copii. Nu vreau să rămân singură pe lume, fără fiii mei”. Făcu semn cu mâna spre Corvette, cu un aer hotărât. „Vreau să plecaţi la noapte”.

„Mamă?”

Ştia ce vreau să spun înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt. De aceea mă adusese aici. Buza începu să-i tremure şi scutură din cap, îndurerată.

La orizont, înspre răsărit, se îngrămădeau nori negri. Aerul era încărcat cu electricitate. Fulgerele brăzdau cerul, în depărtare. Vântul îşi schimbase direcţia şi acum sufla cu

putere dinspre sud. Am văzut ploaia apropiindu-se de noi vertiginos. Pământul se trezise parcă la viaţă, emanând un miros proaspăt, pătrunzător, cum se întâmplă înainte să vină ploaia. Am întins mâna şi, descleştându-i degetele, am luat bucăţelele de hârtie din palma ei. „Toată lumea zice să noi semănăm ca doi gemeni”, am spus eu.

Ea încercă să pară categorică. „Nu”.

M-am uitat la ea. „Nu-i spune decât după ce plec”.

Ştia că am dreptate. Avea de ales între a-şi pierde un singur fiu sau pe amândoi. Şopti din nou, „Nu”, dar de data asta mult mai şovăielnic. Parcă I se adresa lui Dumnezeu, nu mie.

Se prăbuşi în nisip, chiar în momentul în care ploaia se abătu asupra noastră, în rafale puternice. Parcă se crăpase cerul şi pământul se zguduia din temelii. Zece sau douăsprezece fulgere spintecară văzduhul, unul după altul. Un tunet înspăimântător bubui fix deasupra noastră, făcând să mi se ridice părul măciucă.

Mama îşi încleştă pumnii, încercând să-şi înăbuşe hohotele de plâns, dar durerea era prea mare. Se ridică în genunchi şi începu să răcnească la furtună, „Ei sunt tot ce am! Tot ce am pe lumea asta!”

Răsună o nouă bubuitură. Trăsnetul lovi o dună de nisip din apropierea noastră.

Mama se întoarse într-acolo şi strigă, „Ce mi-a mai rămas de dat?” încă un fulger. Încă o bubuitură. Vocea i se frânse. La fel şi sufletul. Se prăbuşi peste mine şi, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu, începu să plângă în hohote. Am ţinut-o în braţe, strângând în pumn bucăţelele de hârtie. În momentul acela, în locul acela, am îngropat adevărul în străfundurile fiinţei mele.

Iar greutatea lui avea să mă zdrobească.

După ce-şi descărcă furia de început, furtuna se potoli şi ploaia începu să cadă cu picuri mari, spălând durerea şi lacrimile Mamei. Ea se ridică în picioare, udă până la piele. Se apropie de mine, lipindu-şi fruntea de a mea. Când vorbi, într-un târziu, nu mi se adresă mie. „Veghează asupra fiului meu... cât trăieşte... şi lasă-l în viaţă, ca să vadă ploaia". Închise ochii. „Trimite ploaia pe pământ".

Vreme DE CINCIZECI ŞI TREI DE ANI am trăit în furtună. În fulgere şi tunete şi vijelii. Dar când fratele meu a spus adevărul despre noi, în sala de judecată, minciunile pe care le îngropasem adânc în suflet au ieşit la suprafaţă şi pieptul mi-a explodat; pentru prima oară din ziua aceea petrecută pe plajă, împreună cu mama mea, am simţit ploaia spălându-mi faţa. Am simţit gustul picăturilor de ploaie. Aveau gust de lacrimi.

În timp ce zăceam pe jos, în sala de judecată, ceva s-a trezit la viaţă înăuntrul meu. Nu era inima mea; cel puţin nu cea pe care încercau acum să o resusciteze cu electrozi. Era ceva mai jos, mai către stomac. În mijlocul haosului care domnea în sala de judecată, eu zăceam pe duşumea, cufundat în beznă. Atunci, dintr-odată, amintirile mă potopiră, derulându-se cu repeziciune prin faţa ochilor mei. Odată adevărul scos la iveală, trupul meu şi-a amintit de furtuna pe care mintea o uitase de mult. Amintirile ţâşniră la suprafaţă în totală dezordine, fără o logică sau un sens aparent. Reînviară, pur şi simplu. Singurul fir comun era faptul că evocau momente încărcate de emoţie, şi totuşi eu nu plânsesem niciodată. Asta pentru că nu simţisem nimic.

În seara aceea pe plajă, cu mama mea, îmi închisesem inima. Şi iată-mă acum aici, mai mult mort decât viu,

simţind absolut totul. Simţeam mirosul de sudoare. De excremente. De sânge uscat. De pâine proaspăt scoasă din cuptor. De ocean. De gogoşi. Mirosul emanat de pământ înainte de ploaie. Mirosul părului mamei. Mirosul de aftershave al tatălui meu. Mirosul de ulei de motor. De cauciuc ars. Mirosul din cabina de avion. Mirosul morţii. Şi al lui Allie.

Mi-am amintit mirosul lui Allie.

Când eram copil, îmi amintesc că nutream o multitudine de emoţii. Ochii mei vedeau şi inima mea simţea cu aviditate totul. La cel mai mic stimul, reacţia-mi era promptă şi consecventă. Sorbeam viaţa cu furtunul, nu cu paiul. Apoi viaţa m-a lovit în moalele capului, furtunul s-a subţiat şi în scurt timp şuvoiul tumultuos s-a prefăcut într-un firicel de apă firav, care abia mai clipocea. Iar mai târziu o mână invizibilă a închis robinetul şi n-a mai curs nicio picătură. Să fi secat izvorul de la sine, sau viaţa mea îl zăgăzuise? Oricum ar fi fost, cert e că şuvoiul dispăruse. Şi, din clipa aceea, am trăit ca o bucată de carne inertă, veche şi prăfuită.

E dureros să trăieşti aşa.

Însă zăcând pe jos, printre toţi oamenii aceia care forfoteau în jurul meu, mi-am revăzut filmul vieţii. După tot infernul şi oroarea şi chinul şi teroarea pe care le experimentasem, ceva a încolţit acolo. În timp ce mă aflam în albia secată a râului, care eram eu, cel de până atunci, a izvorât sub ochii mei un firicel de apă. Cu cât îl priveam, se făcea tot mai mare, tot mai viguros. Mi se învolbură în jurul tălpilor. Apoi în jurul gleznelor. Apoi în jurul genunchilor. Când îmi ajunse la brâu, şuvoiul mă luă de pe picioare, târându-mă cu el.

Totul dură o secundă şi o viaţă de om, totodată. Apa din jurul meu era limpede. Mi-am făcut palmele căuş şi am sorbit din ea. Era dulce, rece şi curată. Cu trupul mă găseam în sala de judecată, dar sufletul meu înota într-un ocean. Am plonjat înăuntru şi mi-am cufundat capul sub apă. Ţinându-mi respiraţia, am înotat cu mişcări puternice, prelungi. Când am ieşit la suprafaţă şi am tras cu nesaţ aer în piept, toate mizeriile pe care le căram în spate de atâta vreme se făcuseră nevăzute. Crusta rănilor se înmuiase. Murdăria dispăruse. Am luat încă o gură de aer şi m-am cufundat din nou sub apă, de data asta şi mai adânc. Acolo unde apa era mai rece. Am făcut asta o lungă bucată de vreme; nici nu ştiu exact cât a durat. Ştiu doar că apa m-a împresurat, şi de jos şi de sus. Din pământ şi din cer.

Furtuna vieţii mele se încheiase. Venise ploaia şi o alungase.

45

Când mi-am deschis ochii, totul era alb în jurul meu. Inclusiv femeia de la căpătâiul patului. „Eşti un înger?” am întrebat eu.

Ea râse cu cel mai frumos râs din lume. Sunetul reverberă din pereţi şi mă împresură ca o pătură moale, mătăsoasă.

Mi-am zis în sinea mea, *Dacă ea râde*, *înseamnă că nu pot fi în iad*, *căci mă îndoiesc că se râde în iad*. *Oare ce motive de râs ar avea oamenii în iad*?

Pieptul nu mă mai durea, aşa că am întrebat, „Sunt în rai?” înainte ca femeia să apuce să răspundă, am zis, „Dacă ai şti tot ce am făcut, nu m-ai lăsa să intru în rai sub nicio

formă”.

Ea râse din nou. Atunci am ştiut cu certitudine că nu eram în iad. Am încercat să arunc o privire împrejur, dar totul era atât de alb şi de strălucitor, încât nu-mi puteam ţine ochii deschişi. Pur şi simplu nu mă puteam uita în jurul meu. Am încercat să clipesc, ca să-mi limpezesc privirea, dar nu mă ajută cu nimic. Mă trezisem cu ochii la soare. De undeva din stânga mea, am auzit nişte paşi grăbiţi, tropăind pe podeaua tare.

O faţă se aplecă deasupra mea. Tot mai aproape. Apoi i-am simţit obrazul şi buzele lipindu-se de ale mele. Atunci i-am simţit mirosul. Allie mă strângea în braţe.

Eram în rai.

Privirea mi se limpezi treptat, iar personalul medical începu să mă ia la întrebări, să mă înţepe şi să mă răsucească de pe-o parte pe alta, când tot ce-mi doream eu era să stau de vorbă cu Allie. În încăperea în care mă aflam erau vreo şase persoane şi fiecare făcea o duzină de chestii diferite. Mi-am ridicat mâna. „Staţi pe loc. Toată lumea să se oprească”.

În mod ciudat, mă ascultară. Chiar atunci intră în cameră un bărbat cu părul cărunt şi halat alb. La gât îi atârna un stetoscop. „În afară de mine, cine-i responsabil aici?” am întrebat eu.

Bărbatul ridică mâna. „Eu sunt”.

„Unde mă aflu?”

„La Regional Memorial”, zise el.

„Ce-i ăsta?”

„Un spital”.

„Cine eşti dumneata?”

„Unul dintre doctorii care se ocupă de dumneata”.

„Unul dintre…?”

„Suntem opt medici în total care ne ocupăm de cazul dumitale”.

„Cum am ajuns aici?”

Părea să-i placă dialogul acesta, căci îmi răspundea monosilabic, în speranţa ca eu să intru în joc şi să continui cu întrebările. „Cu ambulanţa”. „Când?”

El aruncă o privire pe fişa de la căpătâiul patului meu. „Acum şaisprezece zile”.

Am tăcut o clipă, reflectând la cuvintele rostite de el. „Ce am făcut atâtea zile?”

„Ai dormit”.

„Ce-aţi făcut cu mine în timpul ăsta?”

„Ai fost în comă”.

„Şi de ce nu m-aţi trezit?”

El râse. „Am tot încercat”.

„Dar ce s-a întâmplat?”

„Cardiomiopatie Takotsubo”, răspunse el accentuând fiecare silabă. Am încruntat din sprâncene. „Pe engleză, vă rog”.

„Se mai numeşte «sindromul inimii zdrobite» şi survine aproape fără excepţie la femei; tocmai de-asta cazul dumitale este atât de interesant. Eşti o anomalie, oarecum”.

Mi-am rezemat capul de tăblia patului. „E şi ăsta un mod de-a o spune”. Încă eram destul de ameţit şi situaţia nu părea să se amelioreze prea curând. Allie îmi ţinea mâinile într-ale ei. „Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?” mă întrebă ea.

M-am căznit să alung ceaţa care-mi învăluia mintea. „Bobby era în sala de judecată”.

„Când el şi-a încheiat depoziţia, ai făcut un atac de cord. Sau ceva de genul ăsta. Ţi-ai pierdut cunoştinţa şi ai căzut pe podea, ca mort. Oamenii ăştia te-au readus la viaţă”.

La aceste cuvinte, toată povara şi oroarea vieţii pe care o trăisem în trecut îmi reveni în minte. La fel şi condamnarea pentru ucidere din culpă şi pedeapsa care urma să se pronunţe asupra mea. M-am întors către Allie. „Ce pedeapsă am primit?”

Ea scutură din cap. „Nu se ştie încă; judecătorul Werther încă nu s-a pronunţat. Acum, că ţi-ai recăpătat cunoştinţa…”

M-am uitat în jurul meu, prin cameră. „Unde-i Bobby?”

Doctorul se dădu doi paşi spre stânga, şi în spatele lui, şezând pe un scaun, l-am văzut pe Bobby. Era nebărbierit, cu o pernă alături.

Am dat din cap spre el. „Salut, frate”.

Dădu şi el din cap, zâmbind. Se vedea că era obosit. „Salut”.

Mi-am amintit de confesiunea lui făcută public, în faţa camerelor de filmat. „Eşti bine?”

Încuviinţă din cap. „Sunt bine”.

„Cred că eşti foarte popular acum”.

Schiţă un zâmbet strâmb. „Într-un mod bizar”.

„Îţi vor capul pe tavă?”

„Da, în cel mai fericit caz”.

„Nu te-au dat afară?”

„Încă nu. Am fost convocat să depun mărturie în faţa unei comisii. Majoritatea consideră că ar trebui să mă retrag şi să-l las pe guvernator să numească pe altcineva în locul meu”.

Am făcut semn spre toţi oamenii din încăpere, care

forfoteau în jurul meu şi al aparatelor. „Tu te-ai ocupat de toate astea?”

Allie răspunse în locul lui. „Da. El s-a ocupat”.

M-am uitat la doctor. „Şi acum ce urmează?”

Acesta ridică din umeri. „În timp ce erai în comă, ţi-am introdus o sondă, prin picior, până la inimă. Anticipam că va fi nevoie de câteva stenturi. Dar după investigaţii, am decis că nu-i cazul. În mod inexplicabil, inima dumitale e puternică. Din cauză că ai fost în stare de inconştienţă un timp destul de îndelungat, nu ştiam în ce măsură ţi-a fost afectat creierul. Însă, după cum te-am văzut în ultimele cinci minute, aş zice că n-ai nimic”. Mă bătu uşor pe umăr. „Bine ai revenit printre noi”. Apoi scoase din buzunarul de la cămaşă o punguţă de plastic sigilată şi o aşeză pe noptiera de lângă mine. „Uite ce am găsit în stomacul dumitale”.

M-am uitat consternat la glonţul deformat din pungă.

„Am senzaţia că ştiai de el”.

„Ştiam”.

Allie se aplecă şi, după ce studie glonţul, se uită la mine.

Doctorul râse. „Ai avut noroc că au folosit gloanţe de cupru. Plumbul ţi-ar fi ros de mult măruntaiele”.

Allie ridică punguţa în dreptul ochilor şi o privi cu atenţie. „E de când l-ai cărat în spate pe tatăl lui Suzy?”

Am simţit în stomac o fierbinţeală intensă, care ba mă lua, ba mă lăsa. „Da”.

Doctorul continuă. – „Am dat peste el din greşeală, în timp ce încercam să te resuscităm. S-a văzut la ecografie”. Îşi încrucişă braţele pe piept. „De ce nu l-ai scos până acum?”

Am deschis punguţa şi am rostogolit glonţul în palmă.

Atâţia ani înăuntrul stomacului meu îl neteziseră perfect. „Nu m-am simţit vrednic să fac asta”.

46

Peste o săptămână mă conduseră înapoi în sala de judecată. Mergeam poticnit, târând după mine lanţurile ce-mi atârnau în jurul gleznelor. Parcă cineva îmi legase laolaltă şireturile încălţărilor. Mi s-a părut că numărul persoanelor prezente în sală se dublase. Erau mai multe camere de filmat. Mai multe lumini. Mai multe şuşoteli. Mai mulţi ochi fixaţi asupra mea.

Aprodul intră în sală şi rosti cu voce tunătoare, „Toată lumea în picioare. Începe şedinţa Curţii de Judecată, Divizia Criminalitate. Şedinţa va fi prezidată de onoratul judecător Jay Werther”.

Judecătorul intră în sală şi, după ce se aşeză la locul său, luară loc şi cei prezenţi. Rămase tăcut câteva clipe. Urmă o avalanşă de clicuri ale aparatelor de fotografiat, semn că Internetul avea să abunde în curând de poze şi filmuleţe cu procesul în curs. Judecătorul se uită la mine. „Cum vă simţiţi?”

„Mai bine, domnule. Dar îmi pare rău că v-am stricat covorul”.

Toată lumea râse.

Am continuat, „Totuşi, se pare că cineva a spălat pata aceea”.

De data asta râse şi judecătorul. Împreună cu cei din sală. Îşi lovi uşor buza cu un creion. „Pot să te întreb ceva?”

„Desigur, domnule”.

Făcu semn cu creionul în direcţia lui Bobby. „Îl urăşti pe

fratele dumitale?”

Am scuturat din cap. „Nu”.

„Cum se poate una ca asta?”

„La ce mi-ar ajuta să-l urăsc? Doar n-ar schimba cu nimic lucrurile”. Judecătorul Werther dădu din cap în semn de aprobare.

„Domnule judecător, eu am trăit o bună bucată de vreme pe teritoriul inamic, unde duşmanii încercau să mă ucidă în fiecare zi. Asta te face să vezi viaţa mult mai simplu. În chestiunile sufleteşti, avem doar două opţiuni. Să urâm sau să iubim. Asta-i tot. Sunt singurele opţiuni. Nu există variantă de mijloc”.

El păru surprins de cuvintele mele. Şovăi o clipă, apoi lovi cu coada creionului în tăblia mesei. „Sunt curios”.

„De ce anume?”

„În legătură cu acea parte a poveştii dumitale care a rămas nedezvăluită”.

„La ce vă referiţi, domnule?”

„La acea parte pe care doar dumneata ne-o poţi spune”.

„Vă referiţi la conversaţia pe care am avut-o cu mama mea?”

El încuviinţă din cap.

„Domnule, eu v-o pot relata, dar singurul participant la acea discuţie, în afară de mine, e mort. De unde veţi şti că spun adevărul?”

„Nu voi şti”.

M-am scărpinat în cap. „Şi vă convine treaba asta?”

„Acum nu mai suntem la proces”. Făcu semn spre camerele de filmat. „Ai fost indisponibil timp de câteva săptămâni, aşa că dă-mi voie să-ţi explic cum stau lucrurile. Joseph Brooks, ai captat atenţia întregii naţiuni. Mi s-a

comunicat că, în momentul de faţă, mai multe milioane de oameni urmăresc cu sufletul la gură procesul nostru. Mai bine de o mie de motociclişti îmbrăcaţi în haine negre de piele, călare pe nişte monştri care-ţi sparg timpanele, se îngrămădesc în faţa tribunalului chiar în clipa asta. Şcolile din ţinut au anulat orele de astăzi şi proiectează desfăşurarea procesului pe ecrane uriaşe, în sălile de cursuri. Un record absolut în această privinţă".

Se uită la Suzy. „Mi s-a spus, de asemenea, că emisiunea lui Suzy True a înregistrat cote de audienţă fără egal în istoria modernă a radioului. Eu personal am primit telefoane din partea guvernatorului, a celuilalt senator de Florida, a purtătorului de cuvânt al Congresului Statelor Unite şi a Şefului de Stat Major al Preşedintelui Statelor Unite. Toţi aceştia m-au sunat ca să se asigure că justiţia va fi aplicată în mod exemplar. Aşadar, de dragul discuţiei şi având în vedere că doamna de colo, cu aripi la degete, consemnează tot ce vei spune, aş vrea să aud povestea dumitale. Am senzaţia că ţi-o aminteşti perfect".

„Bobby lucra la Blue Tornado, un restaurant de la noi de-acasă. Eu meşteream, ca de obicei, la Corvette-ul meu. La un moment dat a apărut poştaşul, care s-a apropiat de cutia noastră poştală, a vârât înăuntru un plic şi apoi şi-a văzut mai departe de drum. Mama şedea pe verandă.

Vântul îi învolbura rochia – una din singurele două rochii pe care le avea, săraca. Atunci s-a ridicat şi a străbătut cei cincisprezece metri până la cutia poştală. A deschis uşiţa şi presupun că notificarea era chiar deasupra, pentru că am văzut-o trăgând adânc aer în piept şi ducându-şi mâna la gură. Strângând plicul la piept, s-a întors în casă, cu paşi împleticiţi şi închise uşa după ea. Eu am ieşit de sub maşină

şi m-am dus pe verandă. M-am uitat pe geam cum Mama deschidea plicul şi, scoţând un sunet de parcă cineva ar fi împuşcat-o drept în inimă, s-a prăbuşit în genunchi, pe hol. Preţ de vreo două minute n-a putut respira. Stătea, pur şi simplu, în genunchi. Am deschis uşa şi, când şi-a ridicat ochii spre mine, am văzut că era zdrobită. A murmurat, „Hai să facem o plimbare”. S-a ridicat şi s-a dus în garaj, sprijinindu-se de mine. Am mers cu maşina în nordul insulei, iar ea ţinea în poală hârtia aceea blestemată. Am parcat lângă plajă şi ne-am aşezat jos, pe dunele de nisip; acolo şi-a dat în sfârşit frâu liber durerii”. Am făcut o pauză, retrăind acele momente, care mi se întipăriseră pe veci în memorie.

Judecătorul mă îndemnă, cu blândeţe, să continui. „Şi?”

„A rupt hârtia în bucăţi şi mi-a spus să-l iau pe Bobby şi să mergem în California. Ori în Canada. Şi să ne întoarcem când războiul se va fi sfârşit”.

„Când aţi făcut planul ăsta, dumneata şi mama dumitale, v-a trecut prin minte să-i cereţi părerea şi lui Bobby?”

„Nu, domnule”.

„De ce nu?”

„Pentru că el s-ar fi înrolat în armată”.

„Eşti convins de asta?”

„N-am nici cea mai mică îndoială”.

Judecătorul chibzui câteva clipe. „Continuă”.

„Am văzut ce s-a întâmplat cu mama mea atunci când tata ne-a părăsit. I-a lăsat o gaură în inimă, şi ei, şi nouă. Ştiam că dacă plecam amândoi, şi eu şi Bobby, toată viaţa care mai rămăsese în ea avea să se scurgă prin gaura aceea şi mama avea să moară singură, în casă. Mai ales

dacă s-ar fi întâmplat ca vreunul dintre noi să nu se mai întoarcă acasă. Pentru mama, ordinul acela de recrutare a fost ca un necrolog”. În spatele meu, Bobby îşi suflă nasul.

„Eu eram mai pregătit decât Bobby pentru aşa ceva”, am continuat. „Mi-am zis că am mai multe şanse să rămân în viaţă. Singura soluţie era să mă prezint la biroul de recrutări, cu permisul lui de conducere”.

Judecătorul lovi cu creionul în masă şi se lăsă pe spătarul scaunului. „Sunt curios de un lucru”.

„Anume, domnule?”

„Unde te aflai când preşedintele Nixon a anulat ordinele de recrutare, în ianuarie 1973?”

„Undeva prin Laos”.

El scotoci printre actele pe care le avea pe masă şi scoase la iveală o foaie de hârtie. „Acesta e certificatul dumitale de naştere”. Îi înmână hârtia aprodului, care mi-o aduse mie.

„Data naşterii e corectă?” mă întrebă judecătorul.

„Da, domnule”. I-am dat-o înapoi aprodului.

„Îţi dai seama că, pe baza acestei date, n-ai fi fost recrutat, nu?”

„Da, domnule, ştiu”. În spatele meu, Bobby plângea.

„În cea de-a patra expediţie, aproape de final, am avut câteva zile foarte grele şi mă simţeam rău de tot. În cei patru ani de dinainte devenisem destul de priceput în a scăpa din situaţii dificile, dar acum nu eram în stare. Aveam nevoie să vină cineva după mine. Cei care mă trimiseseră acolo au refuzat s-o facă. Era prea periculos. În plus, pentru asta ar fi trebuit să recunoască faptul că m-au trimis într-o ţară în care nu era voie să fiu. Cu alte cuvinte, eram complet neajutorat”. M-am uitat la judecător. „Înţelegeţi ce

spun?”

El încuviinţă din cap. „Înţeleg”.

„Atunci, prietenul meu, care avea o soţie şi o fiică şi ele îl iubeau, un om care avea pentru ce să trăiască şi putea pierde totul, a decis să încalce ordinul. A furat un elicopter, a plonjat în infern şi m-a scos de acolo. M-am gândit la asta toată viaţa, după aceea. Ce-l poate determina pe un om să facă aşa ceva?” Am scuturat din cap. „Poate că pentru dumneavoastră n-are sens ce spun, dar în timp ce stăteam acolo, în arşiţa cumplită, printre gângănii, gloanţe şi baionete, simţeam că pământul pe care mă aflam şi totul din jurul meu era malefic, pur şi simplu. Dar când am auzit elicele bătând aerul, am ştiut că oricine s-ar fi aflat în elicopterul ăla nu putea fi decât de partea binelui.

„Văzusem ce poate face maleficul, experimentasem roadele răului. Răul nu se dăruieşte pe sine pentru nimeni şi nimic. Dimpotrivă, acaparează şi ce nu-i al lui. Te ţine cu capul sub apă. Îţi smulge inima din piept şi apoi se făleşte cu ea în piaţa publică. Răul domină. Controlează. Nimiceşte. Răul este un smiorcăit nevolnic care, odată ce-l laşi să intre în inima ta, te umple de ură şi împroaşcă în jur cu otravă, sperând să-i vatăme şi să-i contamineze şi pe ceilalţi”.

Am aruncat o privire în sală, spre Allie, Cătălină, Gabby, Suzy şi în final, spre camerele de filmat.

„Dragostea e cu totul altfel. Dragostea întinde o mână atunci când nimeni altcineva nu vrea s-o facă. Chiar dacă în jur plouă cu gloanţe. Dragostea uneşte. Împacă. Dă pe dinafară. Se dăruieşte pe sine. Înverzeşte deşertul, umple golurile, repară rupturile şi toate astea fără să-şi calculeze costurile”.

Deşi ticsită de lume, în sală domnea o linişte deplină.

După o pauză de câteva secunde, am continuat. „Dragostea coboară în infern, unde tu stai în lanţuri, pentru că ai fost declarat vinovat şi, luându-ţi inima în căuşul palmelor, îi spune gardianului: «Ia-mă pe mine în locul lui.»„ M-am întors spre fratele meu şi m-am uitat la el. „Domnule judecător, trăim într-o lume năprasnică, furioasă şi rea, în care se întâmplă lucruri fără sens. În care speranţa pare o noţiune puerilă şi dragostea după care tânjim ne scapă printre degete precum firele de nisip, dar” m-am lovit cu palma pe piept – „nimic din toate astea nu schimbă faptul că dragostea vindecă rănile cele mai adânci”. Am scuturat din cap. „Este singurul lucru care poate face asta”. Toţi ochii din sală erau aţintiţi asupra mea. „E singurul lucru pentru care merită să lupţi”, am încheiat eu, întorcându-mă spre Bobby. Îmi place să cred că aveam un zâmbet în priviri. „Aşa că, domnule judecător, nu-l urăsc pe fratele meu”.

Judecătorul dădu din cap. Se lăsă pe spate, făcând să-i scârţâie scaunul. Urmă o tăcere prelungă, după care scoase un şuierat uşor printre dinţi şi se scărpină pe bărbie. „Ai pus instanţa în încurcătură, domnule Brooks”.

„Cum aşa, domnule judecător?”

El îmi arătă buletinul pe care i-l înmânaseră juraţii, odată cu verdictul. Conţinea enumerarea delictelor de care mă făceam vinovat, împreună cu instrucţiunile obligatorii în materie de pedepse, emise de Stat. Flutură prin aer hârtia cu pricina. „Pe vremea romanilor, asta se numea «plângere scrisă de mână împotriva acuzatului.» în prezent, statul Florida îmi cere să te condamn la o pedeapsă prevăzută de lege, pentru delictul comis de dumneata”.

„Înţeleg”.

El făcu semn spre cele douăsprezece scaune ale

juraţilor, acum goale. „Juraţii te-au găsit vinovat de ucidere din culpă. Ei nu au fost de acord cu dumneata şi cu avocatul dumitale, care aţi susţinut că aveai obligaţia morală de a o apăra pe femeia aceea şi pe copiii ei” – făcu semn spre Cătălină şi Gabby, care şedeau pe rândul din spatele lui Allie – „dincolo de graniţa statului în care locuieşti şi munceşti”.

Am încuviinţat din cap. „Da, domnule, aşa au considerat juraţii”. Judecătorul flutură spre mine hârtia cu pricina. „Asta aduce după sine o pedeapsă minimă de opt ani de detenţie. Pedeapsa maximă este detenţia pe viaţă”.

Deşi nu-mi plăcea încotro bătea, am dat din cap în semn de aprobare. „Da, aşa mi-a spus şi avocatul meu”.

Judecătorul se lăsă pe spătarul scaunului. Preţ de câteva minute lovi cu creionul în tăblia mesei, fără să spună nimic. Apoi rosti, „Domnule Brooks, te rog să te ridici în picioare”.

M-am conformat. Lanţurile din jurul gleznelor mele zornăiră. Judecătorul se ridică şi el. „Domnule Brooks, am să te condamn pe viaţă”.

Allie încremeni, în spatele meu. La fel ca majoritatea celor prezenţi. Aparatele de fotografiat, mai bine de douăzeci la număr, se dezlănţuiră, făcând sute de poze. Nemulţumirea publicului se simţea clocotind ameninţător. Aprodul, însoţit de patru poliţişti bine înarmaţi, îşi făcu apariţia.

Judecătorul Werther lovi cu ciocănelul în masă şi sala se potoli, treptat. După ce aruncă o privire spre reporterii şi camerele din încăpere, îşi aţinti ochii asupra mea. „Termenii încarcerării sunt după cum urmează”. Lăsă ciocănelul încet pe masă şi-şi împreună mâinile în faţa sa. Poate mi s-a părut, dar am avut impresia că i se umeziseră ochii. „Du-te

şi trăieşte-ţi viaţa. Cea pe care n-ai apucat s-o trăieşti”.

„Domnule, nu înţeleg”.

„Am cântărit bine dovezile existente şi am decis să anulez verdictul juraţilor. În termeni juridici, procedura se numeşte *sua sponte*. Asta înseamnă că, după mai bine de patruzeci de ani de profesie, iau o decizie pe cont propriu şi am încredinţarea că e decizia corectă, mai corectă decât verdictul dat de juriu. Pe acesta am să-l trimit procurorului şi am să-i spun că va trebui să înceapă alt proces, dacă ţine neapărat. Adevărul este că nu-mi pasă de verdictul juraţilor. Cred că aceştia n-au înţeles bine situaţia. Şi, dacă mă iau după discuţia pe care am avut-o cu procurorul, nici el n-a înţeles-o cum trebuie. Având în vedere cele petrecute aici şi informaţiile dezvăluite pe parcursul procesului, el ştie că ar fi sinucidere curată să o ia de la capăt, aşa că n-are de gând să facă asta”. Judecătorul Werther scutură din cap. „Domnule Brooks… eşti liber să părăseşti sala de judecată”.

Pe vremuri am fost proprietarul unui parc de distracţii. Vineri seara, când funcţionam la capacitate maximă, era un adevărat haos. Totuşi, serile acelea nici nu se puteau compara cu frenezia care cuprinse sala în momentul în care judecătorul lovi cu ciocănelul în masă pentru ultima oară, rostind, „Aprod, eliberează-l din lanţuri pe domnul Brooks”.

47

Bobby fu convocat să depună mărturie în faţa Congresului. Am vrut să-l însoţesc, deşi el era de părere că n-are niciun rost. În timp ce ne croiam drum printre răcnete şi insulte, el mă întrebă, „Eşti sigur că vrei să fii aici? S-ar putea ca lucrurile să devină cât se poate de neplăcute”.

„Am mai fost în situaţii neplăcute în viaţa mea, asta nu mă sperie. N-aş rata pentru nimic în lume ceea ce urmează”.

Majoritatea adversarilor fratelui meu se folosiră de procesul care tocmai se încheiase ca să se împăuneze cu merite false. Îl luară la întrebări, iar el le răspunse iară ocolişuri. Cinstit. Fără să se fâstâcească. Eu şedeam pe un scaun alături de el. Avocaţii lui îmi mulţumiră pentru prezenţă şi ajutor, reamintindu-mi că nu sunt obligat să depun mărturie. Dar, întrucât în ultimele săptămâni devenisem o persoană publică, a cărui viaţă era ca o carte deschisă pentru toată lumea, se întrebau ce aş putea avea de adăugat. Mă simţeam de parcă îmi făceau o mare favoare.

Le-am relatat trei evenimente petrecute în copilăria noastră. Plecarea tatălui nostru. Înfrângerea de la tae-kwon-do. Şi domnul Billy. Le-am descris efectele acestor evenimente asupra mea şi a lui Bobby. Apoi am încercat să creionez portretul lui Bobby la vârsta aceea. Unul dintre senatori afirmă, cu aroganţă, că întâmplările respective nu au nicio legătură cu laşitatea fratelui meu. Şi o ţinu pe-a lui preţ de vreo douăzeci de minute.

Când isprăvi, într-un târziu, am zis, „Domnule, vedeţi medalia asta atârnată la gâtul meu?”

El nu răspunse.

„Statul american, pe care dumneavoastră îl reprezentaţi în momentul de faţă, mi-a dăruit-o când m-am întors din război. Cu tot respectul, cred că mi-am câştigat dreptul de a lua cuvântul aici, în faţa dumneavoastră, iar dacă vreau să vă vorbesc despre copilăria mea” – am zâmbit – „ei bine, atunci va trebui să mă ascultaţi până la capăt”.

Tipul pufăi ofensat şi vru să îmi dea o replică „senatorială”, dar l-am întrerupt.

„Niciunul dintre noi nu este bărbatul care şi-ar dori să fie. Nici dumneavoastră. Nici fratele meu. Despre mine, ce să mai zic... Cu toţii suntem vinovaţi. În ciuda părerii pe care o aveţi despre fratele meu, acesta s-a străduit toată viaţa să se revanşeze. Să-şi ispăşească păcatele. Aici, în locul ăsta. Alături de voi toţi. Câţi dintre cei prezenţi pot afirma acelaşi lucru?

„S-au irosit o grămadă de vieţi pentru ceva care s-a sfârşit de multă vreme. Ceva despre care nimeni n-a vrut să vorbească până acum. Mai e nevoie de încă o victimă? La ce ar folosi asta?” Am cercetat cu atenţie toate chipurile acelea înverşunate. „Când eram doar un băieţandru, v-am spus «Să trăiţi!» şi m-aţi trimis pe front, ca să lupt pentru voi. Apoi m-am întors acasă, ciuntit sufleteşte şi m-am confruntat cu un alt fel de război. Unul care a durat foarte multă vreme. Iar acum iată-mă luptând din nou, iată-mă scuipat în faţă de voi. Voi toţi îl preţuiţi pe cavalerul care dă năvală în castel, îl ucide pe căpcăun şi salvează prinţesa. Însă ar fi cazul să vă întrebaţi, cum va arăta viaţa cavalerului mai departe, după gestul lui eroic? Când va sta în castelul lui singuratic, când armura i se va fi scorojit, sabia îi va fi ruginit şi calul îi va fi îmbătrânit? Sunt mulţi asemenea mie. Doar că eu am şansa să o spun cu voce tare”. M-am lăsat pe spătarul scaunului. „Aşa că nu, domnule senator, n-am de gând să vă ofer capul fratelui meu pe tavă”.

Spre lauda lor, au îndreptat lucrurile, trecând definitiv numele meu pe dosarul militar care îmi aparţinea, în locul numelui lui Bobby.

48

La invitaţia guvernului vietnamez, împreună cu Suzy, Allie şi o sumedenie de alte persoane, am mers în Vietnam. Atât de multe lucruri se schimbaseră… Amintirile dor. Nu m-aş fi descurcat fără ajutorul lui Allie. Ea mă susţinea, mă ferea de camerele de filmat, îmi punea o grămadă de întrebări şi plângea când îmi auzea răspunsurile. A fost o călătorie benefică pentru amândoi.

Dură câteva ore până să ajungem la mormântul tatălui lui Suzy. Un reporter mă întrebă, „Cum de vă amintiţi locul cu atâta precizie?”

M-am întors către el. „Cum aş putea să uit?”

Deasupra mormântului crescuse un copac frumos. Când îi dezgropară trupul, Suzy stătu multă vreme pe marginea gropii, vorbind cu el. Odinioară, când îl îngropasem, îi luasem una dintre cele două plăcuţe de identificare şi pe cealaltă i-o lăsasem la gât. Acum ea privea absentă la cea de-a doua plăcuţă, răsucind-o în palmă.

Suzy dorea să-şi ducă tatăl înapoi acasă. Mă rugă să o ajut să-i strângă rămăşiţele şi să le pună într-o cutie. M-am aplecat deasupra ţărânei negre şi, pentru a doua oară, l-am cărat în braţe pe prietenul meu. Am plâns ca un copil, spunându-i că-mi pare rău şi rugându-l să mă ierte. După ce am strâns tot ce am mai găsit din el, am închis cutia.

Suzy adusese cu ea o tăbliţă de aluminiu. Semăna cu o plăcuţă de identificare uriaşă. Împreună, am prins-o în cuie, pe copacul de lângă mormânt.

La întoarcerea acasă, îşi înmormânta tatăl în Arlington. Cu toate onorurile militare. Şi nimeni nu scuipă pe sicriul

lui.

Eu şi Allie ne-am întors pe plaja unde ne îndrăgostiserăm cândva. Ne-am căsătorit şi ne-am petrecut luna de miere pe plajă. Allie avea dreptate. Îşi ţinuse în frâu sentimentele foarte multă vreme. Iar acum, când şi le revărsă în sfârşit asupra mea, ei bine…

Am cumpărat un Corvette din 1972. Pentru piese, mi-am zis eu. L-am dezmembrat, apoi l-am reasamblat şi ne-am plimbat cu maşina noaptea. Ne-am dat pe carusel, în parcul de distracţii. Şi pe scaunele zburătoare. Am râs mult. Am mers la mormântul lui Rosco, unde am mâncat o gogoaşă, după care mi-am injectat o doză de insulină şi i-am spus că mi-e dor de el. Am mai umplut un borcan cu colţi de rechin. Am dansat pe plajă, împreună cu Gabby şi Diego. Am făcut toate lucrurile pe care atâţia ani mă simţisem vinovat să le fac.

Câteodată stăteam pe plajă şi plângeam fără niciun motiv. Chiar fără niciun motiv. Într-o zi Allie mă surprinse aşa şi mă întrebă de ce plâng. I-am zis, „Locul ăla de unde vin lacrimile s-a umplut acum, aşa cum trebuie să fie”. După ce atâta amar de vreme nu fusesem în stare să plâng, acum mi se umpleau ochii de lacrimi cât ai bate din palme.

Şi, ca să fiu sincer, îmi plăcea lucrul ăsta.

49

Electoratul se întoarse împotriva lui Bobby. Adulmecând mirosul de sânge, canalele mass-media continuau să alimenteze isteria generală. Indignarea publicului era aspră şi neclintită. Bobby fu etichetat drept trădător. Ameninţările cu moartea la adresa lui se înmulţiră. Pe posturile de

televiziune apăreau tot felul de personalităţi, care tunau şi fulgerau împotriva lui. Multe persoane doreau să stea de vorbă cu mine.

Ca să mă întoarcă şi pe mine împotriva fratelui meu. În aceste condiţii, Bobby îşi dădu demisia, în cadrul unei conferinţe de presă transmise în direct pe toate posturile. Am urmărit-o cu amărăciune.

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, i-am spus lui Allie că simţeam nevoia să mă plimb cu maşina. În timp ce ne îndreptam spre Corvette, Cătălină mă strigă din capătul celălalt al parcării. „Joe?! Ar fi bine să vezi asta”.

Mă chemă în spatele restaurantului, unde îmi întinse o lanternă şi-mi făcu semn către spaţiul gol dintre pilonii de la fundaţia clădirii. Am îngenuncheat şi m-am târât pe dunele de nisip până când, la un moment dat, am dat peste Gabby şi Diego, care zâmbeau cu gura până la urechi. Alături de ei era un câine. Părea să fie o căţea rhodesian ridgeback, care dăduse naştere la vreo opt căţeluşi.

Cătălină şopti, „Prăpăditul de Rosco şi-a făcut de cap, nu glumă”. Gabby ridică de pe jos un ghemotoc de blană maroniu-roşiatic, cu labele groase şi urechile moi. Avea ochii abia întredeschişi.

„Ştim al cui e câinele ăsta?” am întrebat eu.

„Habar n-am”, răspunse Cătălină.

Allie mă mângâie pe spate. „Felicitări, Papa”.

Am făcut semn spre grămăjoara mişcătoare de ghemotoace de blană. Fiecare pui semăna leit cu Rosco. „Ce-o să ne facem cu toţi căţeii ăştia?”

Gabby ţinea câte un căţeluş în fiecare mână. „Pot să-i păstrez, mami?” zise ea.

Cătălină ridică o sprânceană, uitându-se la mine. „Vezi

ce-ai făcut?”

Am zâmbit. „Mare şmecher, bătrânul Rosco”.

Ne-am urcat în Corvette şi, împreună cu Allie, am pornit de-a lungul coastei, înspre sud-est. Conduceam cu ochii-n lacrimi. La fiecare câteva secunde, Allie se întindea spre mine şi mi le ştergea de pe obraz, însă lacrimile nu sunt întotdeauna un semn de tristeţe.

N-a fost prea greu să-l găsim pe Bobby.

Pe vremea când fratele meu obişnuia să-şi bea minţile – cum făceam şi eu, în perioada respectivă – avea o cabană într-un orăşel numit Yankeetown. De fapt, e mai mult un sătuc de pescari de pe coasta de vest a Floridei, cam la două ore distanţă în sud-estul Capului San Blas. Cabana lui era situată într-un loc izolat, fiind orientată spre apus. Acolo obişnuia să se refugieze şi, fără să se dezlipească de sticlă, nu mai dădea niciun semn de viaţă până când nu-şi mai amintea de ce se apucase, de fapt, de băut. În cele din urmă, după vreo săptămână sau două ieşea la lumină, îşi cumpăra ceva de mâncare şi se întorcea apoi în bârlogul lui, de unde contempla asfinţitul, simţindu-se în siguranţă.

Prin partea de miazănoapte a proprietăţii, la o aruncătură de băţ de uşa cabanei, trecea un pârâu tumultuos. Lat de vreo cincizeci de metri, şuvoiul era mânat de curenţi puternici. În perioada aceea neagră din viaţa mea, obişnuiam să stau la pândă pe malul celălalt şi să-l urmăresc pe Bobby cu binoclul. Îi pândeam fiecare mişcare. La început, intenţia mea era să-l schilodesc, să-l înec, să-i tai capul, să-i arunc trupul în apă şi să-i înfig capul într-o ţepuşă. Stăteam la distanţă şi îl urmăream cu binoclul. Pârâul era bariera dintre noi. Dacă mi-aş fi pierdut cumpătul şi aş fi sărit în apă, el m-ar fi văzut şi ar fi avut şansa să

scape.

Ani de-a rândul, l-am văzut când supraponderal, cu faţa umflată şi buhăită, când slab ca un ţâr, numai piele şi oase. Un lucru mi-a devenit însă limpede. Dacă eu sufeream pe dinăuntru, era clar că lui Bobby suferinţa îi chinuia trupul, îl afecta pe din afară. Şi chiar dacă suferea din vina lui, nu înseamnă că suferea mai puţin.

EPILOG

Când străbat aceştia valea plângerii,
o prefac într-un loc plin de izvoare
şi ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări.
— PSALMUL 84: 5

Am intrat pe aleea de scoici zdrobite şi, cale de mai bine de un kilometru, am şerpuit printre palmieri şi stejari pitici, printre plante ale căror rădăcini se împotriviseră cu îndârjire ultimului uragan. Am parcat la vreo opt sute de metri în spatele cabanei, după care ne-am furişat încet printre copaci. Vântul ce sufla dinspre nord ne biciuia feţele. L-am văzut pe Bobby şezând pe ponton, cu picioarele în apă. Şi cu o sticlă de tequila, nedesfăcută, lângă el.

Nu se întoarse când am păşit pe ponton. Soarele după-amiezii îşi începuse coborâşul spre linia orizontului. Era o lumină caldă, roşiatică, care învăluia totul într-o strălucire aurie, ca de chihlimbar. Allie se aşeză lângă el, iar eu, în partea cealaltă. Niciunul din noi nu rosti niciun cuvânt preţ de câteva minute.

Într-un târziu, Bobby făcu semn cu mâna înspre nord, peste pârâu, către palmierii unde eu încropisem o ascunzătoare, cu mulţi ani în urmă. „Obişnuiam să stau acolo şi să mă întreb de ce n-ai vrut să-mi curmi suferinţa”.

„Şi eu mă întrebam asta”, am replicat eu, cu privirea pironită asupra pâlcului de palmieri.

Se întoarse spre mine, cu sticla de tequila în mână. „De ce n-ai făcut-o?”

Am urmărit soarele rostogolindu-se către marginea pământului şi scăldând Golful într-o lumină sângerie. „Nu de

asta aveam nevoie”.

„Dar de ce aveai nevoie?”

„Nu de asta”.

Pârâul se zbenguia voios pe sub picioarele noastre. Bobby vorbi fără să se uite la mine. „Te gândeşti vreodată cum ar fi fost viaţa ta dacă n-aş mai fi fost eu?”

„Nu mă mai gândesc la asta”.

„Dar te-ai gândit pe vremuri?”

„Bineînţeles”.

„Şi ai găsit vreun răspuns?”

Am râs. „Mi-e greu să mă pronunţ acum, după atâtea răsturnări de situaţie”.

„După plecarea ta, obişnuiam să stau treaz noaptea şi să o ascult pe Mama plângând până adormea. Mă întindeam jos, pe podea şi îmi lipeam urechea de gura de aerisire. O auzeam cum se roagă în continuu pentru acelaşi lucru”.

Ştiam la ce se referă. Ultima dată când o auzisem pe Mama rugându-se a fost în noaptea aceea, pe plajă, chiar înainte de plecarea mea. Mi-am scos bricheta Zippo din buzunar. După atâţia ani, i se dusese luciul. Am ridicat-o în dreptul ochilor, ca să văd inscripţia, acum aproape ştearsă. Mi-am plimbat degetele peste ea, de parcă eram orb şi citeam în Braille[26]. PUTEREA DĂ PUTERE. Apoi am întors-o pe partea cealaltă. TRIMITE PLOAIA PE PĂMÂNT. I-am întins bricheta lui Bobby. Era tot ce puteam să sper. „Am făcut-o chiar acolo…”

„De ce?”

„Ca să mă ajute să-mi aduc aminte”.

---

26 Alfabetul Braille - sistem de scriere folosit de persoanele cu deficienţă de vedere (n.tr.)

„Ce anume să-ţi aduci aminte?”

„Vocea Mamei”.

El o răsuci în palmă, o aprinse şi apoi o închise, frecându-şi-o de coapsă, după care mi-o dădu înapoi. „Tu nici măcar nu fumezi”.

„Dar focul e extrem de reconfortant când eşti singur”.

Bobby şovăi o clipă, apoi făcu un gest larg cu mâna, spre mine, spre sine şi spre tot ce era în jurul nostru. „Crezi că la asta se referea Mama?” Am aruncat o privire în jurul meu. „Da”.

El deschise capacul sticlei de tequila. Apoi rosti pe un ton sumbru, implacabil, „Toată viaţa mi-am dorit să fiu în locul tău. Să iau decizii irevocabile, indiferent cât m-ar costa”. Scutură din cap, ducând sticla la gură. Buzele îi tremurau, dar o ţinu acolo, fără să o dezlipească.

M-am uitat la sticlă. „Cât timp a trecut?”

Nu-mi răspunse imediat. Lichidul care-i dădea curaj era la cinci centimetri de buzele lui. „Foarte mult”.

Ştiam că dacă avea să păşească pe tărâmul acela n-o să mai poată să scape. Mi-am vârât mâna în rucsacul pe care-l aveam pe spate, am scos o sticlă de lapte cu cacao şi un pachet cu biscuiţi Oreo şi le-am pus pe podeaua de lemn, între noi. Se scurseră aşa câteva minute, răstimp în care el privi absent în zare, cântărind cele două lumi care i se ofereau.

Privi îndelung la sticla de lapte cu cacao. „Când te-ai apucat de băut lapte cu cacao?”

„Când m-am săturat de laptele obişnuit”.

„Şi când s-a întâmplat asta?”

Am râs. „Cred că atunci când mi-ai furat iubita”.

El dădu din cap, aruncând o privire spre Allie. Apoi se

uită la mine. „Da, şi eu m-am apucat să beau cacao”. Apoi se uită la cutia cu pastile antiacid din mâna mea. „Parcă doctorul a spus că ai inima unui tânăr de douăzeci de ani”.

„Aşa şi este”.

„Atunci de ce le iei?”

„Pentru că-mi place gustul”.

Se uită la biscuiţii Oreo. „De câtă vreme ronţăim chestiile astea?”

„De când suntem fraţi, pe lumea asta”.

„Probabil că din cauza lor ai diabet”.

„Nu”. Am azvârlit în apă un biscuit. „E din cauza apei pe care am băut-o când eram pe teritoriul inamic”.

„Agentul Orange[27]?”

„Exact”.

El înghiţi în sec, dar nu reuşi să-şi învingă emoţia. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, aterizându-i pe jeans într-un final. „Am pierdut multe lucruri”.

„Ne-am născut într-o lume aflată în război”, am răspuns eu, rătăcind cu privirea peste suprafaţa apei.

„De ce crezi că a făcut Dumnezeu să se întâmple aşa?”

„Nu cred că asta a fost intenţia Lui, la început”.

„Şi care a fost intenţia Lui?”

Am scuturat din cap. „În orice caz, nu asta”.

Bobby se întoarse spre mine, cu o întrebare pe vârful limbii. „De ce?” „De ce, ce?”

„De ce nu m-ai demascat niciodată? De ce nu ai dezvăluit adevărul în faţa întregii lumi?”

Am sorbit din cutia de lapte cu cacao, am lins miezul unui biscuit şi resturile le-am sfărâmat în pumn, după care

---

27 Agentul Orange - amestec toxic de erbicide, folosit de SUA în războiul din Vietnam (n.tr.)

am deschis palma şi am împrăştiat fărâmiturile în apă. Apoi mi-am verificat nivelul glicemiei şi mi-am injectat trei unităţi de insulină.

„Când tatăl lui Suzy a venit să mă salveze, s-a întâmplat ceva în lăuntrul meu. În felul meu de a vedea lucrurile. Răul s-a materializat, a luat trup. A devenit o persoană, la fel de reală ca mine şi ca tine. Iar când m-am întors acasă, nu tu erai persoana aceea".

Bobby îşi lăsă în poală sticla de tequila şi o privi ţintă câteva minute. Apoi, fără să rostească un cuvânt, o întoarse cu capul în jos şi o goli în apa pârâului. Apoi scoase ordinul de recrutare din buzunarul de la piept. Era îngălbenit şi pătat de lacrimi. Rupt în patru şi lipit cu bandă adezivă, în formă de cruce. Îl rulă şi îl vârî în sticlă, apoi puse capacul, îmi întinse sticla.

Am scuturat din cap. „Fă-o tu".

Bobby se ridică, făcu doi paşi şi azvârli sticla cât putu de departe, în pârâu. Aceasta se învârti prin aer, scânteind în lumină ca un diamant, căzu în apă şi se scufundă numaidecât, pornind în lunga călătorie către celălalt capăt al lumii.

Bobby se aşeză la loc lângă mine. I-am întins cutia cu lapte, iar el o luă, sorbind o înghiţitură prelungă. Când isprăvi, pe bărbie i se prelinse un firicel de lapte cu cacao. Şopti, „Mi-era poftă de cacao". Se întoarse spre mine şi dădu să vorbească din nou, însă vocea i se frânse. În spatele nostru, se îngrămădeau nori negri, de ploaie. Vântul sufla peste umerii noştri, răcorind aerul. El îşi ridică ochii spre cer. Apoi se uită din nou la mine, mijindu-şi ochii. „Frate?"

Îmi plăcea când îmi spunea aşa. Întotdeauna îmi

plăcuse. „Da”.

„Îţi… mulţumesc”. Cuvintele îi ieşeau greu din gâtlej, din pricina durerii, chiar dacă erau de mult aşteptate. Sticla goală de tequila aluneca pe apă, deja departe de noi, reflectând lumina soarelui. Ca un diamant plutind pe faţa pământului, nestingherit de nimeni. „Pentru că mi-ai dat ceea ce aveam nevoie”. Înghiţi în sec, din nou, şi-şi vârî mâna în pachetul cu biscuiţi. „Şi nu ceea ce meritam”.

Mi-am petrecut braţul pe după umerii fratelui meu.

Am stat aşa vreme îndelungată. Ca doi fraţi. Trecuse atâta timp de când nu mai tăcuserăm asta. Eu desenam, în timp ce el lingea biscuiţii şi îi azvârlea în apă. Într-un târziu, am isprăvit şi laptele, şi biscuiţii. El începu să râdă.

„Ce-i aşa de amuzant?” am întrebat eu.

Aerul devenise sufocant, irespirabil. Ultimul avertisment înainte de furtună.

„Tocmai am fost dat afară”. Ridică un deget. „De poporul american, dă-ţi seama! Am fost alungat din oraş, literalmente. Nimeni n-a vrut să mă angajeze… nicăieri… pe niciun post”. Fluieră a pagubă. „Habar n-am ce o să fac de-acum încolo”.

„Te-ai gândit vreodată să munceşti într-un parc de distracţii?”

Allie râse, în timp ce toţi trei priveam sticla dispărând în zare, acolo unde cerul se îngemăna cu oceanul.

El înălţă din sprâncene. „Nu. Nu mi-a trecut niciodată prin minte una ca asta”.

„Să ştii că n-ai trăit cu adevărat până acum dacă n-ai avut ocazia să ghiceşti greutatea oamenilor sau să rupi bilete la parcul de maşinuţe electrice”.

„Ai nevoie de personal?”

„Adevărul este că da”.

„Şi eşti dispus să angajezi ţipi ca mine?”

„Nu… Nu, noi nu angajăm astfel de indivizi. De obicei angajăm imigranţi ilegali, dar… „Am început să râd. „Datorită ţie, acum majoritatea au actele în regulă”.

Bobby chicoti. „Înseamnă că o să mă integrez foarte repede”.

Nu mai râseserăm atât de mult de când eram copii. Era un sentiment foarte plăcut.

Mi-am terminat desenul. „Ai ceva planuri pentru cină?”

El făcu semn cu mâna spre apa care curgea în faţa noastră. „N-am reuşit nici măcar să trec de pontonul ăsta. Ce să mai vorbim de cină?” „Noi avem pe insulă un mic restaurant, o combinaţie ciudată de mâncare mexicană şi fructe de mare, chiar lângă parcul de distracţii. Mâncarea e excepţională, iar bucătarul nostru câştigă premii peste premii şi apare pe prima pagină a revistelor de profil; face nişte gogoşi speciale, de care nu te mai saturi. Eu, când termin de mâncat, trec peste drum, în parcul de distracţii şi îmi iau pop-corn şi îngheţată, apoi împart vată pe băţ copiilor, pe gratis, şi mă uit la ei cum se bucură şi zâmbesc. Apoi mă urc pe scaunele zburătoare şi mă învârt pe ele până ameţesc, de nu mă mai pot ţine pe picioare, după care mă dau pe carusel până asurzesc de la muzică şi, în final, când mă satur de toate astea, ies pe plajă şi mă plimb cu picioarele prin apă, căutând colţi de rechin şi minunându-mă de viaţa mea”.

„Şi după aceea?”

„După aceea mă trezesc a doua zi şi o iau de la capăt. Deşi – „Am ezitat o clipă. „Acum mai am de îngrijit şi nişte căţeluşi”.

„Căţeluşi?”

„E o poveste lungă, dar, ca să înţelegi, Rosco n-a fost niciodată un tip care să stea prea mult pe-acasă”.

I-am întins cartonaşul cu desenul pe care îl făcusem. Portretul îi semăna. Vântul îi răvăşise părul de pe frunte şi, cumva, reuşisem să-l surprind pe băieţandrul de odinioară, cu care şedeam pe plajă când eram copii. Cel ai cărui ochi zâmbeau în permanenţă.

„Vrei să spui că mă inviţi la cină?”

„Ceva de genul ăsta”.

Bobby mai linse un biscuit. „Mi-ar plăcea asta”.

Albe îşi petrecu braţul pe după mijlocul meu, îşi puse palma cealaltă de pieptul meu şi se lipi de mine. Parcă ar fi vrut să ne contopim într-o singură făptură. Departe, înaintea ochilor noştri, oceanul semăna cu un înveliş de sticlă, iar norii se rostogoleau, grei, deasupra noastră. Aduceau ploaia. O vedeam venind.

Întrebări pentru

GRUPUL DE DISCUŢII

s

1. La începutul poveştii, Allie se confruntă cu două pierderi semnificative – a soţului ei şi a restaurantului Blue Tornado. Cum alege ea să facă faţă durerii? Tu cum ai reacţionat când ai trecut prin astfel de situaţii? Te poţi pune în situaţia ei? îi înţelegi reacţiile?

2. De ce se retrage Joseph la cabană? Crezi că este în căutarea a ceva anume, sau mai degrabă încearcă să evite ceva? Sau, poate, ambele?

3. Ce asemănări şi deosebiri sunt între viaţa lui Joseph şi cea a lui Allie? Care sunt asemănările? Care sunt deosebirile?

4. Deşi e doar un câine, Rosco are un rol înseninat în poveste. Care este acest rol? De asemenea, Suzy este un personaj secundar cu rol semnificativ. În cel fel contribuie personajul respectiv la întreaga poveste, privită în ansamblu?

5. Joseph apare după accident, ca printr-o minune. Reacţia lui Allie la reapariţia lui în viaţa ei este aşa cum te-ai fi aşteptat? Dar reacţia lui? Ţi s-a întâmplat să te întâlneşti, pe neaşteptate, cu prieteni sau cunoştinţe din trecut, pe care nu i-ai mai văzut de multă vreme? în caz afirmativ, ai simţit că asta s-a întâmplat cu un anumit scop, aşa cum simt Joseph şi Allie?

6. Autorul acordă multă atenţie copilăriei lui Allie şi Joseph, precum şi influenţei exercitate de familia acestora – de taţii, de mamele sau de fraţii lor. Ai observat în ce fel le-au afectat viaţa aceste relaţii de familie celor două personaje principale? Te poţi pune în locul lor? Cum te-au afectat pe tine relaţiile din familie şi amintirile legate de aceasta?

7. Joseph pare să fi renunţat la orice fel de bucurie în viaţă, când ceva dinăuntrul lui îl îndeamnă să-i ajute pe Cătălină, Diego şi Gabriela. Ce anume crezi că l-a îndemnat s-o facă?

8. Cătălină, Diego şi Gabriela sunt un fel de paria ai societăţii. Ei au fost abandonaţi şi acum îşi caută un adăpost – adăpost pe care Joseph e capabil să li-l ofere. Au şi ei ceva să-i ofere lui Joseph, în schimb? Ce anume?

9. Abandonul poate fi de natură fizică, materială sau de natură emoţională.

Multe personaje din *Trimite ploaia pe pământ* au fost abandonate, într-un fel sau altul. Detaliază dacă poţi. Ce a

condus la acest abandon?

10. Allie şi Joseph fac o descoperire surprinzătoare cu privire la Jake. Tu ai fost surprins când ai aflat lucrul respectiv? Ţi s-a părut verosimilă această răsturnare de situaţie?

11. După ce îşi pierd căminul originar, personajele sunt în căutarea unui loc pe care să-l numească „acasă”. Ai fost şi tu în situaţia aceasta, de a căuta să ajungi „acasă” într-o etapă sau alta a vieţii? Ce anume face ca un loc să devină „acasă”?

12. Romanul este foarte precis localizat în spaţiu, din munţii Carolinei până pe coasta Floridei. Ce însemnătate are acest spaţiu geografic în ansamblul general al povestirii? Totodată, o mare parte a naraţiunii se petrece pe drum, între diferite destinaţii. Crezi că drumul are un rol simbolic?

13. Se împlinesc speranţele lui Joseph şi Allie? în ce fel? Crezi în şansa unui nou început? în caz afirmativ, de ce crezi că există această şansă? în caz negativ, de ce nu există această şansă? Crezi că un nou început e posibil doar până la un punct, într-o anumită măsură, cu alte cuvinte?

DESPRE AUTOR

Charles Martin este autorul a douăsprezece romane bestseller *New York Times*. Împreună cu soţia sa, Christy, locuieşte în Jacksonville, Florida. Mai mult despre el se poate afla pe charlesmartinbooks.com.